

PUŠIONA

DENIS LALIĆ

SADRŽAJ

Prvi dan na poslu	1
Hrvatsko meso na hrvatskom stolu	3
Kesa	5
Kako su grobari ostali bez plaća	8
Vatrogasci, graševina i Onaj	12
Edi iz dijaspore	17
Može se voljeti samo jedna	21
Kako je Vincent Vega postao Mateo	29
Vještica	32
Supermegaludilo talent šou	38
Pismo domovini iz Ljubljane	43
Kako potrošiti 2g spida samo da bi ispao glup	48
Goli kuhar	55
Kad jaganjci utihnu	59
Plodovi zemlje	65
Pederi na tržnjica	72
Samoubojstvo	75
Klanje po standardima EU	79
Konzument u Konzumu	83

Duvanje za Gotovinu	87
Sportska karijera	92
Poraz abortusa	96
Sumrak na Peščenici	99
Doba nevinosti	103
K(r)uženje stvari u svemiru	106
Pregovori s EU	110
Oćemo palit MIG-a? (copyright by S.K.)	114
Jamatva	120
Internet na ovim prostorima (remake za scenarij)	125
Leukemičar	130
O autoru	140
Impresum	141

PRVI DAN NA POSLU

Raditi ljeti u kafiću u primorskom gradiću naprosto je genijalno.

Pogotovo ako nema turista. A nema. Onda sjediš ispred kafića, čitaš novine, gledaš more, brodove, galebove, gole noge, grudi – razglednica ti se događa pred očima. I dobro je dok tako gledaš sa strane, ali kad postaneš dio cijele priče onda ti se ta razglednica baš ono nekako sjebe.

Evo recimo, ima turista, ali manje nego prošle godine kad ih je bilo manje nego prethodne. OK, prošle smo se mogli vaditi na sranja u Makedoniji, ali za ovu mi još ništa ne pada na pamet tako da predlažem facama na vlasti da malo porade na tome. Da pripreme izjave za deseti mjesec kad zaključimo da nam je sezona malo podbacila. Ako im ne bude išlo, predlažem da zapale po džoku čisto da im proradi kreativnost. Kao što znamo, s tim imaju iskustva samo su to radili davno pa se ne sjećaju jesu li uvlačili. No, nećemo sad o tome. Malo pretjerujem s politikom.

Vraćamo se na prvi dio. Na onu razglednicu i sve što s njom ide u paketu. Prva zanimljiva stvar dogodila se oko podne kad je u kafić uletio tri-razreda-osnovne-murjak i pitao mijenjamo li devize. Mi kažemo da ne, on kaže da može na crno, mi kažemo da može, on dovede nekog turista i ja mu zamijenim lov.

Kontam, nema bolje od naše policije kad je spremna i zakon prekršiti da turistu napravi uslugu, kad čuješ murjaka: "Stavi mu tri po sto da mu ja sad rebnen kaznu." Čovjek pogrešno parkirao. Jebiga, kad su znak za zabranjeno parkiranje prekrili reklamama za sobe.

A onda, dok sam nekim Englezima točio deset velikih, u kafić je ušetala tročlana češka obitelj – mama, tata, kćerkica – sve po PS-u. A mala slatkiš do iznereda – plava kosa na Kleopatru, suknja s dubokim prorezom, smajl da se rastopiš i ćićone kakve se proizvode samo u Češkoj.

Onda se oglasi glavni konobar (u daljnjem tekstu Glavni), čovjek u četrdesetim godinama:

– U pičku materinu, šta je narasla.

– Kako misliš narasla?

- Kad su bili zadnji put, mala bila duplo niža.

- Sereš?

- Boga mi, jebava san joj staru.

Sad pogledam prema mami. Istina, starija teta, ali se dobro drži i sve se nešto smješka Glavnom, a ovaj ne jebe živu silu, radi čovjek svoj posao.

- Ma jebeš to! - reče. - Ovi Englezi su napravili račun od 800 kuna, ostavit će baren 50 bakšiša.

Ja ništa, točim pivo i gledam u malu Čehinju, a ova zablesila preko mosta i ne reagira. Nema stvari koju nisam radio da joj privučem pažnju - mijenjao muziku, bacao čaše u zrak, penjao se na šank, samo što nisam počeo razbijati pjate, ali ona je ostala srca tvrda. Pa pitam Glavnog:

- Koji kurac? Šta one ne dođu same do tebe, a ova ne trza.

- Triba znat - reče i namigne mami. Ova se rastopila.

- A kad nan Englezi ostave bakšiš, okrenit ćemo Čehinjan turu pića i stvar riješena. S tatoni obično nemaš problema.

I sve bi vjerojatno dobro završilo da nas Englezi nisu zajebali. Račun 799 kuna. Englez vadi 800 i prije nego ih je dao, pita natrag kusur. Onda je palo jedno zajedničko prigušeno: "Pička li vam materina!" A kad su otišli i jedno glasno: "Jeba van pas mater škrtu!"

E da, i Čehinje su otišle. Klasična pušiona.

HRVATSKO MESO NA HRVATSKOM STOLU

Ljeto u Gradiću još uvijek traje. Kužim ga po cvrčcima koji se svaku jutro uzjebu u šumi ispred koje mi je kuća pa krenu rafalnim cvrčanjem maltretirati nedužno civilno stanovništvo.

Po ostalom se ljeto baš i ne može skužiti. Em turista skoro da i nema, em vrijeme promjenjivo sjevano, em Gradić totalna promaja. Čak i doslovno.

Pod tim promaja mislim na sljedeće. U samom Gradiću, a i u krugu od 30 kilometara, prosječan čovjek, katolik, turist i Čeh ne može popiti pivu iza ponoći. Dakle, grad i područje koje se vole nazivati turističkim svojim gostima ne može ponuditi ništa osim lijepog pogleda i kulturnih manifestacija tipa "evo mi tu od stoljeća sedmog".

Tako da čovjek jednostavno nema o čemu pisati – jer se ništa živo ne događa. Mislim, o čemu ćeš pisati kad radiš do ponoći, a onda u benzinskoj kupiš pive i odeš piti na neku plažu. I tako svaki dan. Jeben turizam, šta da kažem. Turist se vrati doma s više love nego je ponio.

Dakle, našem turistu ostaje restoranska ponuda da se, kad već nema gdje trošiti, barem pošteno najede. Tu dolazimo do naslova i hrvatskog mesa na hrvatskom stolu.

Pokušat ćemo opisati putanju jednog komada teletine od pašnjaka do stola jednog češkog turista.

Kako mesnica o kojoj je riječ nije mesni koncern nego se bavi klanjem na malo, tako i meso ne nabavlja na veliko nego od življa iz zaleđa. Sad zamislite situaciju u zaleđu. Klinac od nekih pet-šest godina na livadi trči za nekim telićem kojeg je krava njegovog tate otelila prije koji mjesec što je njemu bio događaj godine. Ono, idila žestoka.

Onda se odnekud pojavljuju mesari s kamionom, tata prodaje tele jer od tog, zahvaljujući desetogodišnjoj vladavini mladih demokratskih snaga, živi. Mali plače, skače, urla ali ekonomija je neumoljiva. Ovi mu još naprokidaju telića nogama jer ovaj kamion ne doživljava kao prirodno stanište.

Nakon tog srcedrapajućeg uvoda, slijedi sam proces klanja koji se, bože moj, odvija na otvorenom jer koji će kurac mesnici na malo po propisu uređena klaonica.

Klanje, dakle, izgleda ovako. Dežurni koljač teletu zavezuje stražnje noge, diže ga i zadnje noge mu kači na kuku tako da ovaj još živ visi s glavom zgrčenom na podu. Tad mesar uzima čelični bat, diže ga i gađa ovoga u čelo: Jeben ti – TUP! – mater – TUP! – u pičku – TUP! Nakon toga se teletu prereže grkljan pa krv štrca okolo.

Tu se onda teletu vade iznutrice, kida glava, reže se na veće komade. Koža mu se skida tek u mesnici. Eto, došli smo i do mesnice koja je, sasvim slučajno tik do restorana u kojem naš čovjek, katolik i turist jede ćevape, ražnjiće i ostala fast-food sranja koja se dekoriraju pa mu se naplate toliko da zapamti svaki zalogaj.

Ta situacija izgleda ovako. Osam je sati navečer, turisti nakon popodnevnog kupanja, sunčanja i bućkanja dolaze na večeru, sjedaju u baštu, jedu. Idila broj dva. Za svakim stolom po jedna obitelj u sastavu mama, tata, sin/kćerkica jede. Najčešće meso.

Onda se čipo ispred njih parkira kombi iz kojeg izlaze dva od glave do pete krvava tipa. Turisti ih gledaju s blagim čuđenjem. Onda ovi izvade, recimo, plećku s pripadajućom nogom, bace je na pod, zakače kukom i po asfaltu odvuku do mesnice.

Tu se već lica turista transformiraju iz blago začuđenih u a-u-pičku-materinu-izraz-lica i vilice i noževi se lagano spuštaju i kreće zalijevanje pivom ili nekim žešćim pićem.

A onda se desi vrhunac perverzije. Glavni i odgovorni urednik svih jela koje su jeli nonšalnatno prošeta kroz baštu i drito u mesnicu. Onda se još nonšalantnije vrati istim putem natrag noseći u ruci pet kila ćevapa.

U tom momentu turisti odlučuju da je krajnje vrijeme da postanu vegetarijanci.

Da zaključimo, turisti niti imaju gdje potrošiti novu koju nisu odlučili potrošiti na hranu, a i onu koju su odlučili potrošiti na hranu neće više trošiti jer će se nakon dva dana boravka ovdje transformirati u vegetarijance.

KESA

Na ovim prostorima, pri čemu mislim na srednju Dalmaciju sa zaleđem koje se dokotrljalo do mora, još uvijek vlada patrijarhalno-agresivna brija. To je, ono, jasna stvar.

Tako da jednostavno nisi muško ako svako tri rečenice nekog ne pošalješ u pizdu materinu, ne obećaš mu slomit pičku, razbit mu stolicu o glavu, izrezat mu nožem džigericu ili nešto tome slično. No, uglavnom sve završava na riječima.

Ta spika traje obično dok je neka dobrodržeca "gorska vila" u blizini. Kad ona ode, sve to prestaje i krene drmanje štoka/konjaka/viskija uz neizostavne plačipizdačke stihove by Dražen Zečić ili neka slična faca koja će urlati "ima li nade za nas" ili već nešto tipa "ubit ću se, izrezat ću si vene, skočit ću s balkona... ako ona sljedeći put ne pristane da je odvedem doma, unatoč činjenici što živi prekoputa."

(Usput, svi ljubavni stihovi spomenutog kantautora, priča se, posvećeni su stanovitoj poštanskoj službenici iz Šestanovca s kojom, jednostavno, nije imao sreće.)

Opet, ima i "gorskih vila" koje se pale na takve spike, ali to onda završi komičnom tragedijom u kojoj on brije na "krv do kolina", a ova se smješka pa provali: "Ajde ne seri, idemo doma". Uglavnom, o krvi se priča konstantno, ali je u praksi baš i nema. Dobro, tu i tamo se netko sjebe u prometnoj što je opet najčešće posljedica viška hormona usmjerenih u krivom smjeru.

Ovo dočaravanje atmosfere nužan je uvod u priču o kesi. Tu su spomenuta tvrdoglavost i agresivan gard dosegli svoj vrhunac i, kako to obično biva, završili apsurdom.

A dan je počeo obećavajuće. Najprije je kuharica oplela sa skala i završila na Hitnoj gdje su joj uvalili baksu normabela od kojih mi je poklonila pola. Sad mi je super, nemam više problema s cvrčcima i vrućinom. Spavam kao beba.

Onda sam dopilio na kavu i novine. I pio sam kavu i čitao novine. Sve za šankom. Vani su sjedili pijani frik i hrpa Čeha. Klasično jutro. I nikakva frka nije visila u zraku. Mislim, tu frku, ako je ima, osjetiš nekako pola sata ranije.

A onda je tip naručio picu za vani. I dobio picu za vani, uredno uvaljenu u karton u kakav se pice i inače uvaljuju.

A onda je zatražio – KESU. Da picu, je li, lakše ponese. Konobar mu je uredno saopćio da kese ne držimo, da nema kesu, da mu neće dati kesu i da je on svoje obavio.

Tip je zaurloao: “Daj mi kesu!” Ovaj je zauralo: “Nemamo kesu!”

Tu se već osjetilo sranje u startu. Mislim, tu je počela ona spika s početka cijele priče. Dva mačoida, jedan pijan, drugi u pravu i popuštanja nema. Hamletovsko “biti ili ne biti” brešanovski prevedeno u balkansko “ili ćeš ga ti meni, ili ću ga ja tebi”. A bilo je kesa unutra, barem jedna, jebiga, ali nije stvar u kesi.

Onda ovaj pijani opet: “Daj mi kesu, nemoj me zajebljavat. Tebi je dužnost da mi daš kesu. Da me pravilno uslužiš.”

Onda konobar: “Gospodine, pravilno ste usluženi, pice ne stavljamo u kese nego u karton”, i ne jebe živi silu. Radi čovjek svoj posao. A još je i u pravu. Nema greške.

Onda se pijani ustaje i kreće s verbalnom rošadom: “Pička ti materina, govno, mulac, di si ti bija kad sam ja dobija pice u kesi, usluži me po propisu, jebale su me dve žene u životu, nećeš i ti...” što je bilo dovoljno da Česi napuste lokal.

Oni osjete sranje tek kad se počne dešavati. Zato se njih naziva gostima ili turistima. A nemamo tipa na vratima da u slobodno vrijeme izgleda domoljubno, a u slučaju frke pomete pod nekim tko, recimo, traži kesu.

Pijani nastavlja s mitingom: “Ja nisam pravilno uslužen! Iden po policiju! Ja oću svoja prava!” Konobar odgovara: “Gospodine, ja ću nazvati policiju, ako baš hoćete.” “Zovi!” Pijani sjeda i s izrazom zadovoljstva na faci čeka murjake. Da, je li, natjeraju konobara da mu da kesu.

Muriju čekamo petnaest minuta unatoč činjenici da je stanica udaljena tri minute pješke. Dolaze murjak Bašo, čovjek koji je ušetao u legendu kad je vlastitom bratu paukom odveo auto, i mladi pomoćnik od dva i nešto i sto i nešto kojeg Bašo uči zanatu.

Bašo standardno:

– Ko je zva policiju?

– Ja! – kaže konobar. – Gospodin je u vidno alkoholiziranom stanju došao u lokal, naručio picu za vani i uredno je uslužen. Pice ne dajemo u kesi nego u kartonu. On je tražio kesu, ja

sam reka da neman, a on je onda počeo vikati i potira mi par gostiju.

- Laže! - pijani. - Ja nisan pravilno uslužen! Neću ovako nositi picu, ima da mi da kesu!

- Muč dok ja govorim! - Bašo će mu, pa onda konobaru:

- Želite li podnijeti prijavu?

- Ne, samo ga maknite iz lokala.

- Diž se!

- Ma neću, jeba ga bog, neka mi da kesu!

- Oš se dignit ili ćemo te mi dignit?! - Bašo opet odlučan, a mali-veliki murjak samo gleda i čeka mig od Baše.

Onda Bašo da mig, mali uleti, uhvati ga pod ruku i digne. Ovaj se prospe po podu.

- Jeba te Isus pijana! - mali.

- Ne beštimaj na dužnosti, jeben ti Boga! - Bašo.

Odveli su tipa u auto, ponio je picu sa sobom, a dok je ulazio, pogledao je konobara i, skoro plačući provalio: "Zašto si mi ovo napravlja?"

Ovaj je ostao bez teksta. Mogao mu je, jebiga, dati kesu i izbjeći cijelo sranje, ali sad je bilo kasno za to. Onda opet, nije stvar u kesi.

KAKO SU GROBARI OSTALI BEZ PLAĆA

Meni je u kafiću najdraže razdoblje dana od tri do šest. Tad sunce piči sve u 16, ovo malo turista je na plažama, a ti sjediš na štekatu i gledaš more gdje se tebi diže. Ne toliko na more koliko na sve one vitalne dijelove tijela koji se prže na suncu.

A to se meni ne da. To prženje, mislim. Pa nisi kreten da ćeš se izležavat na suncu i izgarati kao sveti Lovre. Zar nije bolje sjediti ovako u debeloj ladovini i trusiti Turbodizel (2 deca pive, dec kole i pelinkovac) ili Vincenta Vagu (kivi, koko, rum, dupla votka, dec bitera, dec fante i dec đusa) i razmišljati o tome kako bi bilo baš u kurcu da konobariš u Zagrebu jer si se sjetio frenda Marija koji je to radio prošlog ljeta i bio ti jedino društvo u opustjeloj metropoli.

Mario je, naime, trpio torture od frenda koji bi ga nazvao s plaže dok bi mu cura pušila a dok se ovaj pržio u Zagrebu na sto i nešto udišući miris gradskog asfalta. Da, dobro je ovdje, iako nema gostiju i iako je jako dosadno.

A do mene sjedi konobar-plesač (u daljnjem tekstu Plesač jer se u slobodno vrijeme bavi folklorom) koji prepričava sve zgrade od večeri prije kada je na prednjem sjedištu svog golfa IM-registracija penetrirao u nešto duge crne kose čemu je ostala torbica.

Ali, dosadila mu je oko ponoći pa me opet morao voziti u Makarsku. Mislim, to sere ali je dobro opravdanje kad mu ženska dopizdi. Tako sam do sada bio u Makarskoj, Dubrovniku, Splitu, Šibeniku i Zadru, a mogao bih uskoro i do Rijeke. A ne mičem se s mjesta. Nije bitna udaljenost, bitna je tehnika.

A onda nam je u kafić ušetao cvjećar-grobar iz cvjećarnice koja se nalazi tik do one mesnice o kojoj smo već govorili. Čovjek cijeli žalostan. On se raduje samo kad netko umre. Naručio graševina-gemišt i krenuo sa spikom.

- Jebeš ovaku sezonu. Nigdi ni pasa. Nema naši, nema furešti, ceste prazne. Niko ne gine u pizdu materinu.

- A jebiga, Mate - to kad si konobar ponavljaš na svaki monolog.

- Pa sićaš se prošle godine? To se umiralo ka blesavo. Ili ti je gužva oko podne pa koga uvati srce u autu pa umre ili usput skupi još koga, a to su ti odma dva sprovoda. Ili se mulci

navečer ponapiju pa naprave pizdariju. To su ti opet dva. A šta'š ove godine u pizdu materinu? Niti gužvi u podne, niti se ovi navečer opijaju jer ništa ne radi iza ponoća. Jeba me bog, ako još baren dvoje ne umre do kraja miseca, ne znan kako ću judima dat plaću.

- A šta ćeš, moj Mate, ni mi nemamo prometa.

Onda je Mate otpilio u nepoznatom pravcu. Mi smo nastavili sjediti. Sjedili do sedam, radili od sedam do jedanaest. Zatvorili u ponoć i po i krenuli. Gdje? Nemam pojma, samo se vozimo.

Onda smo krenuli autom na vrh jednog brdašca jer je tamo baš super ispijati Tuborge koje smo opet kupili u benzi u jedan sat i predložili tipu da pusti neku mjuzu s obzirom da je jedini lokal koji radi. Rekao je da će razmisliti, ali da bi moralo biti zabranjeno pušenje. Sve zajeb do zajeba.

A onda smo krenuli put brdašca i naletjeli na dvije stoperke do sela prije. Upoznajemo se, a onda ovaj skuži da je jedna od njih sestra od one crne duge kose i torbice od jučer. Pa se prebacuje u pička-mod. I uleće bez pardona:

- Ej, sutra san sam doma, baš mi dobro došla masaža posli posla.

Ja od smijeha lansirao duvan u šofer-šajbu. Mala ga odjebala i izišla čim je mogla. Ja ulijećem:

- Čekaj, jesi ti debil? Pa ne moš joj uletit tako, ono, ej curo, sam sam doma, amo se jebat!

- Pa ko mi brani?

- Ali, jučer si joj sestru puka. Šta, planiraš cilu obitelj okrenit?

- Pa kad je zgodna.

- Ali jebote, nije glupa da će se puknit s tobom dan nakon sestre.

Tu se on naceri i kaže: "Iznenadija bi se." Ja kažem: "E, jebiga."

Nekad mi se čini da njegov mozak ima samo dva moda: konobaranje i pička. Prvi ide ovako: iziđi vani, uzmi narudžbu, naceri se ženskoj za stolom, predaj narudžbu šankeru i kuvaru, jebi im mater jer su spori, uzmi hranu i piće, odnesi je do gostiju, naplati i reci im: "Dođite nam opet".

Drugi: skuži žensku, odluči da to nije žena nego pička, dođi do nje, stišaj glas i uvali joj spiku, uzmi broj mobitela, sutra je nazovi nakon posla, pukni je na prednjem sicu i reci joj "nemoj mi doć opet".

Vožnja se nastavlja. Dolazimo do brda, ločemo pive i gledamo kanal. Romantika do jaja, ali nismo pederi pa samo ispijamo te pive i vraćamo se nazad.

Cesta je prazna, on vozi oko stotke. I lagano je pijan. I lagano mu se spava. I ulijeće u okuku, kuži svitla iz suprotnog smjera, koči, zadnji kraj nam pleše, s desne strane je kamen, s lijeve most, rotiramo se po cesti, svjetla iz suprotnog smjera prolaze kraj nas, ne znamo zašto se nisu zabila, zaustavljamo se kolima okrenuti u suprotnom smjeru, ubacuje u rikverc, okreće se, zaustavlja se, pali cigaru. Pogledamo se i počnemo se histerično smijati.

- Šta je ovo bilo?

- Neman pojma, živi smo.

- Ludilo!

- Baba mi je uvijek govorila da pijane i lude čuva Bog. Ispunili smo oba uvjeta.

- Aha.

- Znaš, kažu da ti se u ovakvin momentin cili život odvrti prid očima. Jesi ti šta vidiš?

- Nisan.

- Ni ja.

Cerek. Palimo auto, nastavljamo dalje. Gledam cestu. Tupilo. Dosada.

- Imaš broj od Mate? - pitam.

- Kojeg Mate?

- Cvjećara.

- Iman.

- Daj.

Uzimam mobitel i budim čovjeka u dva ujutro. Čekam pet minuta. Javlja se pospani glas.

- Molin.
- Mate! Jesi ti to?
- Jesan. Ko je u ovu uru, bog ga jeba?
- Nije bitno ko je. Samo te zoven da ti kažem da ovi misec nećeš podilit plaće.

VATROGASCI, GRAŠEVINA I ONAJ

Toliko toga se izdogađalo zadnjih dana da neću uopće pisati uvod. A i moram još do postolara i na šišanje, a već je jedanaest.

DAN PRVI OD DVA

Dan počeo kao i svaki drugi. Od dva do nekih šest zatišje. Ni pasa u lokal. Opet sjedio i pio Turbodizele razmišljajući o prolaznosti života dok su mi Čehinje iz Poljske, Mađarske i Češke prolazile pred očima.

A onda odjednom njih milijun nahrupilo za stolove. Konobari se razletili po bašti, ja po šanku. Mocar od glave do pete, što od znoja, što od pive koja ti se prolijeva po majici, hlačama i svemu ostalome. Nešto kao špica na partiju.

A onda počela bura, pa gosti otišli pa netko javio: "Gori sve živo oko Makarske." "Napokon ljeto", pomislim. A onda sam se još sjetio da mi je Koke u Makarskoj pa sam joj poslao poruku: "Di si, šta ima? Je li vruće?" Onda je ona odgovorila: "Popizdit ću, zatvorene ceste, nemam pojma kako ću nazad."

A meni je Koke masu draga pa sam se zabrinuo i poslao joj poruku: "Nemoj izgorit. Koristi Sun mix!" Ona je odgovorila: "Kretenu!"

Kad smo zatvorili, Plesač i ja smo otpilili do kafića u kojem se svi lokalni konobari skupljaju nakon posla tako da lokal više liči na crkvu kad je prva pričest nego na kafić. Ono, svi gosti u crnim hlačama i bijelim košuljama. I tako trusim Tuborg i gledam ovog konobara koji još uvijek radi i baš mi ga nekako žao. Taj moment ti dođe kao terapija. Nema boljeg osjećaja nego cijeli dan nekome točiti piće, a onda doći u kafić i naručiti nešto. Mislim, mogao si piti i tamo di radiš, ali nije to to. Čudan neki osjećaj, ne znam kako bih ga vama prenio, dragi čitatelji, pogotovo sad kad mi se žuri do postolara, a ni kavu nisam popio.

A onda je dopilio Stipe Legenda. Jedan od starijih konobara u Gradiću i prvak Dalmacije u psovanju. Čovjek u svojim srednjim tridesetima, zalizane kose, visok, s brkovima i već pet godina govori da mu je pun kurac ovog posla, ali svaki put kad dođe ljeto, odmah uskače u bijelu košulju i razleti se po bašti. Kao đanki kad vidi smeđi prah, pa makar se radilo o

pudinga od čokolade. "Ma popizdin ti ja, stari moj", objašnjavao je Stipe, "kad vidin ove mulce šta rade. Naručiš mu mali makjato i čašu vode, a on te pita `oš teplo ili ladno mliko?' Pa pička ti materina, zna se šta je makjato. Onda se odma obučen, pođen do šefa i kažen: `Radit ću i ovo lito`. Kladija bi se da pola ti mulaca nema pojma šta će kad in se Čehinja skine. Kako će kad ne znaju ni makjato skuvat. Sve je išlo u kurac."

A večeras je Stipe počeo odmah s vrata:

- Jeba mu Isus mater, đubre jedno sasrano!
- Dobra večer, Stipe.
- Nabijen mu kampanel svetoga Duje u guzicu.
- Kome, Stipe?
- Ma onomu saborskomu zastupniku, jeba mu bog mater pijanu!
- Kojemu?
- Ma onomu govnu šta je onon u Saboru reka da je za madrac.
- A, znan.
- I šta joj je reka da je zmija i da će je zgazit nogon, jeben mu kravu Gospu!
- Znan, Stipe.
- I šta se rodija u Republici Srpskoj i za se govori da je vitez, jeben mu Isusa na križu i milost majčinu!
- Ma znan, Stipe, koji je, pizda mu materina, samo mu ne smin ime napisat. Nego, šta je bilo?
- Zatvorija ja lokal, isfrega zahode jer nemamo čistačicu i pustija Olivera. To ti ja svaki put posli posla. Sve očistin, ulijen sebi dupli konjak, pustin "Moj galebe", sidnen i gledan more. Svi mi govori da san poludija, ali ako ti ja to ne napravim posli posla, ka da mi je dan propa.
- I?
- I sidin tako i gledan, kad evo ti Onoga, jeben mu Gospu, a pijan ka šlapa. To ti je neki

festival u Gradu pa se sve te neke face skupe. I pita da je li radimo. Ja kontan, natočit ću mu, ko ga jebe, a ima para, moga bi i šta manče ostavit. I naručija sok od jabuke, ja mu ga da, a onda se diga i da će u zahod.

- I?

- Jeba mu bog mater, nije moga školjku pogodit koliko je bija pijan. Ispiša mi cili zahod, jeben Gospu njemu i soku od jabuke. A piša čistu Graševinu! Jeba me Isus, ako tu pišaku ne bi moga nalit nazad u boce i niko ne bi vidija razliku.

- I šta si onda?

- A kurac, em san mora opet čistit zahod, em mi je sjeba večer. I ni kune manče nije ostavija! Jebava san mu mater sve do ovde.

- A jebiga, moj Stipe.

DAN DRUGI OD DVA

Dopilio do posla oko jedan i po jer radim od dva. To da mogu popit kavu u miru i malo zajebavat Koku za šankom. Gledam je danas, podočnjaci do poda i, kao i inače, čim konobar donese narudžbu pošalje u pizdu materinu i njega i goste.

- Pa kako je bilo sinoć, Koke? - pitam.

- Ma pusti me u kurac, bila zatvorena cesta od Makarske pa smo morali vozit okolo kroz neka sela. A vukojebina neka teška. Sve sama šuma oko ceste. Došla san na posa čipo u šest.

Onda dvi velike i kava s mlijekom.

- Čoviče, da vidiš ti te ceste. Zgazili smo jednu lisicu, a na jednom mistu se zamalo nismo zabili u krave. Vozimo se i odjedanput nasrid ceste dvi krave leže. Leže i ne miču se, a tri ure ujutro. Da vidiš koje sranje. Ali, eto, barem mi je bila zanimljiva večer, inače se ništa ne događa.

- Ma kužim te, Koke.

Onda dvi velike s mlijekom i kapučino.

Gledam Koku iza šanka i razmišljam kako bi je trebalo oženit. To pomislim svaki put kad vidim neku ženu za šankom. Ti sjediš udobno zavaljen u barskoj stolici, samo upireš prstom i govoriš: daj mi štok, pa duplu lozu, pa mi natoči veliki Kaltemberg, a sad mi skuvaj kavu, a ova sve radi i ništa ne govori. Ako je još iza šanka kuhinja kao u ovom slučaju, onda ti se kao sasvim prosječnom čovjeku, Hrvatu i katoliku ostvario stoljetni san.

A onda je Koke otpilia u nepoznatom pravcu, a ja stao na njeno mjesto. Pa tri kapučina, tri s mlijekom, dvi kole, tri velika točena pa zatišje.

Samo za jednim stolom neki Njemci i hrpa vatrogasaca s druge strane ceste. Donijeli gitaru, kupili pive u dućanu i napravili party. A ovi stariji od njih znaju samo refren: "Budi moja voda, ja sam sada vatra, izgorjet ću!"

A onda jedan ulazi, crven po cijeloj faci, pijan.

- Stari, ae molin te, ulij mi malo loze u čašu. Iman ranu na ramenu, triba bi to isprat - pa pogleda prema kuhinji - i ako može koja od vas ženski s menon do zahoda da mi pomogne sa tin.

Ove ga gledaju. Boje se. Svako malo neki pijani frik, uz to najčešće ispaljen od rata, napravi sranje. Kužim stvar, ali žao mi tipa pa kažem: "Nema frke stari, iden ja."

Upadamo u zahod. Tip otkopčava košulju, skida zavoj. Ispod je rupa debljine prsta.

- To mi se izgorena grana zabila, bolilo je u pičku materinu. Gasimo već treći dan, samo nas pribacivaju s terena na teren. Pogledaj mi cipele.

Gledam mu cipele, cijeli džon izgorjen.

- Sinoć su mi isprid očiju u jednon selu izgorili neki baba i dida, a nismo ih mogli spasit. Di ćeš, kad bura dere. Ali, ne boj se, to ti neće bit na televiziji.

Stišće ranu. Iz nje izlazi žuto-bijeli gnjoj. Komadi tog gnjoja. Pa kaže:

- Ajde, molin te, ti mi malo istisni dok ja pripremin zavoj.

Istišćem taj gnjoj, a samo izlazi, skoro žlica tog gnjoja. On priča:

- Sve to oni sami pale, pizda in materina. Kužiš, stari, po zakonu se ne smi sić borovina, a oni bi prodavali zemlju za hotele i apartmane. Onda ti je najlakše zapalit da sve lipo izgori, a

onda prodat zemlju. I još ti država plati štetu. A mi, budale, gasi!

Natopio je gazu lozom i dao mi.

- Upri u ranu! - kaže.

Upirem mu gazu u ranu.

- Upri, jeben ti Isusa, nisi žensko!

Hvatam rukom zalet i upirem svom snagom gazu natopljenju lozom u tu krvavu rupu. Ovaj počinje urlikati:

- JEBEN TI BOGAAAAAAAAA!!!!!! - onda muklo - Jebenti Isusa!

Onda se stišava. Zavija ranu. Kaže: "Dobro je."

- Ajde u ambulantu - kažem. - Nek te puste doma.

- Ma kurac će me pustit. Ne puštaju nikoga dok može stat na nogan. Sve gori, a nema ko gasit. Sranje je, stari, veliko sranje.

Na kraju kaže: "Hvala, stari." Izlazi iz restorana i penje se u crveni kamion. Odlaze. Gori iznad Makarske.

EDI IZ DIJASPORE

“Čouječe, ofde je prfa liga!”, objašnjavao nam je Edi iz dijaspore, “Hrfatska je zakon!”. Ne ide mu baš hrvatski, ali uklopio se, barem ovih par dana otkako visi s nama. Ima love, ima auto i puca se kemijom. Takvi se uvijek uklope.

Edija je dovukao Met. Met se inače zove Mate, ali su ga u Australiji zvali Met pa mu ostalo. Liči na Isusa.

Njemu je Hrvatska isto zakon. “Fak Ostrelija!”, govori kad je napušten ili pijan. Poslije se žali kako mu je dosadno.

Smeta mu monotonija, a i hrvatski dativ ga malo jebe. Met se vratio zapravo. Tu je već par godina pa kuži stvari. Trenutno su kod Stipe. Sređuju spid.

A meni dosadno. Pokušavam razmišljati. Ništa. Da sam iz dijaspore, vjerojatno bih razmišljao o smislu života, o prirodnim ljepotama ili nečem trećem. Ovako sam osuđen na ništa. Ljepša budućnost više nije u modi.

U Edijevoj novoj Astri progresiv, a ja bi house. Ja bi nešto lagano, ali u manjini sam. Oni su nabrijani. Oni su avioni. Kroz njih teče Edijeva keka spida (Stipe će bit na koki, barem dva dana).

- Hrfatska je zakon, čouječe! - ponavlja Edi.

- Je, Edi, prva liga je Hrvatska.

- Ode san petnaest dana i svaki dan mi je lud. Tog nema u Ostreliji. - Fak Ostrelija! - Met je došao na svoje.

- A kakfi je to parti di idemo?

- U Makarskoj, na plaži. Bit će masu rulje, bit će zakon - ja se uvijek trudim objasniti drugima da je sve OK.

Nemam pojma zašto.

- Oće bit sure!

- Oće, Edi, bit će sura ko u priči! - evo opet.

Parti je bio dosadan. Možda zato što sam bio čist. Možda zato što je polovica "publike" bila čista. Možda zbog rolling-stonesa s okolnih brda koji su se dokotrljali u grad da "skupu šta ženske". Parti je najbolja opcija.

Edi je bio lud. Edi je redao misaone orgazme. Samo misaone. Domaće sure vole rolling-stonese, a Ediju su stonsi lekcija iz povijesti.

Astra se zaustavila kraj repetitora na brdu iznad Gradića s kojeg se vidi Brač. Tu se, na petsto metara nadmorske visine, Met i ja spuštamo travom nakon partija. Edi mota. Gledam more gdje mi se diže. Kurac mi se diže, samo ga gledam.

Ne osjećam se blaženo, ne osjećam se ushićeno, ne osjećam se nadahnuto. Uopće se ne osjećam. Samo ga gledam.

Kontemplaciju mi prekida lik s pištoljem - stražar s repetitora.

- Šta je, momci, šta se radi?

Ja sam čist. To znači zadužen za odnošaje s javnošću.

- A, evo, momak je iz Australije pa smo ga malo doveli da baci oko na kanal. Kaže da u Australiji nema ovakvih pogleda.

- Eeee, niko nema ovo šta mi imamo! Mislija san da je kogod doša sa curon, ali san vidija da vas je troje, a meni je gori dosadno po cili noć bit sam.

Bio je pijan. Priča mu nije zanimljiva. Bio je u ratu. Gledao je prijatelje kako ginu. Prošao je milijun i jedno sranje koje više nikog ne zanima. Sad radi kao portir jer nije imao vezu. On svaku večer gleda more. Više mu se ne diže.

Hoće pričat i ne odustaje. Mora završit tu svoju priču, a te priče nikad ne završe. Čak ni kad ih više ne čuješ. Želi naći ženu kojoj ne smeta to što mu se ne diže. Želi klince. Mlad je. Tek mu je trideset i pet. Ne drogira se. Samo pije. Tu i tamo se potuče zbog neke žene. Misli da ih to pali.

Edi je još pod dojmom. Deprimira ga samo nedostatak sura pa se uključuje bez uvoda.

- Jesi ti bio u rat? - Edi je iz dijaspora pa ga pale ratne priče.

Sad se portir nada da će dobiti priliku da ispriča priču još jednom.

- Jesan, od početka. Proša san i Slavoniju i Dubrovnik i Knin.

- Čouječe, fi ste meni face. Fi niste imali voda, niste imali kruh, niste imali sigare, jebote, a dobili ste rat. U Ostreliji klinsi dođu u Mekdonalds i ne žele kečap, ne žele ovo, ne žele ono. Jebeš djeca bez kečap! Fi niste imali ništa a dobili ste rat.

- Je, je, ništa nismo imali - ovaj ništa ne kuži.

- Ali, čouječe, sigare. Ja bi ubio ovaj svoj za sigare! Kako si ti uspio u rat bez sigare!?

Portir je zbunjen. Zbunjen, razvojačen, sjeban i s pištoljem.

- Je li ti to mene zajebaješ?

Edija san gurnuo natrag u auto.

- Ma pusti budalu. Napija se pa priča sranja - kuliram tipa i guram Edija u auto.

- Mater mu jeben, dođe iz Australije pa nas zajebaje ovde.

Tip se smirio nakon pola sata. Nakon priče o klincu od devetnaest godina kojeg je mrtvog nosio do stacionara. Tamo su mu rekli da ga stavi sa strane i zapiše broj da ga ne isporuče na krivu adresu.

U Astri se ugasio progresiv. Stali smo kraj groblja. Groblja u Dalmaciji služe da bi na njima u kasne sate mogao u miru zapalit. Met ne priča. Ja šutim. Edi priča o grafitima. Time se bavi u slobodno vrijeme. Crta grafite i bježi od murije. Tako mu raste adrenalin.

Progresiv opet dere. Astra se spušta zajedno s nama. Edi ne odustaje.

- Čouječe, znaš ti koji je to lud film. Crtaš grafit i pušiš sigaru. Onda bižiš od polisije, ali ne basiš sigaru. Ništa ne moš bez sigare!!

- Je, Edi, ludilo.

- Zamisli kako je tek bilo ovom gore. Čouječe, šta bi ja da da san bija tamo. Zamisli, jebote, pusaš iz kalašnjikov i pušiš sigaru. To je orgazam, čouječe! Onaj tip šta je basio atomsku na Hirošimo sigurno je pušio sigaru i pritiska batn! Sto posto!

Edi je pričao do Gradića. O cigari kao smislu života. O cigari prije i poslije seksa. O cigari prije i poslije ručka. O cigari kao takvoj. Taj tip se ne može popišati bez cigare. Ali rat, rat s cigarom – to je propustio.

Izišao sam na plaži. Zapalio cigaru. Edi je u pravu. Puno je lakše podnijet sranje kad ti je cigara u ustima.

Gledam more. Nit se penje, nit se spušta. Bonaca.

MOŽE SE VOLJETI SAMO JEDNA

Dva sata su ujutro. Ispred mene kutija ronhila, joint, boca viskija (nemam pojma kako se našla u stanu, ali već je fali pola) i monitor.

Genijalan je to život. Zujš okolo, zajebavaš se, pišeš o tome i netko ti to plaća. S tim nemam frke. To ti dođe kao vizija. Mislim, tako se nekako vidim i za deset godina.

Zajeb je u tome što u toj viziji postoji jedna rupa. Jer ako se već ideš zamarati vizijom sebe za nekih deset godina, onda u toj viziji postoji i nekakva žena. A tu onda dolazi ključno pitanje u cijeloj stvari: "Kako znaš da je ona baš ta i da nisi mogao ubost nešto bolje, nešto što bi ti više odgovaralo? Zašto si od njih par milijardi ti baš s njom?"

Mislim, nakon reakcija na prošli tekst tipa "Di nalaziš te kurve?", "Sredi se!", "Nađi normalnu žensku!", počneš se pitati kako bi ta "normalna" trebala izgledati, koji bi film vrtila u glavi i tako dalje. Kako znati da je to baš ONA?

I tako sam se zamario tim mislima, truseći viski, duvajući i čitajući "Sto komada", Vladinu zbirku poezije. Mislim, kad su takve stvari u pitanju, najbolje je konzultirati pjesnike. Oni su vječito sjebani i mozgaju o svemu tome 24 sata na dan.

I tamo naletim na stvar:

*kad te prvi put probudi
žena koju voliš,
ona to napravi riječima:
"Sranje! Diži se! Zapalija se svjećnjak!"
ti kažeš: "A u pizdu materinu i romantika!"
kad te, istog jutra, drugi put
probudi žena koju voliš,
ne kaže ništa.
samo te probije koljenom
u predjelu bubrega.
onda ustaneš,
zapališ cigaru*

i

gledaš je kako spava.

pa iziđeš na balkon

i zablesiš u zgradu preko puta.

gledao si tu zgradu milijun puta,

ali prvi put ti, na neku čudnu foru,

izgleda sasvim OK.

a ničim se nisi puka.

Onda ga nazvao.

- Ej, pjesniče, koji kurac ti znači ovo sa zgradom?

- Koje?

- Pa ovo da blesiš u zgradu i da ti ona izgleda skroz OK, a ničim se nisi puka.

- Pa to ti znači da 'blesiš u zgradu i da ti ona izgleda skroz OK, a ničim se nisi puka'. Je li ti piše tako?

- Ma razmišljam i pišem nešto o ženama, ljubavi i tim brijama zadnje vrime pa mi više ništa nije bistro.

- Šta imaš razmišljati o tome? To ti je kao raspad Juge. Nećeš zaključiti ništa pametno.

- A i ti si mi kurčev pjesnik!

- Ajde ne seri, došla su mi dva frenda iz Splita, idemo se bombonirati večeras, oćeš s nama?

Našli se pred Bestom. Oni već urokani. Upoznao se s tim tipovima - Rusom i Bolom. Rus se brani sa slobode nakon što je pao s kilom trave, a Boli fali pola lica od bombona. Ono, koža mu full naborana. Uglavnom su šutili.

- Znaš, Dena, koja je razlika između dobra i zla? - pita me Vlado.

- Koja?

- To je razlika između Yode i Dartha Vadera. Darth Vader pokušava kontrolirati vanjski

svemir, a Yoda istražiti unutrašnji – i da mi dva bombona.

- Jebote, stvarno pričaš ko pjesnik.

- To je iz jednog filma.

Čvaknuo kekse i upali unutra. A unutra, urnebes. Unutra vlažno i toplo. Unutra gomila klinki na bombonima velikim zaljubljenim očima promatra svijet. Samo skakuću oko tebe u topićama, uskim hlačicama i šarenim frizurama. Zaljubio se trenutno. U sve.

- Vlado, jebote, genijalni su ti botuni.

- To su Rusovi. On opet dila.

- Kako misliš opet?

- Pitaj njega.

- Nego, to sa ženama i ljubavi, kužiš...

- Dena, na partiju si okružen gomilom nabomboniranih žena i ti želiš sad pričati o tome. Odi tamo, zbari neku pa ćeš sutra razmišljati o njoj. Stvarno si naporan, jebote.

Otkacio me i uletio u rulju. Ja našao Bolu i Rusa. Plešu s neke dvije plastične djevojčice. Rus se izvija kao idiot, zabavlja ih, ove se smješkaju, sve je obećavajuće, a Bole se nekako nervozno češka, pa gleda okolo, pa ode do zahoda. Nervoja. Brijem s njima, pokušavam uloviti priključak s jednom. Ona se smješka, ja se smješkam, ecstasy divlja, vruće je, vlažno, počinje urnebes, počinje fešta svih osjetila, sad će, sad će, evo ga, ide, ideeee...

A onda Vlado ulijeće cijeli istrzan. Doletio kao avion i zagrlio me.

- Stari, totalni si idiot, ali drag si mi nekako. Oćeš sad pričati?

- Može?

- Onu zgradu nisi skopčao, a?

- E.

Sjeli na stolice, uzeli pivu. Vlado počeo.

- Kako se sad osjećaš?

- Genijalno!
- Volim te, ali imaš siromašan vokabular. Daj mi to opiši malo.
- Pa... ne znam... jebeno, čovječe, ljubav, sreća, sve... ne znam.
- Zatvori oči. A sad?
- Isto.
- Dobro, da ti pomognem malo. Ništa ne vidiš, ali osjećaš se kao da je netko ugurao cijeli ovaj prostor s muzikom, rasvjetom i ljudima u jedan veliki mikser, napravio sok od svega toga i dao ti da piješ.
- Zaaaaaakon!
- Osjećaš kako ti ulazi u želudac, a onda se vraća u grlo i dolazi ti da povратиš od sreće.
- Daaaaa!
- I imaš osjećaj da bi se, da povратиš taj koktel, sve to opet posložilo kako je bilo i prije nego su ga smiksali.
- Da.
- Pa sa zgradom i tom ženskom ti je ista stvar, samo sve radi bez bombona. Kužiš, kad se probudiš kraj nje, kad je gledaš kako spava, kad je voliš, onda se osjećaš točno tako i sve stvari su ti na pravom mjestu, čak ti i ta zgrada dobro izgleda. A nisi zbuban. Čist si, jebote.
- Dobro, znam kako je to, ali šta posli? Mislin, kad se sve to uhoda i krene u vezu?
- Jebiga, tu knjiga prestaje. Kad proživim to, reć ću ti, a zasad pitaj Bolu. Kod njega stvar funkcionira.
- Kako to misliš?
- Čut ćeš. Pričaj s njima, nisu tu bezveze.

Reče i, kao svaki pjesnik, pretvori se u *čuđenje u svijetu, dok njegove oči velike i nijeme rastu pored stvari*. Stvari su u ovom slučaju bile sve te žene koje su skakutale oko nas.

Polu sata kasnije, stojim kod Bole. Vlado i Rus se razbacuju s onim dvjema klinkama. Već su

u fazi maženja. Bole ih gleda, malo manje nervozan nego prije. Oči ogromne.

- Jebote, skuži svih tih žena, čovječe. I sad se ti odluči – pokušavam početi.

Bole je samo stavio prst na usta, kao da je u crkvi, zatvorio oči i počeo presti kao mačka.

Mmmmmmm! Mmmmmmm! Ugasio se.

SPUŠTANJE

Kod Vlade smo u stanu. Vadi dim i rizle. Rola. Prestalo je. Gotovo je. Stojimo tu i gledamo svaki u svoju točku. Spavati se ne može.

Zapalio ga je.

- A sad, sreće nama. Više nismo sretni mladi ljudi zaljubljeni u cijeli svijet, savršenstva nema. Sad smo samo četiri idiota koja očajnički trebaju psihijatrijsku pomoć i malo sna. Ali, sada nema sna! – reče.

- Je li i to iz nekog filma? – pitam.

- Da.

Zapalili i nastavili blesiti u točke. U potpunoj tišini. Na ogromnom monitoru vrtio se pornić. Ali ne klasični. Vrtio se nekakav lezbo-pornić u kojem su se te žene samo nježno mazile. I skidale. I oblačile. Dodirivale bradavicima, ljubile... Romantika.

Rus je iz kesice izvadio još dva bombona, smrvio ih na stolu pa smo potegli još po pola svaki. Vlado je rolao.

- A sad možemo pričati – rekao je i pogledao prema meni. – Čovjek ima ljubavnih problema, a nije je ni upoznao još.

Ovi dvojica zavarili.

- Šta je? – pita Bole.

- Pa ono, ne kužim na što bi tribala ličit ženska s kojom bi proveo ostatak života. Kužiš, kako znat da je ona baš ta?

Onda se nabombonirani Bole upalio.

- A jebiga, znaš. Kad naletiš na neku koja te kuži i koja je spremna jist tvoja govna zajedno s tobom, a i ti njena s njom. Upoznate se slučajno, zabrijete slučajno. A onda dođeš u fazu da ti je napetije bit s njom nego se peglat botunima. Ono, zaljubiš se i kad si s njom, povraća ti se od toga koliko ti je dobro. Ka bomboni. Mislim, mene je moja sadašnja cura izvadila iz sranja. Prije san čvaka po šest botuna po partiju. Totalno se sjeba, skuži mi facu, jebote. Čovječe, nisan moga izać na kavu ujutro bez dva komada. Onda upozna nju i malo-pomalo se sredi. Mislin, nije ona tu ništa, ono, upirala, srjala, cijepila. Samo je cilo vrime bila sa mnom. Jebiga, onda skužiš da je cila stvar bolja prirodno.

- I mene moja - javio se Rus, na što su ova dvojica blokali od smijeha. - Samo ja kad se zaljubim, pretvorim se u idiota. Popizdin i počnem radit sranja.

- Ma nije to, Rus - uključuje se Pjesnik - nego je i pišanje sranje kad pišaš uz vitar, a ti još voliš stajat na rukama dok pišaš uz vitar pa se zapišaš po faci.

- Ne seri.

- Šta je bilo? - pitam.

- Ona živi u Švabiji. Upoznali se prošlo lito na moru. Dva genijalna miseca, čoviče. Skoro da se nisan ni puca. Zalipili bi koji put na parti, ali bilo mi napetije bit s njom negdi po plaži ili u stanu. Bija san čak i posa neki dogovorija za posli lita tako da san i dila odjeba. I onda je otišla, ali, ka, ostali skupa. Ja triba doć tamo kad skupin lovu, ona ovde za Novu godinu i opet na lito, ali ja idiot nisan moga čekati. I, ka, iša odraditi kilo trave samo da skupin lovu za put. Tija je vidit, jebiga, i pa. Sad ne smin iz države, branin se sa slobode, ali se vjerojatno vraćam u buksu par miseci.

- A ona?

- A bi li ti, jebote, hoda sa zatvorenikom iz druge države?

- A ljubav, ovo-ono?

- Ja san prekinija.

Tu je onda zavladao opće tupilo u prostoriji. Vlado mu je samo dodao džoju i rekao: "Jebiga, stari."

- A ti još uvijek imaš problem s tim kako ćeš znati da je ona baš ta i nakon što prođe ta prva faza totalnog ludila? - pita.

- Aha.

- Bole, ispričaj mu za onu malu s pirsingom.

Bole je uzeo džoint i nastavio.

- A to. Ma bija san opet s ova dva đikana na nekom partiju negdi, a već san bija s curom nekih pola godine. Popija dva čisto da me digne malo, a oni se ušprehali s neke dvi. Mislin, i ja san špreha s njima, ali, ono, trudija se ostat sa strane. A jedna se nakačila i ne odustaje. Pleše oko mene, uvaljuje mi guzicu u jaja. A šta je najgore, žena super izgledala. Ali, ja, ka, osta kul. Mislin, ne znan koji je to kurac, je li Bog, priroda ili neko treće sranje, ali neko se uporno trudi da te sjebe kad misliš da si napokon naša nešto vridno. Mislin, nakon cile spike, ona mi upadne s pričom da ima pirsing na klitorisu. I sad, skuži meni filma. Na dva botuna, kuva te avion od žene i u prilici si da napraviš nešto za što ti se više nikad neće pružit prilika. Moš puknit ženu s pirsingom u klitorisu. I još ti cure nema tu. Jebote, sve se urotilo protiv mene.

- I?

- I nisan.

- Šta, ka, kalkuliranje. Ne isplati se izgubit šta već imaš.

- Ma nije samo to. Mislin, kad danas gledan na to, kopčam da mi je to bila najvažnija odluka u životu. Ono, od tu si moga u dva smjera. Ili se skrasit s jednom ili opet zabrijat i nemat pojma di će te to odvest.

- I šta, nisi tija riskirat?

- Ma nije ni to. Nego san se samo sitija cure i trenutno mi je sve bilo jasno. Nije ni kalkuliranje, ni neriskiranje ni nešto treće šta se da objasnit. Jednostavno, nisam.

- Ne kužim.

- Skužit ćeš.

Okrećem se prema Pjesniku.

- A ti nemaš ništa za reć?

- Nemam.

Ispratio me do vrata.

- I, je li ti sad išta bistrije? - pita.

- Pa je, jebiga. Mislim, kužim.

- Stvarno si idiot. Kako možeš išta skužit iz priče tri urokana debila od kojih je jedan pjesnik, jedan budući zatvorenik a jedan s rupama u mozgu?

- Ali... Puši kurac, idiote!

KAKO JE VINCENT VEGA POSTAO MATEO

Bila je sasvim kvalitetna večer. I kao svaka takva, počela je iz atmosfere u kojoj svi trepere i stežu sfinktere. Radio je Valin stari, on je bio vlasnik tog birca. Svirao je Magazin, Krle i ja smo se nervozno češkali, nabrajali Huljićevu rodbinu, kombinirali je sa životinjama i međusobno u poze iz Kama Sutare. A Krle je bio dodatno sjeban jer, za razliku od mene, nije imao pojma kamo sutra.

Gledao je sve te face oko njega kako jedu janjetinu, piju jeftino vino, igraju karte. Uživaju u klasičnoj nedjelji na selu. Tu i tamo bi pogledali prema našem stolu, nabacili posprdni smajl koji je govorio: "Vidi drogaša! Nikad neće imat para za pošteno se najist janjetine!"

- Ako ostanen ovde još koji dan, ubit ću nekoga. Oću, Gospe mi! Kužiš me, Dena? Ono, bez razloga. Doć ću do njega i ubit ga. Jeba in Huljić mater svima! - upalio se Krle.

- Smiri se, jebate! Boli te kurac. Neš ništa dobit time šta pizdiš u prazno.

- Lako je tebi govorit. Ideš ća za pet dana.

Krle je imao obrnuti zajeb od mene. Ja sam s deset otišao iz sela u grad, a on je došao iz grada na selo. Ni nakon deset godina se nije aklimatizirao. Samo je pizdio i pizdio, a svi planovi da ode bi neslavno propali. Na kraju se počeo šibati horsom. Turistički, govorio je.

Bili smo prike. On, Vale i ja. Kao, kužili smo stvari i izvan tih brda. On jer je imao ekipu od prije nego je došao, Vale jer mu je stari imao love pa je imao satelitsku, a ja jer sam otišao od tu bez tendencije trajnog povratka.

A taj birc bio je hibrid koji uspijeva samo na ovim prostorima. Po danu su peglali Magazin, Severina, Mišo, Thompson, a nekad bi upale i dobre stare ustaške tipa "Evo zore, evo dana, evo one dvojice". Sa zida je rulju gledao Ante Pavelić.

Oko deset navečer bi birc doživio transformaciju. Tad bi Vale stao za šank, a stari bi išao spavati, kao i većina gostiju. Vale bi puštao vrhunsku mjuzu, čak i za zagrebačke pojmove. Pratio je što se zbiva tako da si tu mogao čuti stvari koje bi nakon pola godine postale turbo-popularne u party-krugovima. Čak je i ispod Pavelića nalijepio plakat Future Shocka. Jedini zajeb bio je u tome što su poslije deset on i Krle bili jedini gosti.

Tako je bilo i te večeri. Ostali smo solo. Zaključao je vrata i odmah pitao: – Imate šta?

Krle je izvadio paketić horsa, ja paketić spida i party je počeo. Smiksali smo to, povukli svaki po lajnu i krenuli s votkama. Vrtio se soundtrack od Pulp Fictiona. Bila je to easy-night. Bez pegle. Vali se miksala cuga, a ne mjuza.

Osjećali smo se jebeno. Mislim, kad god su ljudi oko tebe OK, osjećaš se jebeno dobro. Čak se i Krle smijao, a to se događalo u rijetkim trenucima kad bi bio toliko zavidan da, doslovno, nije znao gdje je.

Vale se cijelo vrijeme cerekao iza šanka, a onda je uzeo čašu od pola litre i tako razvaljen napamet je nabijao na dozere iznad šanka, pa nalijevao sokove. Kao da traži magičnu kombinaciju.

Onda bi prelio to u manje čaše i dao nam na degustaciju.

– Dobro je, ali može bolje! – ponavljali smo klatareći se po bircu, dok nam se u razjebanim mozgovima Pavelić miksao s Future Shockom i zvukom Zedovog chopera.

– Who’s Zed?

– Zed’s dead, baby. Zed’s dead.

A onda je Vale pred nas stavio nekakvu zelenu tekućinu. Probali smo to onako razjebani i pukli.

– Vale, legendo! To je to! Šta je unutra?

– Neman pojma.

– Daj, miksaj to opet!

Uglavnom, trebalo mu je još sat vremena dok je ponovno ubo kombinaciju. Škart smo, naravno, popili. Stvar smo nazvali Vincent Vega. Koktel za ekipu. Pao je i narko-pijanski dogovor. Kad god se nađemo, opijamo se Vincentom. Recept se daje samo ekipi.

Uglavnom, ja sam se desetak dana kasnije vratio u Zagreb. Kad sam sljedeće ljeto došao, ove dvojice više nije bilo tu. Navukli su se na hors. Ništa turbo, ali došli su jako blizu ukrastdomateleviziju-fazi.

Vale je odradio fizičku krizu doma, a onda se ukrcao na brod. Zadnju poruku od njega dobio sam prije par mjeseci. Javio se iz Hong Konga. Brod je bio u karanteni zbog SARS-a.

Krle je otišao u Njemačku, a kad mu je istekla viza, pobjegao je u Francusku i prijavio se u Legiju. Prošao je temeljnu obuku. Luđak je čak preživio i zadnji korak. Protrčao je između tridesetak legionara koji su ga tukli čim su stigli. I nije pao. A onda ga nisu primili. Za Slavene, nakon ovog našeg rata, imaju kvotu. On je bio višak. Opet.

Vale mi je pričao da mu se zadnji put javio negdje iz Bosne i da nema pojma gdje je sad.

Mene znate. To ljeto radio sam u onom bircu u Gradiću. Recept za Vincenta Vagu iskoristio sam jednom kad smo konobar-plesač i ja ostali solo s dvije Njemice. Upalilo je. Napile su se kao letve i sutra došle po još.

Ovo ljeto sam se opet vidio s njim. Dao je otkaz u tom bircu i našao bolji džob. Rođak mu je namjestio posao u Splitu, u nekom elitnom restoranu u kojem posluhuje splitsku kvazi-elitu. Ubije dnevno do dvjesto kuna bakšiša i uživa.

- Da vidiš šta se nikidan dogodilo!

- Šta? - pitam.

- Doša Huljić s nekon ekipom, napravili račun od četiri iljade kuna i kaže mi gazda da bi ji način počastija.

- I?

- Ja napravija Vincenta Vagu i odnija in. Ovi pukli. Tražili još. Gazda isto puka, odma ga stavlja na cjenik. Pedeset kuna je doza. I da mu ime po meni, sad se zove Mateo, Huljić ga naruči svaki put kad dođe.

- Jebo ti Mateo mater! - rekao sam, platio i otišao.

- Šta ti je? - urlao je za mnom.

- Nije bitno, u kurcu san, javit ću ti se sutra - rekao sam i otišao spavati.

VJEŠTICA

Negdje tokom prošle godine, ne znam točno kad, pročitao sam članak u crnoj kronici “Slobodne Dalmacije” o tipu iz jednog od sela smještenih oko moga najdražeg Gradića. Čovjek je nožem ubio vlastitu ženu.

Ništa novo, ali cijela priča oko tog ubojstva bila je jako zanimljiva jer se ovaj, unatoč činjenici da mu nije utvrđen nikakav psiho-poremećaj, branio pričom kako je vidio Vraga i pokušao ga ubiti.

A desilo se sljedeće. Žena mu pila kavu sa susjedom koju je selo proglasilo vješticom. Ovaj upao u kuću, pričinio mu se Vrag na licu susjede i krenuo na nju nožem. Žena se ispriječila između njih i ovaj je strefio direktno u srce. Ubio je.

Tad sam mislio da je tip jednostavno idiot. Dobro, mislim to i danas, ali za razliku od tada, nisam više toliko skeptičan prema cijeloj priči s vješticom. Možda mu se stvarno pričinilo nešto od čega se usrao, postao hiperparanoičan i napravio sranje.

S druge strane, radi se o turbokatoličkoj sredini koja još uvijek vjeruje u kojekakva srednjovjekovna sranja pa umjesto veterinara ili liječnika, najčešće zove popa. I sad, kad te u takvoj sredini etiketiraju vješticom, loše ti se piše.

A vještice, još uvijek nisam siguran, ali čini mi se da postoje. Barem osobe s neakvim nadnaravnim sposobnostima, a kako ih nazvati nemam pojma. Ova koju sam upoznao nazivala se vješticom.

Tu počinje ova Pušiona. Upao sam u taj birc oko ponoći, pijan kao šlapa. Mislim, bio je jedini koji je još uvijek radio. Tamo naletio na frenda koji se s neke dvije anonimne ženske klatario oko šanka.

Prištekao se njima, popili još po dva piva i dočekali fajronat. Ono, klasika – dosada, tlaka, crnjak, tupilo. Kao, tek je dva ujutro, ne spava nam se, one su simpa, ljeto je i blablaba. Završili na plaži s još pive i džointom koji se pojavio nemam pojma odakle. Samo mi se odjednom našao u ustima.

Idila. Šljunčana plaža s koje puca pogled na požar na Braču, more, zvijezde i ribare koji ribama prodaju lampu za sunce. Romantika, alkohol, grass i dvije cure. Atmosfera kao

stvorena za predigru.

Dobro, jebiga, ne možeš odmah, ali siguran si da će sve završiti onako kako planiraš pa si opušten. Ono, sve je na tvojoj strani, a još imaš i taj hotel na brdašcu iznad grada da nastaviš cijelu priču.

Sjedila mi je s desne strane i trebalo je početi s nekom šprehom, s uletom, sa zajebancijom. Ju hej tu plej it kul, što bi cheef rekao. Bila je odjevena u crno, kao i ja. S crnim očima i crnom kosom koja se presijavala na mjesecini.

- Šta si ti cijela u crnom? Furaš se na Thompsona ili Joy Division?

- Ja sam vještica - rekla je.

- Je, a ja sam patuljak. Snjeguljici se nije dalo vani večeras, ima mengu. Mislim, dobar je dim.

Nije joj bilo smiješno. Gledala me skroz ozbiljno.

- Ne zajebavam se. Ozbiljno, ja sam vještica.

- Čekaj malo. Mislim, uletali su mi s masu priča, ali ovo neću popuštiti.

Pogledao sam frenda. Nije izgledao začuđeno. Kimnuo je glavom kao da potvrđuje priču.

- Sori, ja sam malo skeptičan. Daj mi objasni, jebote, kako si ti vještica?

- Pa mogu se odvojiti od tijela. Meditiram i odlebdim, ne mogu ti to opisati tek tako.

- Misliš na one astralne fore.

- Da.

- Dobro, a to ne bi mogla biti autosugestija?

- Bila kod psihijatra, nije. Stvarno mi se to događa. I dida mi je doživljava iste stvari. Pop ga je jednu večer, ka, pokuša izliječiti, istjerati đavla - nasmijala se - pa je završio u ludari.

- Ko, dida ti?

- Ne, pop.

- Sereš?

- Ozbiljno. A ti, samo postavljaš pitanja ili ćeš reć nešto o sebi? Čim se baviš inače?

- Pišem. A ovo mi postaje sve zanimljivije. Mislim, ne upoznaš svaki dan vješticu. Srušila si mi sve predodžbe o njima. Nemaš metlu i uopće nisi ružna. Mislim, izgledaš super za jednu vješticu.

Nasmijala se.

- Ti još uvijek ne viruješ?

- Pa ne znam, jebiga, čudno mi sve to malo. Ali ono, radoznao sam pa pričaj. Mislim, kako da ti kažem, ovde sam navikao na dosadu i glupe ženske. Ti mi dođeš kao kontra i jednom i drugom. Ono, žena sa zanimljivom pričom.

- A šta da ti pričam?

- Pa ne znam, kako izgleda to kad odlipiš?

- Kao san. U nekom si nedefiniranom prostoru i hrpa slika ti samo prolazi pred očima, a nemaš pojma zašto su tu. Neke su lijepe, neke toliko grozne da si na granici ispaljenja. To je kad odeš na tamnu stranu. Ali ja sam bijela vještica.

- Kako to misliš?

- Pa ne zloupotrebljavam to. Konkretno, mogu saznat što misliš o nečem, natjerat te da napraviš nešto, mogu ti se uvalit u snove i složiti ti sranje.

- Ae nemoj.

- Pa, rekla sam ti da sam bijela vještica.

- I, jesi to radila ikad?

- Ne. Ali je meni tip bio uletio. Imala sam viziju jednog tipa iz Splita, njegove ulice, stana, čak sam mu vidjela i ime na vratima. Sutra sam pogledala u telefonski imenik i sve se poklopilo. Otišla u Split i našla ga točno na toj adresi. A nikakve veze s njim nemam. Ništa. Samo se pojavio.

Tu sam se već lagano sjebo, ali još uvijek sam mislio da sere. Opet, kao, pušio sam priču jer

žena je, fakat, super izgledala i šumilo je more i bili smo pijani.

Što je možda bilo i najvažnije, bio sam u prilici da zabrijem s vješticom, a to se ne događa dva puta u životu. Radoznalost je čudna stvar. Enivej, želio sam je u hotelu.

- Dobro, vjerujem ti, ali još uvijek san pod dojmom. Čudno mi je sve to. Mislim, godišnje me jedna stvar uspije iznenadit i mislim da je ovo ta.

- Svi se iznenade, ali, eto, ti si barem OK.

- Kako to misliš?

- Pa, za razliku od ekipe ovdje, saslušaj šta imam reć. Ono, ne sprdaš me zbog toga.

- Jebiga... kužim da ti je to zajeb. Pogotovo u ovakvoj sredini. I, ono, sviđaš mi se. Mislim...

Zagrlio sam je.

- Di živiš? - pitala je.

- Gore u hotelu.

- Ozbiljno!? Šta to nije zatvoreno?

- Imam ključ, jedna soba je sređena. Možemo gore ako želiš, super je, a i imam još nešto grassa u sobi.

Pogledala me, nasmijala se i rekla: "Amo".

U hotelu je samo jedna soba bila sređena, u ostalim dijelovima nije bilo struje tako da smo se kroz mrak probijali do sobe. Vještica i ja. Osjećao sam čudno, naduvan, kao u nekom filmu. A volim se osjećati kao u filmu.

Rolao sam, ona je prelistavala nekakve isprintane tekstove pokraj kompa.

- Ako ikad napišeš išta o meni, odgrist ću ti kurac - rekla je.

Samo sam se nasmijao.

- Idemo na krov?

- Amo.

Upalio sam svijećnjak i krenuli smo. Tu je stvarno počeo film. Hodali smo kroz mračne hodnike s upaljenim svijećnjakom i probijali se do krova. Kao u nekom horor. Vještica je išla iza mene. Ona može saznati što mislim, mislio sam. Onda bi valjda skužila da sam više oduševljen time što je vještica nego ičim ostalim. Mislim, realno, želio sam se ševiti s vješticom. Na istu foru na koji se neki žele ševiti s crkinjom ili azijskinjom – samo zato što je drukčije i što ti je ovo, vjerojatno, jedinstvena prilika. Mislio sam da ne kuži preseravanja s razumijevanjem. Zapravo, ne znam što sam mislio. Bio sam zgažen i želio puknuti vješticu mada zapravo nisam vjerovao da je vještica. Čudno.

Sjedili smo na terasi. Pušili đoku i mazili se. Sve je bilo obećavajuće, čudno, drukčije. Sve je bilo kao u romantičnoj sceni horora. Dvorac na brdu, vještica na krovu, pun mjesec i pun kurac zvijezda na nebu. Volim romantiku i čudne stvari, atmosferu. Zapravo sam sebičan nekad. Kad me, recimo, boli kurac za nju. Uživao sam, mazio se s vješticom i brijao.

Spustili smo se natrag u sobu. Počeli se skidati, drpati. Legli na krevet. A onda me, samo odjednom, ugrizla za jezik, pogledala tako da sam se sledio i počela se oblačiti.

- Čekaj, u čemu je problem?

- Vidimo se sutra – rekla je i nasmijala se nekako čudno.

Popizdio sam. Ostao sam tako napaljen na krevetu i pizdio. Koja luđakinja u pičku materinu! Jezik me bolio za popizdit. Srolao sam još jednog, izišao na balkon i krenuo mozgati o svemu tome. A ništa, pušiona. Krenuo mozgati o svemu što sam pričao i radio. Nisam napravio niti jedan zajeb. Mislim, ništa po čemu bi skužila da mi je u cijeloj toj priči bilo napeto puknuti ženu koja za sebe tvrdi da je vještica. Možda stvarno može čitati misli. Nema šanse. Jebeš sve. Dovršio sam džoint i zaspao.

Bauljao sam nekakvim hodnicima s hrpom mračnih slika naslikanih po zidovima i šumom vode koji je odnekud dolazio. Nemam pojam odakle. Hrpa krikova je dolazila iz soba, ali u koju god bi ušao, bila bi prazna. Paranoično sam tražio izlaz. Onda smijeh. Zvučni valovi nekakvog spooky smijeha koji će, imao sam osjećaj, samo odjednom potopiti te hodnike. Hodnik bi vodio do drugog hodnika, taj do sljedećeg. Kao u nekom jebenom labirintu.

Na kraju svakog stajala je ona. Mahala rukom i smijala se, pozivala me da je pratim. Pratio sam je. Opet hodnik, opet slike, još mračnije nego prije. Išao sam dalje. Pokazala mi je jedna vrata, ušao sam.

Tamo je stajala medicinska sestra i pokušavala nekom starcu dati injekciju. Ovaj se batrgao, urlao "Vrag! Vrag!". Sestra me molila da joj pomognem. Krenuo sam prema starcu. Ovaj se ustao od stola i krenuo na mene nožem. Pogodio sam ga šakom i bacio se kroz prozor.

Opet hodnik. Ona opet na kraju hodnika. Trčao sam za njom. Bila je neuhvatljiva. Dotrčao sam do nekakvih patuljaka. Držali su dugačke lule u ustima. Ponudili me. Uzeo sam. Povukao dva dima, a onda se tih patuljaka pojavila hrpa. S razjapljenim čeljustima i očnjacima kao u pit-bulla.

Počeo sam bježati. Ona se opet pojavila. Trčao sam za njom. Do nekog prozora s kojeg je skočila. Skočio sam za njom i počeo padati.

Probudio sam se u znoju. Pogledao oko sebe. Bio sam u hotelu. Krevet ispod mene bio je natopljen znojem. Buljio sam u plafon nekih pet minuta dok nisam bio potpuno siguran da sam u hotelu.

Počeo sam rolati. Jedva. Ruke su mi se tresle, a trava ispadala po cijelom stolu. Izišao na balkon i zapalio.

Sjedio sam na podu balkona do devet ujutro, a onda opet nekako uspio zaspati.

Probudio me mobitel oko dva. Ona.

- Je li sad vjeruješ?

- Pička ti materina, kučko glupa, jebat ću ti mater kad se vidimo!!

Smijala se.

- Daj se smiri najprije. I, ubuduće, ako želiš spavat sa mnom, samo pitaj. Nemoj srat, jer to ne volim. Idemo na kavu?

- Dobro, sjebala si me, šta sad oćeš?

- Pa ništa, ide mi se na kavu. Oćeš?

- Ae dobro, evo me za po ure.

SUPERMEGALUDILO TALENT ŠOU

Kako je vani temperatura oko nule i kako pada kiša i kako je sve tmurno, sjebano i depresivno, vrijeme uglavnom provodim u stanu s hrpom trave, filmova i naručene hrane.

Atmosfera kao stvorena za prustovska prisjećanja, samo mi keks (hm!) fali. Onda gledam televiziju i svaka pizdarija me podsjeti na nešto. Poput recimo NOVA TV talent showa.

Najprije me podsjetio na ovo ljeto i curu koju sam upoznao u Gradiću. Mislim, upoznao sam je iz drugog puta.

Prvi put oko tri ujutro kad je grad već bio apsolutno prazan i kad sam s dva džointa bauljao prema hotelu i skužio njih dvije na klupici. Dopilio do njih, pogotovo do lijeve, i provalio: "Je li vam se puši?" One se zgrozile, pomislile da sam manijak, digle nosiće do zvijezda i provalile "Kakvo je to pitanje?!" Nisu skopčale da sam mislio na travu tako da smo uzajmno ispali glupi i pozdravili se.

Dva dana poslije naletio na Nanu. Nju znam još iz ranopubertetskih dana. Sjedimo, cugamo pive i evo opet njih dvije. Ispalo da ih Nana zna. Sad bi ih mogao i opisati. Jedna skoro pa anoreksična s dugom kovrčavom kosom, velikim očima end najsist pis of es aj hev evr sin. Druga okrugla, niska s tonom pudera na faci end biggest pis of es aj hev evr sin. Došle do stola, upoznali se, a kako je još samo jedna stolica bila slobodna, jedna je trebala sjesti na mene. Kao što rekoh, biggest pis of es aj hev evr sin.

Nana mi se samo nasmiješila u smislu "sretno" i otišla. Bio je to, doslovno, trenutak olakšanja. Tu je onda uletio prastari zajeb. Kad od dvije frendice pikiraš zgodniju, a tebe pikira nezgodnija pa je moraš tolerirat ne bi li ova druga obratila pažnju. I kreće nezgodnija:

- Ti si novinar?

- Kako znaš?

- Pa malo je misto, sve se brzo sazna kad ti je napeto. Uređuješ ove naše novine.

- Jok. Samo sam ih trebao uređivat, već su gotove. Sad se samo zajebavam.

- Dobro, ali u Zagrebu si novinar.

- Jebote, što sam toliko popularan ovdje?
 - Kažem ti, kad ti je napeto, sve saznaš – nabaci smajl i stavi mi ispod stola ruku na koljeno. Druga ne reagira.
 - Šta? Napeta ti moja biografija?
 - Jaaaako.
 - Samo to ili...
 - Pa vidit ćemo – reče, nabaci smajl i krene rukom prema gore.
- A onda je u scenu upao ON, preplanuli tip od oko četiri i po banke koji ih je pozdravio kako to samo džentlmeni znaju bleseći cijelo vrijeme u ovu anoreksičnu sa super guzicom. Ova mi je naglo skinula ruku s bedra i dala mot ovoj da se dignu. Tip je sjeo do nje, a na mene anoreksična.
- Onda je meni uletila druga dilema. Nastaviti slušati sva ta preseravanja za stolom ili otići? Ipak ti takav pis of es nije tako često tako blizu, pa sam ostao.
- Ova i dalje melje, tip i dalje blesu u ovu na meni, ova ne reagira, a meni se diže. Svejedno, pogledom u nigdje dala nam je obojici do znanja da nemamo šanse i da ćemo večeras uživati samo u priči ove nezgodne.
- I, kako je bilo danas? – pita tip nezgodnu.
 - Ma grozno, ogromna je gužva bila, nisam ni došla na red. A što je još gore, nitko nema sluha od tih koji nastupaju.
 - Da, da, tako to ide. Ti prvi krugovi eliminacija. Mislim da imaš dosta šanse ako savladaš tremu, s obzirom na tvoje muzičko obrazovanje.
 - Sori, o čemu se radi? – ulećem.
 - Prijavila sam se na Story super talent show.
 - Sereš! – izlijeće mi. Na to me oboje pogledaju “odozgo”.
 - A vi ste? – pita me tip.

- Denis, a vi?

Tip mi je rekao ime, prezime i funkciju. Nekakav je producent na HRT-u. Tu je onda uletio sajam taštine i hrpa inteligentnih priča o glazbenoj sceni, našim medijima i talentima, a sve podcrtano time kako tip za jednu zvijezdu u usponu može napraviti skoro pa sve, ma može joj i Porina osigurati. Čovječe, je li ti vidiš na što ovo liči?", došlo mi je da provalim, "Nema te veze koja joj može pomoć", ali sam se ipak džentlmenski suzdržao.

Genijalan je ovaj kapitalizam u kombinaciji s vladavinom medija, pomislio sam, kad je cura od osamnaest spremna investirati komad pičke u svjetliju budućnost. Ali, ipak, odlučio sam se rastati od prelijepe guze ove nezainteresirane za muzičku karijeru i otići piti na plažu.

A na plaži karaoke. I tako, sjedimo na plaži, dva frenda i ja i cugamo, a u pozadini kriče tri polugole djevojčice pred žirijem od dva ćelava tipa i jednog Čeha. Onda smo krenuli upirati Kovu da se prijavi.

Čovjek ipak pjeva u jednome mladom popularnom bendu, ima glas i ostali smo bez cuge, a nagrada je besplatna cuga do kraja večeri. A kako je Kova poprilično open-minded, nije ga trebalo dugo nagovarati. Uletio je tamo i naručio Riders on the storm. Otpjevao ih je genijalno, ali su ga prekinuli u pola pjesme jer je preduga, a i žiri se nešto nervozno češkao.

Ukratko, dobio je najniže ocjene, ostali smo bez cuge, a pobijedile su tri polugole djevojčice sa Sevinim Antom. Tu smo se definitivno razočarali u našu estradu, muziku, narod, stranku na vlasti i sve ostalo, podimili dvi doke i otišli spavat.

Vani i dalje jesen. Ja ispod deke, pas na tapetu, džoja u ustima, upaljena televizija. Sad bi se mogli teleportirati u devedesetu godinu.

Da, dragi čitatelji, bilo je i tada supermegaludilo talent showova (koja množina). Zvali su se Glas omladine i održavali se po zadružnim ili vatrogasnim domovima.

A na jednog se prijavio i maj gud friend Mile. Ja sam tada imao desetak, a on oko sedamnaest godina i bio je glavna zvijezda lokalnoga crkvenog zbora. Rasturao čovjek.

A kako se uz to radilo o seoskom brijaču i jednom od lokalnih frajera, to je bio popularan i u okolnim selima. Imao je sve potrebno za uspjeh.

Ta glazbena natjecanja organizirale su omladinske organizacije po selima, iako su već bile sve nepopularnije. HDZ se uspinjao na vlast i Vice Vukov se vratio iz progonstva. Međutim,

subotom navečer kad bi se u nekom od domova održavao taj talent show, sve bi bilo puno ljudi. Pa čak i kad je Vice u jednome vatrogasnom domu imao paralelni nastup.

U žiriju su sjedili glavna faca omladinske organizacije, lokalni učitelj glazbenog i jedan producent, rođen dva sela dalje.

Prvi nastup za Milu je bio presudan iako je sve ispalo spontano. Jer, planirao je pjevati "Ustani bane" i igrati na sigurnu kartu kod publike, ali žiri se nije složio uz objašnjenje da se ipak radi o estradi, a ne o domoljublju.

Onda je Mile tako nadržkan krenuo na stejd i zapeo za nekakav kabel, a onda se, totalno sjeban od svega toga, zaderao u mikrofonsku "Glasajte za HDZ!" i krenuo:

Pune čaše ispijam, tuđe žene osvajam,
Čini mi se kako ozdraaaaaavljaaaaam.
Kad se jutrom trijeznim ja,
shvatim da sam nesretan,
teško, teško, te zaboooooravljaaaaam.

Rulja je bila u transu. Puna dvorana zadružnog doma je pjevala s njim kao da suosjeća u njegovoj domoljubnoj patnji. Žiri je pizdio, ali povratka više nije bilo. Mile je postao zvijezda.

Mile bi i bez tog HDZ-uvoda bio bez konkurencije da nije bilo nekoga čudnog lika iz Splita koji se isto prijavio. Tip je imao genijalan glas, ali bi ga svaki put izviždali. Naime, tip je imao dugu crnu kosu i ogroman krivi nos, nosio kožne hlače i crnu majicu, imao pet naušnica, a pjevao je neku stvar od Psihomoda, a to u tim krajevima nikad nije bilo popularno.

I, kao što je bilo i za očekivati, publika je prve večeri izabrala Milu, a žiri tog lika iz Splita. Jer, jebiga, učitelj je glasao za glas, omladinac za "moderne svjetske trendove koje bi trebalo dovesti u ova sela", a producent za imidž.

I nastavilo se to cijela dva mjeseca, cijele ljetne praznike. Mile bi svaki put sa "Glasajte za HDZ!" publiku doveo do delirija, skupio njihovu nagradu, a ovaj nagradu žirija.

A da je sve to jako ozbiljno, skužio sam kad mi je Mile upao jednog dana s idejom da

osnujemo bend. Kako sam ja imao sintić, ja bih ga pratio, a on bi pjevao. Najprije bi počeli po pirevima i lokalnim dernecima, a kad bi se malo uštimali, možda bi i snimili kazetu jer on ima tetka u Njemačkoj koji sve to može sredit. Pa smo vježbali u mojoj konobi, a susjedi bi nas slušali i govorili je li bilo dobro ili nije.

Natjecanje je završilo očekivano. Mile je skupio prvu nagradu publike, a onaj crni krivog nosa nagradu žirija, a kako je ta bila bitnija, to je i pobijedio.

Tu je prestala i naša muzička karijera.

Kasnije je Mile bio nešto sitno u ratu, a nakon rata se popeo na brod i plovio par godina. Sad u jednom od tih sela drži kafić.

Onaj crni krivog nosa je u međuvremenu ošišao kosu, uzeo umjetničko ime na Đ, a nije Điboni, skinuo naušnice, ofucani kožnjak zamijenio onim dugim do malo ispod koljena, a možete ga vidjeti svako par dana u HRT-ovim glazbenim emisijama kako pjeva plačipizdačke pjesmice koje nemaju veze s Psihomodom.

Čovjek je toliko popularan da ga, unatoč antagonizmu, čak i Mile nekad pusti u kafiću trudeći se na taj način "moderne svjetske trendove dovesti i u ova sela".

PISMO DOMOVINI IZ LJUBLJANE

Bila je subota poput svake subote. Bilo je oko šest popodne, sjedili smo na Lokijevom balkonu i gledali domovinu s 21. kata. Mislim, nama je to bila subota poput svake ostale, ali u domovini kao da je vladao neki vidljivi mir, kao bonaca pred oluju. U domovini su sutra bili izbori.

Ostali smo bez trave, Loki, doktor Joke i ja, a to se ne događa svaki dan. Baš kao što sam rekao, bilo je nešto čudno u toj sasvim običnoj suboti. Onda smo nazvali Kukija.

- Alo, faco, imaš dima?
- Za prodat ili...
- Kako oćeš. Imaš ili nemaš?
- Neman za prodat, ali iman za dvi doke ako oćete.
- Di se nađemo?
- Mogu ja doć do vas, s autom sam.
- Ae vidimo se.

I tako, ostali na balkonu i gledali domovinu, dva Splićana, Loki Imoćanin, a dolazio je Kuki Hercegovac. Mislim, nije da me briga, urokanog te boli kurac i za naciju i za ambiciju, ali bitno je za ostatak teksta.

Gledali smo domovinu koja je tonula u tihi predizborni san. Nije nam bila nimalo zabavna bez droge. Dapače, domovina ti bez droge dođe kao ćevapi bez kapule.

Upao Kuki. Srolali dva, zapalili i nastavili bleseti u domovinu. Tlaka, dosada, crnjak, tupilo. Sutra su izbori.

- Di ćemo? - pita Kuki.
- Nemam pojma, OTV ili SKUC? Tamo je neki predizborni đir.
- E, oćete ić vi na izbore? - pita on.

- Nećemo! - odgovaramo uglas. - Ti?

- Jok. Proba san sredit papire da mogu ovde glasat, ali totalno sjebana procedura pa mi se ne da zajebavat s tim.

- Ma da - kaže Joke - a ne da mi se ić doma samo zbog tog sranja.

Muk. Gledamo se.

- Stvarno su u kurcu! - kaže Loki. - Mogli su neke čitače umrežit da moš glasat di oćeš, ovo je totalni šit.

- Kasni nam domovina stotinjak godina - kažem. - Jebote, jednostavnije ti spičit do Ljubljane i glasat u konzulatu nego sredit papire iz Splita.

Pogledali su me.

- Kako to misliš?

- Pa odeš u Ljubljanu. Ka, slučajno se naša u drugoj državi i odeš u konzulat i glasaš. Triba ti samo pasoš.

- Oćemo ić? - pita Kuki.

- Molim? - kažemo uglas.

- Pa isti nam kurac. Date mi za gorivo, spičimo večeras tamo, do ujutro smo na nekom partiju, a onda odemo glasat i vratimo se doma.

- Kakvi smo s lovom? - pita Loki.

- Sve OK - odgovaramo Joke i ja.

- Ludilo! Idemo u Ljubljanu!

Prije negoli smo sjeli u Kukijevog audija hercegovačkih tablica, otišli smo do bankomata i podigli svaki po skoro tisuću kuna. Slovenija, here we come!

Čim smo prešli granicu, stali smo na prvoj benzi i promijenili lov u tolare, a onda kupili paket piva i počeli cugati. Tu sam naučio prvu lekciju iz ujedinjene Europe. Pivo je u Europi istog okusa kao i kod nas. Čudno.

Dolazimo u Ljubljanu oko devet. Rulja šeta po gradu, svi su fini, lijepi, kulturni i gledaju nas kao idiote zato što pušimo na ulici. Ne travu, mislim, obične cigare, jebote i opet te gledaju kao idiota.

- A dosadne Europe - kaže Kuki.

- Jebi joj mater, tu smo i šta š sad?

Upali u birc i krenuli naručiti cugu kad nas konobar pogleda nekako čudno. Kaže na tečnom slovenskom da je fajronat za pola sata. Mi ga gledamo kao idioti. Objašnjava nam da centar rano zatvara i da je nastavak tulumu po klubovima. Pitamo ga gdje da odemo. Dao nam adresu.

- Jebo Europu - kaže Loki - zatvarat će nam grad u osam navečer!

- Beograd je zakon! - kažem ja.

Upadamo u taj klub. Pegla drum'n'bass, ova trojica pizde, oni su tech-house frikovi. Meni zakon. Ulijećemo u rulju i počinjemo peglati. Slovenke su super. Skoro kao Beograđanke. Mislim, ne boje te se i zajebavaju se s tobom. Pogotovo kad skopčaju da si Dalmatinac.

Peglam s jednom, a onda je počinjem upirati za drogu. Lova nije problem, objašnjavam joj. Vraća se s osam bombona i četiri tripa. Prsimo lovu i krećemo s bombonima.

- Zaaaaaaaaaakon!!! - urlamo, drumba dere, razjebava temeljito, svaki pokretni organ svoju politiku vodi, a opet svi kao da su koalirali.

Tu sam naučio drugu bitnu lekciju iz Europe. Bombon u Europi puca isto kao doma. Čudno.

Peglamo svaki sa svojom Slovenkom, genijalno nam je. Razmišljam o domovini. Mislim, razmišljam o "jebeš domovinu". U tom smislu mislim i na Slovenku i širenje europskog jedinstva.

Šest je ujutro, bomboni lagano gube vlast i počinje buđenje iz europskog sna, a to nije dobro. Treba im pojačanje, treba ih koalirati s nečim proeuropskim. Trip.

Gledam ovu trojicu, već su iskrivljeni. Njima već vlada MDMA-LSD koalicija. Gutam trip i puštam da me odnese do nekoga lijepog mjesta. Gledam u light-show zvijezde, gledam pod, počinje se iskrivljavati kao da je vodenast.

Na plaži sam. Noć je. Ležim na plaži, grlim Slovenku, more mi se penje do koljena, zatvaram oči i počinjem sanjati europski san. Genijalan je. MDMA-LSD koalicija može ono o čemu sve ostale samo sanjaju. A još ako si je izabrao u Sloveniji, onda ti se europski san ostvaruje pred očima. Osjećaš ga u svakoj stanici, raspadaš se i stapaš s Europom i toplo ti je, vlažno, genijalno, kao da si u pički mile matere samo par minuta prije rođenja.

Kod Slovenke smo u stanu. Sva četvorica. S njom i njenom ekipom. Ovi nam se smiju. Misle da ih zajebavamo kad smo im rekli zašto smo ovdje.

Koalicija MDMA-LSD nas razjebava temeljito. Ne znamo u kojem smo svemiru, a kamoli državi. Treba je smijeniti. Biramo THC, najpouzdaniju stranku na ovim prostorima. Mislim, najbolji stabilizator stanja. Gasimo se. Svaki sanja neki svoj san. Daleko od domovine i predizborne tišine.

Budimo se oko pet popodne. Dajem svojoj Slovenki broj, ako bude ovo ljeto u Dalmaciji da se javi. Ona mi daje svoj. Pitamo je gdje je hrvatski konzulat. Smije nam se. Kaže da nema pojma.

Izlazimo van. Nakon potrage od gotovo tri sata, odustajemo od glasanja. Nigdje konzulata u pičku materinu. Valjda od tripa ili nečeg desetog, ali nikako ga nismo mogli ubosti. Pijemo kave, zujimo po Ljubljani, trošimo ostatke love i nećamo se da li krenuti natrag ili tražiti dalje.

Osam je navečer. Krećemo natrag u domovinu. Oni moraju, sutra rade. Vozimo se prema Zagrebu, a negdje na pola puta vadim mobitel i zovem redakciju.

- Kakvo je stanje?
- HDZ sve pomeo.
- Sereš!
- Ozbiljno, kako sada stvari stoje, imat će sami više od 60 mjesta. HSP dobio osam mjesta.
- Jebote Bog!
- Da, Sanader je novi premijer, Račan mu već čestitao, a nisu ni 8% još prebrojali.
- A pizde od čovika!

Prekidamo.

- Šta je? - pita Kuki.

- Ništa, HDZ pobijedio.

- U pičku materinu, sad će opet na vlast doć Hercegovci i Imočani! - kaže Kuki Hercegovac.

- Da, jebote, totalno sranje! - kaže Loki Imočanin.

Gledam ih.

- Kuki, stani!

- Zašto?

- Ostajem ovde.

- Daj, ne seri! Koji ti je kurac? Još te trip dere!

Svađali smo se nekih deset minuta, a onda je nadržkan stao i pustio me da izađem. Izišao sam iz auta usred neke mračne pičke materine i došlo mi je da zapjevam: "Oj drugovi, jel vam žao, jel vam žao, jel vam žao, rastanak se primakao, primakao, primakao, rastanak se primakao", ali su se već izgubili na putu prema domovinu.

Došao sam stopom do Ljubljane oko pet ujutro, zujao po Ljubljani do jutra s još nekih trista kuna u džepu, a onda nazvao svoju Slovenku. Kod nje sam do daljnjeg, dok ne nađem neki stan ili dok me ne deportiraju.

A do tada, dragi čitatelji, čitat ćete pisma domovini pisana iz centra Ljubljane, iz cyber-kafića kojeg još uvijek ne želim besplatno reklamirati.

Želim vam puno sreće!

KAKO POTROŠITI 2g SPIDA SAMO DA BI ISPAO GLUP

Sve je počelo u petak navečer kad me nazvao Krele (ovo mu nije nadimak, ali skužit ćete iz teksta da mu dobro stoji) da idemo kod njega cugati, a nakon toga na party. A Krelini se pozivi ne odbijaju jer je Krele jedan od onih ljudi koji ne znaju za kočnice. Kolokvijalno, njemu nikad nije dosta. Bilo da se radi o cugi, ženama, drogi, poslu ili nečem sasvim desetom.

Možda je to zbog toga što je uletio u onaj omraženi ritam radni tjedan – vikend, pa vikendom nadoknađuje sve tjednom propušteno.

Čitaj, vikendom nije normalan. A zna mu se dogoditi i da od petka do nedjelje uopće ne spava. Ali ponedjeljkom se, ipak, uredno pojavi u firmi, s laptopom i u odijelu spreman za nove radne pobjede.

Dopilio do njega i krenuli piti. Onda mi je pokazivao novi službeni mobitel. Mrcina od pet-šest tisuća kuna koja samo što ne detektira postotak alkohola u zadahu. I tako cugamo i igramo se novim mobitelom. Tu sam skužio da, zapravo, svi ti brijači na lovu i tehnologiju, zapravo nastavljaju s igrama iz djetinjstva samo što s vremenom te njihove igračke postaju sve skuplje i skuplje. Jer, budimo realni, koji će ti kurac foto-aparat na mobitelu osim za čistu sprdačinu?

A onda smo tako pijani kao letve zalipili na party. U SC na drum'n' bass. I došli tamo, bauljamo pijani, nalećemo na neke frendove i, naravno, pokušavamo riješiti bilo čega. Samo da je zabranjeno i da puca, a da nije trava. Nje imamo doma.

Ali ništa. Izuprli pet-šest veza, ali svi suvi. Kao, bilo ali smo zakasnili. Međutim, ne ide to tek tako. Kreli je ovo vikend i Krele se mora složiti. Tu je on nestao, a ja nastavio skakutati po podiju i ubijati se pivom. Vratio se nakon sat vremena cijeli sretan.

- Idemo do WC-a!

- Šta je?

- Spidara. Dva grama.

- Di si rješija?

- Od nekog tipa šta je mota u WC-u.

- Biće ti neko sranje uvalija.

- Jebe mi se. Oš-neš?

- Idemo.

Upali u WC, ovaj otvara paketić, a unutra hrpa spidare. Radi dvije lajne, vučemo. Oči mi trenutno narasle, a srce ubrzalo na milijun i nešto.

- Koji si ti šupak! - kažem. - Naslipo središ ludilo stvar.

- Zaaaaakon!

Vraćamo se na party, krećemo divljati, ja još s nekom ekipom povukao tri četiri serije dima i balalajka. Kad odjednom, upale se svijetla. Party gotov. Popizdio sam. Tu sam tek skopčao da SC ima dozvolu samo do tri i da dalje ne smije zbog susjeda. Krele je puka ko cvrčak.

- Šta ćemo sad? - pita cijeli istrzan.

- Idem doma, aj sa mnom.

- Amo dalje negdi!

- Di, jebote? Amo radije ostavit to droge za sutra pa se pošteno sjebat navečer i ispeglat i cilu nedilju.

- Ae može.

Dopilili do mene, a on odmah na stolu složio dvije lajne.

- Koji ti je kurac? - kažem. - Nema jebene šanse!

- Daj, ne budi šupak!

- Ma odjebi, spava mi se, a i moram se dignit sutra do podne. Imam posla nekog.

- Ma ko te jebe! - reče, povuče obje lajne i sjedne pred komp.

- Šta ćeš sad? - pitam.

- Pisat mejl.
- Nisi normalan, ispast će ti sranje.
- Neće, sve imam pod kontrolom.
- To misle svi na spidu, debilčino!
- Ajde leć i odjebi od mene.
- Dobro, kome?
- Jednoj ženskoj.

Tu sam zavario od smijeha jer sam znao da će upravo napraviti neko spektakularno sranje pa sam želio vidjeti kako će stvar završiti.

Bilo je četiri ujutro, ja sam počinjao spavati, a Krele pisati mejl.

A sad ide najjači dio. Sat me probudio u jedanaest, otvaram oči i pazi scene, Krele sjedi ispred monitora i – piše isti jebeni mejl. Gledam paketić sa spidom, prazan je.

- Krele! – kažem.

Prema meni se okreće spodoba ogromnih očiju, totalno izdeformirane face, gol do struka, cijeli mokar i kaže:

- Mmmmrghmen!

- Jebeš mi mater ako si ti normalan! – urlam. – Srce će ti detonirat, idiote!

- Mmmmrhg!

Čovjek je od četiri ujutro do jedanaest pisao isti jebeni mejl i napisao stranicu i po teksta.

- Mmmmrhgghh!

- Ne razmin te kurca, idiote, samo tiskaš zrak kroz vilicu!

- Mmmmmmrhghhhhhmmmm!

- Je, zakon! Jesi ga posla?

- Mmmhhrghh.
- Ajde piši u wordu odgovore, ne kužim te kurca.
- POSLAO GA PRIJE PET MINUTA, ZAKON JE MEJL!
- Kome?
- OVOJ CURI IZ FIRME.
- Kojoj?
- IMA JEDNA ŠTA MI JE NAPETA!
- Čekaj, priča si mi nešto o njoj. Pa ona ima tipa. I on radi s vama.
- BOLI ME KURAC ZA NJEGA!

Nije bilo smisla da mu objašnjavam da je upravo napravio vrhunsko sranje pa sam mu samo uvalio pet tableta persena i srolao mu dva jointa od metra da dođe sebi i otišao.

Ostavio sam mu i broj od doktora Joke za slučaj da se počne osjećati poprilično zajebano. Čovjek nije bio normalan, pošmrkao je dva grama vrhunskog spida u samo šest sati bez da se micao s mjesta. Mislim, sjedio je, pisao mejl i šmrkao spid. I sad mu je ovaj rasturao mozak, srce i sve ostale organe. Totalno se izgubio.

Vratio sam se oko sedam. Ovaj je sjedio na fotelji, bila je upaljena televizija, a on je fokusirano blesio u jednu točku. Totalno se zavidava.

- Je li ti bolje?
- Aha - jedva je izgovorio.
- Jesi išta spava?

Kimnuo je glavom.

- Super. Ae popij još tri persena pa možda i zaspeš večeras.

Popio je još tri persena, zapalili smo i počeli gledati neki film. Onda drugi. Ja sam zaključao oko ponoći. Kad sam se probudio, ovaj je sjedio na istome mjestu i gledao u istu točku kao i sinoć, samo su mu oči bile dosta manje, a vilica opuštenija.

- Jesi spava?
- Nisam.
- Ti nisi normalan, jebeš mi mater ako jesi.
- Ma pusti to, napravija san sranje.
- Kakvo?
- Pa s onim mejlom.
- Reci mi nešto šta ne znam.
- Čovječe, totalno sam zasa stvar.
- Ma briješ jer su te sad uvalili depra i tupilo. Šta? Skužit će da se zajebaješ.
- Pročitaj ga pa š vidit.

Otvorio sam taj mejl i pročitao ga. Stvarno je napravio sranje. Mejl je izgledao kao da su ga Petrarca i Clint Eastwood pisali zajedno. U smislu, ne mogu bez tebe, ubit ću se ako ne budemo zajedno, a dečku ću ti izvaditi oči i napiti mu se krvi.

- Krele, ti si totalni luđak! Žena će te zaobilaziti u lukovima od pet metara.
- A tek u firmi koje će sranje ispasti. Mislim, ako njemu pokaže. Tip mi je nekakav, kao, šef.

Tu sam počeo variti od smija, ali kad sam skužio u koliko se sranje ovaj stvarno uvalio, prestalo mi je biti smiješno. On je i dalje, totalno tupo blesio u istu točku.

Trebalo je smisliti vađenje iz govana, ali to i nije bilo toliko jednostavno. Poslati joj mejl s nekom isprikom i reći da se previše zgazio, ne bi imalo smisla, samo bi ispao još veći luđak. Nazvati je i složiti joj neku priču kako mu se frend zajebavao s mejlom, još manje. Ne bi popušila. Onda sam krenuo s pitanjima.

- Jesi joj to poslao na službeni ili privatni mejl?
- Na službeni.
- Zakon, moli boga da ga otvara samo u firmi.

- Je, samo tamo otvaramo te službene.
- Je li ih zaštićujete šiframa ili se odmah otvaraju u Outlooku?
- Meni odmah.
- Ae, idemo ti do firme i pobrisat ćemo ga.
- Molim?
- Imaš ključ od firme?
- Nemam, uvijek otvori ovaj njen.
- Zovi ga, reci da hitno moraš obaviti nešto, a da ti je riknija komp doma i da moraš u firmu.
- OK.

Nazvao tipa i dogovorio se s njim za pola sata. Došli do tipa u stan, a ova isto tamo. Zamalo sam riknuo od smijeha, ali trebalo je stvar elegantno izvesti do kraja. Onda je Krele samo odjednom oprala inteligencija, ili koncentracija na problem. Valjda od spida. Uglavnom, odigrao je vrhunsku stvar.

- Je li ti imao na kompu instalaciju xxxxxxxx? (poprilično zajeban program čije ime običnim smrtnicima ne znači puno)

- Imam - kaže ona.

- Meni je virus doma sve pomeo, a nemam instalaciju na svom kompu. Mogu ga spržiti s tvog?

- Možeš, ali treba ti šifra za logirati se u windowse. Evo ti je.

Ovo je bilo prebrutalno, ali upalilo je. Mislim, osjećao sam se totalno kretenski, a istovremeno i tako jebeće pokvareno da sam čak na momente i uživao.

Došli smo u firmu i dalje je sve išlo rutinski. Otvorili smo joj mejl, našli taj njegov, uništili ga, ugasili komp i otišli. Krele je odahnuo. I dok smo tako išli doma, malo sam mozgao o svemu tome.

- Čekaj, Krele, potrošio si dva grama vrhunske spidare na pisanje mejla kojeg si kasnije

izbrisao?

- Jebiga.

- Mislim, ovo šta ću ti sad reć nije vrijeđanje, niti išta subjektivno, nego čisto činjenično stanje - ti si totalni debil!

Nije rekao ništa.

GOLI KUHAR

“Ne postoje problemi, postoje samo situacije!” rekao mi je jednom prilikom rođak. Pola sata nakon toga, tipu je razbio arkadu.

Objektivno i s vremenskom distancom gledajući, bio je u pravu, tip je jednostavno to tražio. Ali ipak, ostaje činjenica da je on tu napravio sranje i ispao kreten jer je krošecom sjebo atmosferu u bircu.

To bi, kao, bio problem, a sad prelazimo na situaciju. Kraj je tuluma, puštaju me bomboni. Sjedimo za stolom, Loza, dvije cure koje su banule prije pola sata i ja. Rolam. Atmosfera genijalna. Svi zgaženi, slušamo Vucu na engleskom i kidamo se od smijeha.

Ajm from d Balkans, from hart of Jurop,
Ajm from d smol fakin kantri
ver Aj voz van agenst dem ol!

U scenu zatim upada stanoviti Oliver, tip inače uvjeren da s obzirom na činjenicu da radi kao raznosač pica, o “stvarnom životu zna više od nas” koji, eto, nismo raznosači pica. I počinje.

- Kako je ovdje u kurcu! Koji ste vi debili!

One ga počinju kulirati, drže mu predavanje o pozitivnom razmišljanju a ovaj ne odustaje i kad je skopčao da ga više nitko ne jebe 2%, okreće se prema meni i, ničim izazavan, kaže:

- Ti si dosadan!

- Dobro, jesam - kažem i nastavim s rolanjem.

- S tom travom.

- Znam, ali isto nisi nijednom odbija.

Za stolom već zavládalo tupilo. Svi šute i čekaju da ovaj ode. A ovaj ispali:

- Cure, možete mi opisati kako izgleda maštarija u kojoj tipu ližete dlakavi vrat samo zato što mu je dobra truba? - i gleda prema meni.

Za stolom zavladao totalno tupilu. Gledamo tipa i ne možemo vjerovat. Ono, totalni debil!

- Glupo ti je pitanje! Ono, baš glupo! - kažu one.

Ovaj se okreće prema meni i, pazi ovo, pita me što mislim o tome. Tu sam ja počeo misliti o tome i zapitao se: "Ima li smisla tipu razbiti pičku?" Naravno da nema. Razmišljaš o posljedicama. Ako počneš, neće stati na jednoj plesci, nastat će graja, sjebat će se tulum, ispast ćeš debil, kreten, seljačina, agresivac i tako dalje. Iskuliraj stvar, smiri se, stani na balun, prizemlji stvar... I tako sam došao do zaključka da nema smisla počinjati sranje i rekao:

- Zavidat ću ti plesku, oču Isusa mi!

Onda je svima bilo neugodno. Ovaj se sjebo i otišao od stola. Ja se sjebo i otišao do WC-a. Vraćam se nakon par minuta i, pazi ovo 2, tip sjedi za stolom, gleda me i pjeva "On me voli na svoj način. On me voli na svoj način!"

Tu se onda meni dogodio sasvim spontani monolog.

- Jebeš mi mater ako si ti normalan! Koja ti je pička materina?! Ti stvarno oćeš da te razbijem?! Pa razbit ću te, idiote!! itd.

Onda je zavladao sveopće tupilo i glupilo. Tip se skroz sjebo, ustao i nestao. Mi smo sjedili i tupili u neke točke, a onda je tulum, kao završio i u grupicama smo isparili iz stana.

Bio sam u pravu, ali za kurac mi. Ujutro sam se probudio s tom mišlju i nastavio mozgati o svemu tome. Pitanje koje se nametalo samo po sebi bilo je: "Da li je bolje na kraju ispasti agresivni debil ili ispast pička?"

Ne mislim da je to "ispadanje na kraju" neka bitna stvar, ali kad te spuca postbombonska depresija, onda ti razmišljanje o tome ide nekako samo od sebe. U teoriji se to zove dekonstrukcija.

I tako sam zapalio i malo dekonstruirao pojmove agresivni debil i pička. Naravno, došao sam do hrpe zaključaka, ali ih se sad ne sjećam najbolje. U svakom slučaju, shvatio sam da bih na tom agresivno-debilnom dijelu svoje ličnosti trebao malo poraditi.

A usput sam i ogladnio.

Tu mi je tek sve postalo jasno. Jer kad sam se onako u boksama ustao i uletio u kuhinju, prva asocijacija mi je bila goli kuhar. Jebote, sve žene s kojima se družim okidaju na njega, cili je nekako hepi, nasmiješen, nježan, ma beba mala, a još i kuha.

Eto, čovjek super lik, a u mom selu bi svi mislili da je peder. Ali nije. Citat: "on se samo ne boji pokazati svoju žensku stranu".

Kažem vam, sve mi se razjasnilo. I odlučio sam početi raditi na sebi, početi otkrivati svoju žensku stranu što je, morate priznati, veliki korak u životu jednog prosječnog čovjeka, Hrvata i katolika.

Najprije sam uletio u WC i počeo blesiti u ogledalo. Misli kao žena! Misli kao žena!

- Jebote što si ružan! Moraš se obrijat!

Obrijao se, otuširao i mirišljiv uletio u dnevni boravak.

- A u pičku materinu!

Čisto informativno: dnevni boravak od dvadesetak kvadrata MOŽE SE čistiti više od četiri sata u komadu. I to bez brisanja prašine i usisivanja.

Sljedeći korak – kuhinja. To je, ono, teritorij golog kuhara i mora se sjajiti. Pošto se to nije činilo ni teoretski izvedivo, samo sam oprao suđe, pomeo pod i bacio smeće. I to je potrajalo oko sat i po, ne računajući bacanje smeća u tri ture.

Sad sam mogao početi. Što nam, dakle, treba za tjesteninu s tunjevinom?

Treba nam:

- malo veća teća za manistru
- malo manja teća za toć
- nešto za mišat
- ono za ocidit manistru
- perun, nož i otvarač za konzerve
- manistra
- tunjevina
- pome

- kapula
- ulje
- džoint i dvije pive

Vrtio se po kuhinji pola sata. Našao sve osim manistre, tunjevine, poma, kapule, ulja i dvije pive. Po to je trebalo otići u dućan.

Tu sam opet uletio u WC i pola sata potrošio na razmišljanje koja pasta za zube najbolje ide uz ovakvu frizuru i crnu majicu.

To je bilo sasvim normalno jer je tek sad nastupalo pravo iskušenje za hrvatskoga golog kuhara. Trebao je otići do dućana, ući takav u društvo, demonstrirati ljudima svoje drugo ja.

Putem sam razmišljao kako bi se goli kuhar ponašao. Definitivno ne bi upao u dućan i ispalio "bijeli ronhil", cijelo vrijeme buljeći u prodavačicine sise.

Cijelim putem sam trenirao osmijeh, lepršavi ulet i pripremao tekst za prodavačicu. "Jesu vam svježe ove pome? Znate, kuham tjesteninu s tunjevinom i volim nasjeckati malo svježeg paradajza u to. Mislim, dok se kuha i to."

Onda ćemo nastaviti pričati o kuhanju i...

I dođem do dućana spreman kao Ivica Kostelić, a dućan zatvoren. "Koji kurac?!", mislim. Onda skužim da je prva nedjelja u novoj godini i da dućani više ne rade nedjeljom.

Tu sam se skroz razočarao i tako razočaran kupio na kiosku cigare i dvije pive, vratio se doma i naručio ćevape. Upalio TV, srolao, otvorio pivu i gledao englesku ligu. Ovaj što je donio hranu nije uopće izgledao kao netko "tko o stvarnom životu zna više od mene". Sve što je napravio bilo je da se dovezao iz picerije, pokucao, rekao "Dobar dan", dao mi kesu, uzeo lovu i rekao "Doviđenja".

Onda sam nastavio gledati utakmicu, piti pivo, jesti ćevape i razmišljati kako u katoličkoj zemlji na pragu novog milenija nije uopće lako biti muškarac. Jer, kad napokon skupiš hrabrosti i pokušaš otkriti žensku stranu svoje ličnosti, država te u tome zakonski spriječi.

KAD JAGANJCI UTIHNU

Kad se kaže janjetina, na što se misli, ZNA SE! Misli se na janjetinu s ražnja. Međutim, ne misli se na uredno izrezane komade janjetine uredno posložene na nekakav štapić koji se šminkerski jedu oko logorske vatre kao u američkim filmovima, nego na cijelo oderano mlado janje, do petnaest kila žive vage, nabijeno na ražanj kako se okreće iznad žeravice dok se s njega cijedi mast koja pada po istoj toj žeravici i cijelu prostoriju ispunjava karakterističnim primamljivim vonjem.

O janjetini je pisao još i Homer, a u hrvatskoj novijoj književnoj produkciji, spominje je Ante Tomić u romanu "Što je muškarac bez brkova". Tu on primjećuje kako svi civilizirani narodi jedu meso tako da ga kamufliraju u nekakav odrezak, ćevap, umak, kurac-palac, dok se kod nas ničim ne da sakriti činjenica da je tu, samo sat-dva prije pečenja mučki ubijena jedna mlada umiljata životinja koja je sad na putu da postane i ukusna.

Tog smo se prisjećali nekidan kad je File banuo s još jednim frendom na džoju. Naime, File se prije koji dan vratio iz Frankfurta pun dojmova pa je došao da ih podijeli i usput se napuši. Nakon svih onih dojmova koje ljudi uredno donesu iz Europske Unije tipa "tamo je sve čisto", "tamo je sve veliko", "da im vidiš ceste i podzemnu", "jebote, koliko Turaka ima tamo" prebacili smo se na hranu.

Uglavnom, kaže File kako smo mi Hrvati totalno u kurcu jer u Njemačkoj svaki narod koji imalo drži do sebe ima svoj tradicionalni restoran s tradicionalnim jelima, jedino naša dijaspora nema svoj meni nego se davi u ćevapima i ostalim roštilj-pizdarijskim pa kad nekom Nijemcu spomeneš hrvatski restoran, to ga asocira na cajku, ćevape i hrvatske gastarbajtere.

Onda smo se sva trojica uprljali složiti tradicionalni hrvatski meni.

- Šta ide prvo? - uletio sam ja s papirom i kemijskom.
- Pršut! - uletio je ovaj frend.
- I paški ili livanjski sir.
- Ne može livanjski, jebala vas Bosna. Je li radimo politički korektan meni ili koji kurac?

- Dobro, onda paški - uletio je File - ali s tim smo pokrili samo Dalmaciju.
- Ma primija se pršut u Slavoniji, ne boj se, a i kulen se prima u Dalmaciju pa možemo i njega staviti.
- Može - rekao sam ja i krenuo zapisati na papir.
- Stavi i francusku salatu - uletio je ovaj.
- Može i španjolski šampanjac na kraju?
- Joj, da, sori.
- Dakle, može ovako?

1. PRŠUT, KULEN, PAŠKI SIR

- Stavi i koju maslinu, jebiga!
- E, dobro kažeš. Može onda ovako?

1. PRŠUT, KULEN, PAŠKI SIR + DVI-TRI MASLINE

- Može, ludilo!
- OK, amo dalje. Šta ide iza pršuta?
- Juva i lešo s restanin kumpiron.
- A ka, nigdi se ne jide juva nego u nas?
- Ma jide se, ali nigdi ovako ritko skuvana s manistron. Svugdi u nju uvale neko povrće i još milijun pizdarija. Sve su to neke čorbaste juve.
- Dobro, može onda. Šta ćemo s lešo-meson?

- Ne tribaš ga ni stavljat – uvaljuje se ovaj frend.
- Zašto?
- Pa ionako će pečeno posli.
- Ma dobro, ali lipo je malo lešoga prije, čisto za pripremit želudac.
- Je, ali ja mislin da ga Slavonci ne troše.
- E jebiga, ko će sve to povatat kad nan država pari kiflić u pizdu materinu. Onda bez lešoga, samo juva?
- Može.

Tu se File počeo kidat od smijeha.

- Šta je?
- Da vidiš šta mi se prijateljici dogodilo. Ovo van morat ispričat.
- Reci.
- Pa starci su jon iz Zadvarija, to ti je kraj Šestanovca gori.
- Dobro, a di je Šestanovac?
- On ti je iznad Makarske, gori u brdo kad ideš.
- E, šta je bilo?
- Pa ženska je studirala u Rimu, zaposlila se i našla nekog Amerikanca šta je radija u ambasadi tamo. I ono, duga veza i, jebiga, triba ga upoznat sa starcin.
- E, i?
- I dovela tipa u Zadvarije, a starci lešali cilo janje. Ono, skuvali ga u komadu. I ovi sidi, čeka obid i, sad, ovi donili na stol cilo janje. Čovik skužija kuvanu glavu s isplaženim jezikon i počēja blidit. Sjeba se skroz! I gleda u sve to, kad buduća punica uzme glavu, perun, iskopa oko, proguca ga i još krene ćućat onu rupu.
- Zakon! To je i meni najbolje! – uvaljuje se frend. – A šta Amerikanac?

- Prosuja se u nesvist čovik. Tribalo ga je triskat deset minuti dok je sebi doša.
- Zakon! Nego, šta ću napisat? Samo juva?
- Može.

2. JUVA

- I sad pečena janjetina sa zelenon salatun i mladon kapulicom? Ko je za? Svi. OK, jednoglasno prihvaćeno.

3. PEČENA JANJETINA, ZELENA SALATA I MLADA KAPULICA

Tu se ovaj frend počeo smijati.

- Šta je sad tebi?
- Pa skoro ista priča ka i ova njegova.
- Reci.
- Pa iman rodbinu u Hercegovinu, dida, uci i to. A dida ima brata šta živi u Kanadi i sad je rođak prvi put triba doć u Hercegovinu. A kako niko od nji ne zna engleski, ja mora ić po njega. A jedino šta san zna da ima tri banke, da je diplomira pravo i da se zove John, to po pradiu Ivanu. I doša do aerodroma, kontan iskrsnit će tip u košulji i odijelu, kad uleće John s izblajhanon koson, tetovažon po ciloj ruci, pirsingom u obrvi i hokejaškon majici. Ja se iskida od smija. Skompali se trenutno. Čoviče, do Hercegovine smo pet puta stali zapalit. I onda su ga najprije udavili da se mora ošišat, skinit pirsing i tetovažu, a ovi kurca ne kuži šta mu pričaju, samo klima glavon. A onda išli večerat i ovi, normalno, ispekli janje. I došlo janje, John gleda u onu glavu i ne može virovat, a onda ujac uzeja glavu, udrija s njon o stol da pukne lubanja i tako otvorenu je da Johnu. Ovi se usra ka grlica i pita me šta će s tin. Ja mu kažem da će ispast sranje ako ne pojede baren malo mozga.

- I?
- I pojiya je dva peruna i reka da mora u zahod. Tamo je ispovraća sve šta je jija zadnja dva dana.
- A lika, jebote.
- A meni mozak zakon - nastavlja tip.
- Ne seri.
- Boga mi!
- Ae reci šta ti još zakon da se ne iznenađujem više.
- Ono iz kosti kad se kuva lešo, moždina. Znaš, kad puneš u kost pa ispadne ono iznutra. Cila familija se pokolje oko kosti. A i friška krv mi je dobra.
- Kako misliš to friška krv?
- Pa ono kad se tek zakolje kozle ili janje pa se uvati u tećicu krv ispod rupe i šufiga na malo kapule. To mi je isto ludilo.
- Dobro je, prikini! Nego, očemo desert neki stavit?
- Piva iza janjetine.
- Daj, ozbiljno!
- Očemo štrukle, skroz smo Zagorce zapostavili.
- Ae može, stavi mada niko normalan neće to jist nakon janjetine.

4. ŠTRUKLE

- To je to. Je li OK ovako?

1. PRŠUT, KULEN, PAŠKI SIR + DVI-TRI MASLINE
2. JUVA
3. PEČENA JANJETINA, ZELENA SALATA I MLADA KAPULICA
4. ŠTRUKLE

- Može, prva liga!

Onda smo zapalili još jednog, gledali malo u taj jelovnik i što od napisanog, što od trave, počela nas je pucati glad.

- Imaš letak koji od dostave?

- Evo, cila hrpa.

Onda smo gledali letke.

- Jebalo mater, zašto nitko janjetinu ne dostavlja?

- Zato šta su u kurcu!

- Šta ćete? Ja ću grčku salatu?

- Meni picu napolitanu, veliku – javio se ovaj frend.

- Ja ću špagete karbonara.

Onda sam im pokazao popis.

- grčka salata

- pica napolitana

- špagete karbonara

- Je li OK?

- Ma prva liga!

PLODOVI ZEMLJE

Nedjelja je, jedan sat popodne, vani je oko plus sto, a cvrčci briju kao da su na repeatu.

Upravo sam uživao u materinoj spizi i sad pijem kavu na balkonu, u debeloj hladovini i razmišljam o tome kako mi se ništa ne da.

Ne da mi se čak ni otići do plaže jer je daleko. Mislim, sad bih trebao pješaćiti nekih deset minuta do nje, a frend s autom nije doma.

Uglavnom, palim ventilator, vadim iz frižidera catu, režem je, vadim špice i počinjem gledati televiziju. A na njoj – *Plodovi zemlje*, emisija o poljoprivredi. Audio-vizualna pozadina kao stvorena za uživanje u cati.

Kad god gledam *Plodove zemlje*, barem jednom čujem rečenicu “Mladi odlaze sa sela” ili nešto tog tipa. A ako se netko mlađi od 45 godina odluči baviti poljoprivredom u bilo kojem obliku, odmah snime prilog o njemu i tretiraju ga kao narodnog heroja.

Međutim, nitko da snimi prilog o mladim ljudima koji baš i ne uživaju u poljoprivredi ali se svejedno njome bave. Do tog paradoksa dođe kad je čovjek, recimo, mlad i nezaposlen pa živi sa starcima, a starci se intenzivno bave poljoprivredom. Onda ovaj nema izbora pa radi u polju otplaćujući tako stanarinu, hranarinu i ostale ine, a statusom više podsjeća na ratnog zarobljenika nego na narodnog heroja.

Takvi su Mate i Marko, dva tipa s kojima sam zajedno išao u osnovnu i svojevremeno se igrao partizana i Njemaca.

Bio je petak popodne, ljeto, a ja sam, kao pravi gradski seljak provodio vikend na selu. I bilo mi je za popizdit dosadno. U kafiću nikog, ispred dućana samo penzioneri, a MM-dvojac u intenzivnim poljoprivrednim radovima. Kao, sezona je i ako se sad voće i povrće ne proda turistima, za kurac cila godina.

Završili su oko devet i oko deset smo standardno bili u lokalnoj birtiji, uživajući u zvukovima domaće estrade. Tlaka, dosada, crnjak, tupilo.

– Kako bi ja sad spičija na party neki – uletio je Mate.

Sad se vi možda čudite kako seljak iz primitivnog kraja (copyright by Drago Pilsel) želi na

party, ali Marko i Mate su bili čudni hibridi – poljoprivrednici-partijaneri, MTV-generacija koja se školovala u gradu, a živjela i gledala televiziju na selu.

- Nemamo love – kažem.

- A znan, jebiga.

Nakon pola sata smo još pijaniji, a mjuza postaje neizdržljiva. Tlaka, crnjak i tupilo poprimaju gigantske razmjere i Mate se već okreće oko sebe tražeći potencijalnu žrtvu. Jednostavno, radilo se o tipu koji se frustracija rješavao lomljenjem pičke. Bilo doslovno, tako da bi zbario češku partijanericu ili metaforički, tako da bi razbio nekog u blizini.

- Ostanen li ovde još deset minuti, razbit ću nekoga. Oću, Gospe mi!

- Nemamo love, idiote! – pokušavam ga kulirati.

- Koliko imamo?

Gledamo po džepovima, vadimo sve na šank.

- Kad platimo, oстане nam pedeset kuna – kažem.

Ne možemo nigdi.

- Koliko nan treba? – javlja se Marko.

- Triba nan za gorivo do Makarske, za upad, za drogu. A kontaj da nan treba baren 500 kuna.

- E, jebiga! – opet Mate. – Mala, daj još turu!

- Čekaj, Gospe ti, očemo ić ili koji kurac?

- Rodi 500 kuna pa očemo!

Marko se češkao po glavi kao da bi mu iz kose trebala ispasti lova, a onda se nasmijao oko ušiju.

- Je li se vami stvarno ide?!

- A ne!

- Vako, ćaća mi još nije cate pobra. Danas smo brali samo praske.

- Dobro, i?

- Pa poć ćemo u polje, napunit stojadina, odvest to u Split na terminal i prodat. Ubit ćemo baren 500 kuna.

- Zakon! Imaš li bateriju u autu?

- Iman, boga ti. Tribaju nan samo gajbe.

- Iman ja doma.

Sjeli smo u Markovu stojku, najprije otišli do Mate po gajbe, a onda smo se krenuli baviti poljoprivredom.

Noć je bila predivna. Nebo kakvo samo u Dalmaciji može biti, mjesečina takva da nam baterija skoro nije ni trebala, a tišinu su razbijali samo kreket žaba i lavež pasa iz udaljenog sela.

- A lipote, bog te jeba! - javio se Mate. - Oćemo zapalit jednoga?

- Amo obrat najprije pa ćemo onda. Ko će napušten radit, Gospe ti!

Brali smo cate. Oni su, kao poljoprivredni eksperti, išli od cate do cate i procjenjivali koja je zrela, a ja sam, kao pravi gradski seljo, bio zadužen za manualni rad - tegljenje gajbi do stojke. Trebalo nam je oko pola sata da napunimo stojku.

Sjeli smo do potoka. Mate je rolao.

- Jeba mater, jedan put ću doć sam vamo i izist bombon. Pa vidi ti ove lipote. Ko ovo more platit?!

- Svaki Čeh - rekao je Marko.

- Ajde u pizdu materinu, šta me jebeš kad mi je dobro!

- Možemo se doć ovde spuštati posli partija - rekao sam.

- E, ta ti je dobra!

Marko je otišao do auta, izvadio najbolju catu i stavio je u potok.

- Da se lipo oladi dok se vratimo.

Na splitskoj veletržnici oko ponoći ima hrpa dežurnih švercera koji i spavaju tamo – po kamionima i kombijima. Tad im nekako i počinje radno vrijeme. Ljudi iz okolnih sela tokom noći dovode robu, ovi je otkupljuju na veliko pa je onda tokom dana dilaju po gradskim tržnicama.

Trebalo nam je ravno deset minuta da prodamo Markove cate. Em su bile dobre, em smo na kartonu izvjesili sasvim primamljivu cijenu. Pisalo je SVE ZA 500 KUNA. Čovjek se čak nije niti želio cjenkati. Samo je došao, donio lov i rekao: “Može!”.

Mate je na pumpnoj imao ideju da kupimo auto-lak pa na stojku napišemo “DROGIRAJ SE, LOČI I POPRČI!”, ali smo odustali od ideje. Uglavnom, oko jedan i po smo bili u Makarskoj.

Kad smo ušli u disko, trebalo nam je ravno deset minuta da rješimo tri botuna i dva grama spida i tako spičkamo skoro svu lov od plodova zemlje. Ostalo još sto za cugu.

Prvo smo potegli gram spida i nacalili se na šank. Mate je ispario nakon dvije minute i uvalio se nekoj Čehinji, a Marko i ja smo počeli pričati i pričati i pričati... i pričati.

Onda smo potrošili i botune. Matina Čehinja je progutala njegovog i oni su se izgubili. Marko i ja smo i dalje pričali i pričali i pričali... i pričali.

A onda smo skužili da su četiri sata.

- A u pičku materinu, stari me diže u šest. Moran na pazar prodavat praske. Di je Mate?

- S onon Čehinjon vani.

Našli smo ga nakon deset minuta. Žvače je Mate kao da je hoće progutati.

- Mate, pozdravi je, moran na pazar u šest.

- Daj, nemoj srat, čoviče - rekao je ovaj skoro plačljivo - pa pogledaj je.

- Daj, nemoj me jebat, moran ić.

- Mogu nju vodit sa sobom?

Tu smo zavarili.

- Šta, dovest ćeš materi sutra na obid urokanu Čehinju. Ajde može, bit ćeš najveća faca u selu.

- Daj, ljudi, baren još po ure!

- Nemoj jebat, ajde pozdravi malu i idemo.

Čehinja je s čežnjom u očima gledala Matu kako odlazi, a Mate je psovao boga poljoprivrednoga i breskve i cijeli taj turističko-poljoprivredni koncept.

Bilo je oko pet kad smo se vratili do onog potoka. Sunce je taman izlazilo, javljali su se cvrčci iz obližnje šume, a polje i šuma imali su više boja nego ljetni spotovi MTV-a.

Pili smo vodu iz potoka i jeli catu koja se do tad ohladila kao da je bila u frižideru. Onda je Mate srolao još jednog, izuli smo se, toćali noge u potoku i pušili.

- Bog te jeba, koji gušti! Da mi je posa neki, ne bi se mica odavde do kraja života - rekao je Mate.

- A jebiga - rekao sam.

Onda se javio Marko.

- Ja moran ić. U šest i po moran bit na pazaru.

- A dobro, jebiga.

- I... uzest ću van ovo spida šta je ostalo. Ne potegnem li malo, past ću s nogu na pazaru.

- Nosi stari, ionako je od tvoji cata.

- Oćete vi ostat ili idete doma?

Pogledali smo se.

- Ostat ćemo još po ure pa se vidimo sutra - rekao je Mate. - Ide mi sestra na pazar, a tek ćemo pridvečer brat za sutra.

Mate i ja toćali smo noge i pušili još nekih pola sata, a onda smo krenuli prema selu. Potpuno krepani, u potpunoj tišini vukli smo se poljskim putovima i uživali u cvrčcima, ptičjim zvukovima i ostalim prirodnim ljepotama.

Onda smo mu uletili u kuću, pili kavu i gledali neki film. Naravno, nismo nikako mogli zaspati.

- Oćemo do grada? – pitao je.
- Šta je, ne moš zaspat?
- Ne bi Gospe! Poć ćemo Marki odnit kavu na pazar pa možemo na more. Uzest ću ja auto.
- Amo.

Marko je stajao iza štanda i skakutao, a do njega je stajala jedna prazna i jedna tek otvorena limenka red bulla. Govorio je milijun na sat.

- Amo! Praske! Ludilo su! Domaće! Jučer san ji bra! Šinjinorina, ma baš ste mi šesni jutros, evo tri kila u po cijene!

I tako dalje. Čovjek je bio genijalac. Na spidu je rasturao. Prodavao je više breskvi od sve konkurencije. Kako bi mu se potencijalna mušterija približila, onako naspidiran je ne bi pustio na miru dok je ne bi uvjerio da ima najbolje breskve na cijeloj tržnici. I, naravno, uspijevalo mu je, a starije žene bi ga oduševljeno gledale kad bi im uletio sa serijom komplimenata. One su kupovale najviše.

- Jeba te bog, morat ću se i ja spidirat za pazar – rekao je Mate – prodaja je već pola, a nije ni dvi ure ovde!

- Di ćete vi? – uletio nam je u pauzi.

- Idemo na more?

- Oćete me pričekat?

- Daj, triba ti još dvi ure.

- Ne triba ako ćete mi pomoć.

- Čekaj – umiješao sam se – cilu noć nisi spava, popodne opet moraš u polje, a nećeš doma spavat. Umrit ćeš, idiote!

- Životinja san ja, stari moj! A rješija san još gram prije po ure. Bija mi prika pa san ga upra da mi donese.

Onda se Mate bacio u akciju. Potegao je lajnu u obližnjem kafiću, vratio se i počeli su u tandemu. Nakon deset minuta, oko njih je stajala hrpa žena u srednjim godinama s kesama.

Ovi su im s milijun riječi u sekundi bacali komplimente na izgled, zajebavali se s njima, bili šarmantni, pričali im o seksu. Ženu su varile od smijeha, crvenile se i, naravno, kupovale kao blesave.

Ostali trgovci s pazara samo su ih ljubomorno gledali, pitajući se u čemu je tajna njihova uspjeha, a onda se Mate okrenuo prema njima, zaurloao: "Šta gledate koju pičku materinu! Dobar proizvod je dobar proizvod!" i počeo se po nosu.

PEDERI NA TRŽNJICA

Nije lako manjinama. Nije lako Srbina u Hrvatskoj, Hrvatima u Srbiji, Bošnjacima u Sloveniji, Slovencima u Hrvatskoj, muslimanima u Americi, a boga mi ni homoseksualcima u Gradiću. Ima ih ukupno tri. Barem službeno.

Onih latentnih koji ovima, što bi se reklo transparentima žele slomit pičku, ima na bacanje. Ima ih toliko da nekad bitno utječu i na rezultate izbora. Naime, priča se da imaju svog predstavnika i u samoj Vladi.

No, vratimo se manjinama općenito. Kao što vidite, gore sam zaboravio napisati da nije lako Albancima u Dalmaciji, a ni na Kosovu im nije baš najbolje. Mislim, što bi radili u Dalmaciji da im je tamo dobro?

Njihov dolazak u ove krajeve doživio je špicu sredinom i krajem osamdesetih godina. Neki su otvarali sljastičarne, neki pekare, neki švercali devize, a neki voće i povrće.

Lola bi na veletržnici kupovao robu od seljaka iz Zagore i prodavao je na splitskoj ili tržnicama ostalih gradova po većoj cijeni. Neki su izgradili poslovna carstva na tu foru.

Lokalno življe ih je zvalo Šiptarima ili od milja Šipcima i nije ih baš voljelo. Bili su druge vjere, govorili malo čudno, a u radikalnoj izvedbi su, po pričanju nekih koji su se kleli majkom da ih poznaju i – smrdili. Uglavnom, tretiralo ih se kao ljude koji će iskvariti taj pitoreskni, idilični, katolički kraj.

Iako sam bio klinac, nije mi bilo jasno kako se to može pokvariti cijeli kraj, odnosno teritorij. Ili se to odnosilo na ljude koji žive u tom kraju? Opet, kako nekog možeš iskvariti samom činjenicom što postojiš?

Praktično se taj strah od Šiptara manifestirao time što bi lokalno stanovništvo zaobilazilo njihove štandove ili kupovalo kod njih samo kad ne bi bilo “u našega svita”.

Slično je bilo i sa slastičarnama i ćevaparama pa bi im ovi davali primamljiva imena tipa “Hajduk” i tako dalje i tako dalje.

I tako su godine prolazile, stasali su neki novi klinici kojima su Šiptari bili sasvim normalna pojava, ljudi su skužili da je sladoled kod Šiptara zakon, a Boga mi i ćevapi. Da su u bureku

nenadjebivi, Ardijan Kozniku je čak zaigrao i u reprezentaciji, a Ademi dogurao sve do Haaga. Ukratko, postali su sastavni dio tog pitoresknog, idiličnog i katoličkog kraja.

A sad je na tu tržnicu na kojoj je onaj lola prije petnaestak godina švercala prve dinje, stupila nova manjinska scena. Vjerovali ili ne, radi se o homoseksualcima koje lokalno stanovništvo još zove i pederima, od milja, pederčinama.

Kad sam čuo priču o toj dvojici likova, nisam znao da li zavarim od smijeha ili da nazovem frenda u Zagreb da o njima snimi dokumentarac.

Naime, u jednom od sela iz Zagore živio je tip sa sestrom, imao svoje voćnjake i povrtnjake, koze, kokoši i krave. Međutim, sva ta seoska idila srušila se u momentu u kojem je ovaj odlučio sebi priznati da je gay, od milja peder.

Sestra si je od muke počela čupati kosu, na kuću je pala sramota, pop je to počeo spominjati s oltara brijući da će ta pojava iskvariti taj pitoreskni, idilični i nadasve katolički kraj.

Meni opet nije bistro kako tip može iskvariti komad teritorija ili ljude koji na njemu žive, ali pop valjda zna. Do megapizdarije je došlo kad je tip na selo dovukao dvadesetak godina mlađeg dečka i počeo s njim, što se ono kaže, živjeti u zajednici. Koja nije bračna ali zamalo.

Sestra je nastavila s čupanjem kose, ali kad je skužila da može ili pristati na bratov izbor ili ostate na cesti, naglo se primirila, a pop i selo i dalje briju, nitko s tipovima ne priča, njima plaše djecu kao svojevremeno Šiptarima, ali ih, zasad, nitko ne tuče i ovi dvojica briju idilu. Žive na selu, bave se poljoprivredom, rade svoj sir, a navečer valjda uživaju u šetnjama po prirodi. A po danu na onoj istoj tržnici na koju je onaj lola prije petnaestak godina dofurao prve lubenice, prodaju voće, povrće, sir, mlijeko i ostale proizvode iz svoje idilične seoske gay proizvodnje.

Naravno, raja na pazaru se zgraža, pogotovo kad se zagrle pred svima, kad ovaj upadne s robom i poljubi ovog koji prodaje, kad zagrljeni odlaze s tržnice i tako dalje i tako dalje.

Babe s pazara se krste kad ih vide, počnu moliti krunicu, moleći Boga da ne iskvari ovaj pitoreskni, idilični i nadasve katolički kraj, a lokalno stanovništvo ih izbjegava kao svojevremeno Šiptare i kupuje kod njih samo kad nema "u našeg svita" ili Šiptara.

Ukratko, tipovima je čak i gore nego svojevremeno Šiptarima.

Sad, zašto ja sve ovo pišem, odnosno zašto cijelo vrijeme spominjem Šiptare? Zato što je

nedavno na tržnici došlo do, recimo to tako, manjinskog sukoba.

Sve je počelo kad je neki zagrebački turist kupio krastavce od gay, a ne od albanske manjine. Čovjek se vrtio oko štanda onog lola s početka priče, procijenio da su krastavci malo preidealne veličine i oblika da bi bili domaći pa produžio do gay-štanda i počeo gledati njihove. Onda se javio Albanac, od milja Šiptar i prosuo nešto u stilu.

- Nemoj od njega krastavci da kupuješ, to ti pederski krastavac, tko zna gdje ga je gura - na što je cijela tržnica odgovorila gromoglasnim smijehom i uzvicima odobravanja. Zagrepčanin se samo okrenuo i otišao.

Onda je došlo do sukoba. Gay je ovom nešto odgovorio, ovaj opet njemu, ali je ipak izbjegnut fizički i sve je završilo na verbalnom sukobu.

No, iako je izbjegnut fizički sukob i iako je sve završilo samo na riječima, ovaj sukob bi mogli nazvati povijesnim za Gradić. Naime, svo lokalno stanovništvo koje se zateklo na pazaru i svi prodavači iz tog kraja bili su na Šiptarovoj strani, a to, što bi rekli kroničari, ne pamte ni najstariji stanovnici ovog mjesta.

I tako se, eto, Šiptar napadom na pедера afirmirao kao punokrvni Hrvat. Pitanje koje se nameće je da li će doći dan kad će se pederi afirmirati kao punokrvni Hrvati.

Ako ćemo vjerovati paranojama lokalnih desnih stranaka, onda nas uskoro čeka još jedan rat. Nemam pojma s kim, ali nas čeka. Tu pederi mogu ugrabiti svoju šansu. Mogu recimo osnovati bojnu koja bi nosila ime premijera koji je Hrvatsku uveo u EU u kojoj se homoseksualci tretiraju kao ljudska bića.

Gay-bojna "Ivo Sanader" mogla bi onda počinuti neviđene zločine u, recimo, Sloveniji, a njen zapovjednik završiti u Haagu čime bi homoseksualce ostali Hrvati s pripadnom albanskom manjinom napokon počeli smatrati normalnima.

PS: Vesni Pezo, po pisanju Jutarnjeg lista, ukraden privatni lezbo-porniĉ koji je bio u automobilu njenog menadžera kojem je Vesna posudila kazetu da je pogleda. U ime Index.hr-a ispriĉavam se Vesni Pezo što nemamo ni snimku, ni namjeru da je nabavimo.

SAMOUBOJSTVO

Devet ljudi u samo jednom danu. Kad sam čuo tu vijest, osvrnuo sam se malo po dnevnom boravku. Centralno je bilo upaljeno i bilo je toplo, na TV-u su išle vijesti, a na kompu se vrtio screensaver sa zvjezdanim nebom. Prvo što mi je palo na pamet bilo je "Jebote, imam dnevni boravak".

Druga stvar koja mi je pala na pamet, pala je na nju kad mi je pogled pao na Nju. Sjedila je u pidžami sklupčana na fotelji i grizla pramen kose. "Ja sam sretan čovjek", pomislio sam. A vani je padala kiša i dan je bio siv i siva je bila komunistička arhitektura s one strane prozora.

Džoint je pri kraju. Već pola sata.

Devet ljudi u jednom danu. Sad će analize. Pa će istraživanja. Pa će biti kriva vremenska prognoza. Pa će bit kriva tranzicija i nevraćeni krediti. Pa će bit kriv stjecaj sjebanih okolnosti.

A ja sam sretan čovjek. Imam dnevni boravak, jebote! I džoju pri kraju. Već pola sata.

Ona i dalje rola pramen kose.

Prije samo dvije godine nisam imao dnevni boravak. Živio sam u jednoj od onih sklepanih kućica iza Glavnog kolodvora.

Tu večer opet sam imao osjećaj da mi kiša isparava s kože. Izišao sam vruć iz OTV-a poslije dva bombona i nisam imao pojma da li mi se niz leđa slijeva znoj ili kiša.

A padala je ona sitna. Ona zajebana koje se nimalo ne bojiš i koja te baš zato temeljito natopi. Do kuće sam se dovukao ljepljiv. I bilo mi je vruće. Na bombonu sam grijao kao radijator.

Otvorio sam prozor. Pogled je padao točno na zid suprotne kuće, sklepan od crvene opeke kojeg sam, kad bi se nagnuo kroz prozor, mogao dotaknuti. Posteljina je smrdila po nekom prije mene. I taj miris se nije dao isprati. O tom nekom nisam se usuđivao niti razmišljati.

Bilo je tri ujutro, a netko je urlao u dvorištu. "Martine! Martine! Ubit ću te, Martine!" Tako se zvao stari koji mi je iznajmio sobu. Svjetlo u hodniku se upalilo. Čuo sam kako se otvaraju ulazna vrata. Izišao sam vani u boksama.

Na vratima je stajala kurva od nekih šest banki. U minjaku, pokidanim crvenim čarapama i majici ispod koje je negdje iznad pupka stajala izbočina. Nije imala grudnjak.

Iza nje se ljuljao tip gol od struka naviše. U jednoj ruci je imao bocu, a drugom je vukao ovu od ograde i ponavljao "Ajmo!"

Stari je s ove strane ograde bio u sivim hlačama i potkošulji.

Bio sam u boksama i martama. Bomboni su me puštali. Padala je ona mala kiša i bilo mi je vruće. Uurlanje je stalo i svi smo gledali jedni u druge. Svima je bilo neugodno. Osim njoj. Ona je počela plakati i urlati na starog, ali nisam kurca kužio. U glavi mi je zujalo i čuo sam samo šumove koji su se miješali s kišom, a onda vidio ruku od starog kako se diže i svom snagom se spušta na njen obraz. Usporeno, kao na ponovljenoj snimci. Tako je i pala.

Onda se okrenuo prema meni i prošumio mi nešto pa sam mu značenje morao čitati s face na kojoj je pisalo "Ispričavam se na neugodnosti".

Nisam mogao zaspati. Bomboni su mi još divljali u organizmu. Bilo mi je vruće i samo sam se vrtio po mokrim plahtama koje su smrdile. Na nekog od prije.

Sutra je dan svanuo do pola i ostao takav sve dok mrak nije ponovno pao. Pravi jesenski. Kiša je i dalje padala. Ona mala koje se ne bojiš, a ona samo pada i vlaži. I nervira.

"Izgubio sam prava", bila je prva misao koja mi je pala na um kad sam se napokon probudio. "Imam još trista kuna", bila je druga. "Tek je deseti u mjesecu", bila je treća.

Kad te spuca postombonska depresija, stvarnost poprimi prestvaran oblik i počne ti se činiti da se soba smanjuje. Usporeno, kao na ponovljenoj snimci.

Soba je mala. U nju stane krevet, radni stol i par knjiga. Ormar je u hodniku, dijelim ga sa starim. Bila je to jedina šema u kojoj si mogao negdje spavati za 500 kuna mjesečno s uračunatim režijama.

Stara je u minusu već par godina, Online.hr ne plaća već par mjeseci. Ne radim ništa. Samo gledam u plafon, onda kroz prozor. Kroz prozor se vidi samo zid od crvene opeke.

Postbombonska depresija šije po svim širinama i duljinama. Znojim se. Još uvijek. Ljepljiv sam kao sličica, ali imam osjećaj da isijavam kao reaktor.

Nakon tuširanja upadam u kuhinju. Smrdi po piletini i želudac mi se počinje okretati. Krećem prema vratima. Stari me zaustavlja i govori kako se prečesto tuširam, da je prošlo ljeto i da se sada ne trebam tuširati jednom dnevno. Poskupila je struja, govori na kraju.

Meni se riga. Stari kuha kokoš. Smrdi u tri pičke materine. Govorim samo "OK" i izlazim vani. A vani kiša, ona mala što nervira. I najtamniji dan u godini.

Treba mi džoja. Očajnički mi treba džoja. Ne toliko džoja koliko svi oni ljudi oko nje. I oni su u kurcu. S njima je život lakši. S njima i džojom, ali oni su bitniji. Ne valja biti sam poslije partija, svakakve ideje ti se počnu motati po glavi.

Zovem redom: Loki, Joke, Maja... Svi mrtvi. Svi mobiteli pogašeni. Krepaje svatko u svojoj rupi. Sa svojom džojom. A ja ne smijem duvat. Ne kod starog. Puši pa kuži što je duvan, a što nije.

Zovem i dalje. Trave mora bit. Trave i bombona uvijek ima. Uvijek netko časti, uvijek je nekom rođendan, uvijek se bombon stvori sam od sebe. Deset kuna je komad.

Mobiteli i dalje mrtvi. Kiša i dalje dere. Ona mala, što nervira. Nit pojačava nit smanjuje, uvijek ista.

Hodam kroz Importanne. Gori hrpa šarenih reklama, ali u prazno. Nedjelja je popodne, i siv je dan, i kiša je, i u Importanneu nema nikoga. Samo par kronera kod glavnog ulaza. S pivama u ruci.

Ulazim u dućan. Dolazim do škrinje i gledam sir i salame. MDMA još uvijek divlja po organizmu i riga mi se od samog pogleda na hranu. Žena iza me čudno gleda. Odlazim do boca i prizivam u pamet doktora Joku: "U votku iscidiš limone i piješ. Vitamin C vezuje MDMA pa ga ispišaš, a votka te drži na nogama."

Uzimam bocu votke i pola kila limuna. Kupujem i dvije plastične čaše.

Nakon pola sata gledam u plafon. Cugam votku s limunima. Već sam jednom pišao. Čekam nesvijest. Ne dolazi. Samo depra, kao da izlazi iz zidova. A oni se približavaju tako da mi se čini da se onaj od crvene opeke već spojio s prozorom.

Devet ljudi u samo jednom danu. Kad sam čuo tu vijest, osvrnuo sam se malo po dnevnom boravku.

Jebote, imam dnevni boravak!

Ona rola pramen kose.

Džoint je pri kraju.

Vani pada kiša.

Toplo mi je.

KLANJE PO STANDARDIMA EU

Rulja se malo usrala od EU-a i popularnost joj je u Hrvata naglo pala. Veliko T je tu odigralo bitnu ulogu. Puno bitniju od Ivankovićevih plakata na kojima nas on, upotrebljavajući prastaru hrvatsku riječ "cool", uvjerava kako smo ulaskom u EU generalno najebali. Jer, eto, nestat će kulena.

Onda se Vlada malo usrala generalnog usravanja (pazi imenice!) pa je krenula s nizom propagandnih poruka svekolikom puku u kojima ga uvjerava da je EU ne cool nego megakul. Pa je tako nedavno na TV-u išla reportaža u kojoj su nas uvjeravali kako klanje svinja neće biti zabranjeno i kako ćemo i dalje uživati u kulenu i svim ostalim lijepim posljedicama praseće smrti.

Uglavnom, stječe se dojam da je taj kulen, odnosno njegov opstanak, od presudne važnosti za svekoliki hrvatski puk i da bi njegov eventualni nestanak ugrozio same temelje naše samobitnosti, integriteta i ostalih imenica tog tipa.

Tako da na kraju ispadne da je veliko T goli kurac prema kulenu, siru i vrhnju i da se bitnim čimbenicima EU-a živo jebe za profit koji korporacije mogu ili će moći izvući iz Hrvatske, a samo im je stalo do toga da nam zabrane klanje svinja i tako ukinu kulen.

Ovaj uvod je nužan kako biste shvatili svu važnost teme ove Pušione. A tema je, pogađate, klanje svinja koje se u mom selu zovu prasci.

Prasci se kolju uglavnom subotom. I to bi, po mogućnosti, trebala biti jedna od subota između prvog dvanaestog i Božića. Poželjno je da ne pada kiša, a da temperatura bude što je moguće niža da ne bi, što se kaže, mušica posrala meso.

Buđenje je obično oko šest. Do tada su žene već skucale kavu, upalile špaker i vatru na kominu, izvadile noževe i svu potrebnu aparaturu.

S prvim suncem, dolazi rođak-koljač, u našem slučaju Davor. Svaka obitelj koja nema koljača u kući, ima barem jednog rođaka koji se koristi u te svrhe. Osim njega, dođu i gradski seljaci (čitaj: ja) kao ispomoć. Uglavnom, potrebna su barem četiri muška čeljadeta plus koljač.

Onda se oni skupe u dvoru, trgnu koju lozu protiv prehlade, a i da se nabriju malo, pa se pristupa klanju. Prije toga se, naravno, pas odvuče i zaveže iza kuće jer popizdi kad vidi krv.

To obično radi najmlađi član koljačke ekipe (čitaj: ja).

Sad ovdje ide mala digresija. Kad ti prvi put dozvole da trgneš lozu i da asistiraš u klanju, to je to. To znači da te smatraju dovoljno odraslim da možeš i u rat tako da je gubitak nevinosti kao "inicijacija" goli kurac prema prvom klanju.

Prvo klanje bitan je događaj u životu svakoga mladog seoskog čovjeka i, ako nam to ukinu, mladi ljudi će se morati dokazivati na raznim poljima poput, recimo, predbračnog seksa tako da nas ne treba čuditi lagana skepsa Crkve prema Europskoj Uniji. No, vratimo se klanju.

Dok se trga loza, oštire se noževi, ženska djeca se miču u kuću, a muška, ako žele, mogu ostati, gledati, skupljati traume iz djetinjstva ili raditi tome slične stvari. Dok se oštire noževi, jedna od žena, najčešće baba, baca prascima zadnju turu kukuruza i najčešće plače uz to. Ona ih je cijelu godinu hranila, brinula se o njima i rasplače se skoro svaki put kad ih se kolje, ali samo pola sata kasnije već sudjeluje u čerečenju prasca radeći sve ono što žene pri tom rade, a to je najčešće "pranje droba", na hrvatskom ispiranje crijeva u koje će se poslije puniti meso ili mljevena pšenica ovisno radi li se o kobasicama ili divenicama (zagrebački: krvavice).

Dok se cuga loza, svatko oštiri svoj nož, a na posebnome mjestu stoji bajuneta još iz Prvoga svjetskog rata. Jedan od pradjedova je donio s jednog od ratišta jer mu se učinila baš zgodna za klanje svinja, duga i tanka, baš kakva i treba biti. Ona se iz ormara vadi samo za takve prilike, bilo da se radi o prascima ili o nekome drugom klanju tokom godine.

Sad ide najzajebaniji dio – izvlačenje prasca iz kućice. Prasci su, naravno, jako inteligentne životinje pa skupčaju da im se sprema nešto loše i svi se uvuku u jedan kut i nema mrdanja. Onda najjači lolaš, još pod rakijom, ulijeće prvi, a ostali mu stoje iza leđa i čekaju. Onda on uhvati prasca za repicu i počne ga istezati. Ovaj skviči i otima se u vražju mater. Onda krene dreka: "Dršte ga, jeben mu boga!" Onda ekipa skače kao blesava. Jedan ga drži za jedno, drugi za drugo uho, jedan za repicu, a četvrti ga gura kao auto kad neće da upali. Koljač Davor cijelo to vrijeme čeka na dvorištu s bajunetom u ruci.

Kad se prase izvuče na dvorište, hrvačkim zahvatom se baca na lijevu stranu, svi stanu koljenima na njega tako da ga fiksiraju, a Davor bode bajunetom ispod plećke. Ako krv poteče kao blesava, onda je OK, neće još dugo. Ako nema krvi, onda svi jebu Davoru Boga, Gospu i ostale svece jer opet nije dobro ubo pa svinja ugiba i po pola sata, a cijelo to vrijeme je treba čvrsto držati. Tad obično krene podjebavanje Davora jer je tip neoženjen pa, eto, ne

zna ubost.

Sad ovdje opet digresija. Zna se dogoditi da prase simulira smrt, potpuno se smiri, ekipa ga pusti, a ono se digno i počne trčati okolo ostavljajući krvavi trag iza sebe. Onda najmlađi od koljača (opet ja) trči za njim po livadi oko kuće, baca ga na pod ragbi zahvatom i drži dok ne dotrče ostali. Jednom se čak uvukao u tanki procjep između dviju kuća i zaglavio se tamo pa smo ga istezali sajlom zavezanom za auto.

Uglavnom, sa smrću svinje prestaje najbrutalniji dio. Tu se onda trgne još jedna loza i krene se na brijanje svinje. Uvali ga se u staru kadu pune vrele vode, počupa rukama veći dio dlaka, a onda se ekipa, svak sa svojim nožem, prihvati detaljnog brijanja. Svinja nakon toga izgleda kao glava Đorđa Novkovića.

Onda je na redu čerečenje iliti bikarenje. Svinja se polegne na leđa, Davor trgne još jednu lozu da mu ne drhte ruke i potegne od glave do repa dvije duge linije. Tako nastane slanina, znate ono u Konzumu upakirano u vakumirani najlon, bijelo s nekim crvenim nitima po tome.

Onda na scenu nastupe žene i izvade u neku posudu crijeva, a Davor nastavi kao iskusni kirurg – pluća, džigerica, pečenice, plećke, pršuti, glava... i tako dalje i tome slično. Kad se završi sa svim tim, stvar krene iznova. Sljedeće prase.

Kad ih sve pokoljemo, kreće ručak. Tu se najčešće jede kiseli kupus, lešo meso, uvali se i malo friške slanine, a nakon svega se na gradelima ispeku žigarica, pečenica i ostale ne baš trajne stvari tog tipa. Igraju se karte, zajebaje se, prepričava klanje, podjebava Davor jer opet nije dobro ubo i tako dalje.

Onda se stvar preseli u konobu i nastavi se s pripremanjem kobasica i svih ostalih delicija koje možete kupiti u svakom Konzumu. Sad se nameće pitanje što će se promijeniti kad uđemo u EU. Na televiziji kažu da će se morati klati u higijenskim uvjetima. To znači da baba prije klanja neće samo pomest dvor nego će ga morati i oprati. Tu već dolazimo do problema jer bi se voda mogla lako smrznuti, a to nikako nije dobro. Naime, zamislite pet tipova s noževima, svaki na par loza, kako hodaju po poledici.

Zatim, meso će se prije upotrebe morati poslati na ispitivanje u veterinarski zavod što znači da se možemo pozdraviti s friškom slaninom za ručak nakon klanja. Što je opet problem.

I treće, svinje će se morati klati humanim metodama (pazi spoja!). Morat ćemo nabaviti onaj mesarski gan i upucati svinju u glavu da se ne batrga i ne doživljava traume prilikom klanja i

time ukinuti ekipi najzabavniji dio cijele priče. Tu već dolazimo i do lingvističkog, a usudio bih se reći i kulturološkog problema. Naime, radi se o “klanju svinja”, a klasično definitivno nije isto što i upucati svinju u mozak.

Radi se o jako delikatnim pitanjima, delikatnijima možda i od kulen-problematike i mislim da ih naši pregovarači, prilikom pregovora o članstvu u EU, nikako ne bi smjeli zaobići.

KONZUMENT U KONZUMU

Ima jedna genijalna zabavno-humoristička emisija na HRT-u koju vodi stanoviti D. L. a nisam ja. D. L. voli sve što voli narod naš. Tu mislim na teme.

Tako da zadnje vrijeme u svom zabavno-humorističnom šou prodaje paranoju od EU-a te ostalih bjelosvjetskih zala koje prijete zatiranju svega i svačega što je naše.

Pa su tako trenutno aktualne D. L.-ove teme šoping, Hrvatska na rasprodaju, Big Brother i tako dalje i tome slično. Jer, jebiga, narod naš ima ogromnu potrebu da se nečeg boji.

Emisija se sastoji od toga da D. L. okupi hrpu gostiju, posjeda ih na lijevu i desnu stranu i pusti da se prepiru dok on govori: "Sad vi. Sad vi".

I tako se u njegovoj emisiji prepiru ti koji sjede lijevo i ti koji sjede desno, a nekad se i slože. Tako su se nedavno složili oko toga da te u novome vrlom svijetu nema ako nisi na televiziji.

Istraživanja koja nemaju veze s D. L.-om ali imaju s ostatkom svijeta kažu da reklame, u TV-programu, zauzimaju sve više i više prostora.

Ako sad zbrojimo taj prvi zaključak s ovom drugom činjenicom, ispada da za koju godinu čovjek neće postojati ako nema reklame koja se obraća baš njemu ili, što se ono kaže, široj društvenoj skupini kojoj pripada.

Ukratko, dragi moji napušteni čitatelji, mi uopće ne postojimo jer nam nitko ništa ne prodaje. Barem ne na televiziji.

Postoje psi i mačke, postoje klinci s pelenama, postoje domaćice koje kuhaju, peglaju i peru, postoje žene s mengom, postoje tipovi koji kupuje automobile, postoje glasači, postoji sto i jedan potencijalni kupac robe široke ili uske potrošnje, ali nas nema.

Mi smo naduvani šljam bez love koji djeluje u ilegali i nismo uopće zanimljivi konzumenti iako, kad se priča o nama, uglavnom se o konzumaciji samo i priča.

Da tome ipak nije tako, pokazat ćemo na jako jednostavnom primjeru.

Opisat ću vam jednoga prosječnog konzumenta s jednom prosječnom karticom u jednome prosječnom šoping u jednome prosječnom Konzumu.

Situacija je sljedeća. Bili ste kod dilera ili frenda koji je sat prije bio kod dilera, uredno ste se naduvali i idete prema svojoj jazbini. Usput pada ovaj jebeni snijeg i temperatura je oko minus sto.

Prvo što vam pada na pamet je: "Jebate, šta je ladno!" Drugo što vam pada na pamet je: "Jebate, umrit ću od gladi!" To drugo, naravno, nije točno, ali kad se naduvate, cool su vam čak i sir i vrhnje. Onda zirnate okolo da vidite gdje je najbliži Konzum, a njih ima više nego dilera, i uletite unutra.

Prvo što promislite kad uletite unutra je: "Jebate, šta je ovde toplo!" Drugo što vam padne na pamet je: "Mjuza je genijalna!" Dobro, to ovisi o vašemu muzičkom ukusu, ali meni je, kad zapalim, Mišo zakon.

Sljedeća stvar koju napravite je kontrola novčanika. Iako ste sav keš ostavili kod dilera (čovjek ne prima kartice, jebiga), nije bed jer u Konzumu možeš platiti bilo čim. Za koju godinu, moći će se u naturi plaćati. Moći ćeš, recimo, dat pola litre krvi pa će ti oni to zabilježiti na kartici.

I tako uzmeš košaru, uletiš naduvan u cijelo to šarenilo, razmišljaš o PBZ-ovoj kartici i dok razmišljaš o njoj, Mišo ti sjedne kao naručen.

Nikoga nisam volio tako,
Dušom i tijelom beskrajno lako
Kao tebe, nikog kao tebe...

Šta da vam kažem, naduvan čovjek je naprosto zaljubljen u svoju karticu, a čini mi se da ni s ovima nenaduvanima nije puno drukčije. Kad, eto, napokon uletiš u to šarenilo, prvi korak je razrada strategije. Šta mi se jede, a da znam to skuhat? Naravno, bolonjez. Za bolonjez nam je potrebno: jedna malo veća kapula, jedna poma, mljeveno meso i manistra. Sve skupa, manje od četrdeset kuna.

I kreneš. Prva stanica – voće i povrće. Tu skužiš da si za kurac odgojen na selu i da si za još veći kurac učio biologiju u životu. Tog povrća ima milijun vrsta, a pola ih nisi vidio u životu. Onda zastaneš kod svakog pa ga pomirišeš malo, gledaš mu boju i nemaš pojma zašto, uvališ u košaru. Kao, ludilo je boje, valjda mu je i okus dobar. Onda još neplanirano kupiš i kilo

banana pa malo naranača jer je voće, eto, zdravo, pogotovo kad si naduvan.

Tu već napuniš košaru s desetak vrsta voća i povrća iako si planirao kupit samo kapulu i pome, pa se vratiš do ulaza, ostaviš košaru i uzmeš kolica. E, to je već šoping!

Sljedeća stanica – meso. Sve što tu trebaš napraviti je uzeti pakovanje mljevenog mesa, pogledati mu datum pakiranja i staviti ga u kolica. Kurac! Zablesiš ko kreten u sve te vrste mesa i na kraju kupiš malo pilettine, malo teletine, a uzmeš i malo pršuta kad si već tu jer, jebiga, bolonjez je bolji kad se okusi pomiješaju.

Onda kreneš do manistre. Manistara (pazi množine!) isto ima milijun vrsta. Trebaš kupiti najjeftinije špagete, ali ti one naduvanom nisu nimalo zanimljive pa kupiš one spirale u bojama, opet po principu – zakon boja, okus mora biti dobar.

I to je to! E, nije. Jer na putu prema kasi još moraš proći kod Ledo škrinje i cuge. Naduvan. Kod škrinje stojiš barem deset minuta i razmišljaš da li da kupiš Snjeguljicu koja je jeftinija ili King kojeg ima više. Odlučiš se, naravno, za Tiramisu od kila jer, jebiga, mogao bi netko svratiti u goste pa da ga imaš čim počastiti. Istina, nitko nije bio već dva tjedna, ali svejedno.

Još samo cuga i na vratima si! Između cedevite i kole se jako teško odlučiti, ali odlučuješ se za cedevitu. Onda zastaneš, gledaš kolu. Jebote, dobiješ pola litre gratis! Onda kupiš oboje. A uleti ti i dodatni zajeb kad skužiš boce s vinom jer je bolonjez zakon kad uliješ u njega malo crnoga. Pa kupiš i litru Babića.

I kad pomisliš da je to sve, teta za kasom počne vaditi stvari iz košare, a pošto ti od trave kratkotrajna memorija totalno šteka, to se zgroziš nad svako drugim artiklom. Tipa: “Šta ću s ananasom, jebote!” ili “Ne mogu virovat! Kupija sam čokoladu na Djeda Mraza!” Temeljito se zgroziš kad ova provali cifru: “200 kuna!”

Onda počneš psovati travu, karticu od PBZ-a i Konzum sve u kompletu, u sebi naravno, i izvadiš karticu i daš je teti. Teta s kartice uredno skine cifru i pozdravi te.

Dodeš doma i, naravno, slijedi kuhanje. Povadiš sve to iz kese, staviš ananas i Djeda Mraza na vidljivo mjesto, onako radi dekoracije, i počneš. Uzmeš tavu i... popizdiš! Jer naravno, tako naduvan si zaboravio kupiti ulje.

Onda opet malo psuješ pa naručiš picu jer ne želiš riskirati sljedećih stotinjak kuna iako boca ulja košta samo deset kuna.

Vratimo se sad televiziji i reklamama i recimo tako, lobiju široke potrošnje.

Kad netko krene sa spikom o legalizaciji trave, onda obično ide s argumentima – nije ništa štetnije od cigareta, radi se o biljci, to je naše privatno pravo, ima nas pun kurac i tako dalje i tome slično.

Ta spika je kurac! Idemo sad malo s pravim argumentima. Draga gospodo Todorici, svi znamo da ste u predizborne kampanje obaju kandidata uvalili hrpu love. Znamo da imate prejeben lobi kad je domaća politika u pitanju.

Ajde se lijepo malo uprite u legalizaciju trave i dobit ćete konzumente kakve samo možete poželjeti. Onda nas krenite jebat s reklamam u kojima ljudi duvaju tako da možemo okolo brijati kako i mi, jebiga, postojimo.

Ili, da citiram crnogorski grafit za vrijeme NATO-ovog bombardiranja Beograda: “Gađajte i nas, ta nijesmo gubavi!”

DUVANJE ZA GOTOVINU

Bilo je dva popodne. Bio je osmi mjesec i vruće za popizdit. Luka, Grce i ja pizdili smo ispred kafića cugajući već četvrtu pivu svaki. Pokušavali smo riješiti dim još od deset, ali kao da se cijeli MUP urotio protiv nas.

Dan prije je u Splitu pao tip s pedesetak kila, dva dana prije u Zagrebu tip s duplo više, tako da ni činjenica što su Grce i Luka redari u lokalnom disku i da su im svi dileri duguju usluge, nije nimalo pomagala.

A onda nam je za stol sjela Mare, taman joj završila smjena, i kao da Luki želi staviti soli na ranu provalila: "A brale, kako bi zapalila sad!"

To što se njoj duva i nije bila novost sama po sebi i ne bi uzrokovala nikakvu dodatnu akciju da Luka već dva tjedna nije slinio nad njom i pokušavao apsolutno sve da joj se ugura u gaćice.

Onda je, da ne ispadne cicija, opet krenuo vrtiti sve brojeve koje je imao u mobitelu, zvao je čak i tipa kojeg je sinoć zamalo razbio u disku, ali pomoći nije bilo. Trave nigdi.

A onda se na vidiku pojavio Sveto. Sa šugamanom oko vrata, u skraćenim rebama s pet tetovaža po leđima i rukama.

- Oćemo njega pitat? - uletio sam naivno.

- Srbin! - kratko je rekao Luka.

- Dopaš stari! - nadovezao se Grce.

- Vi ste stvarno u kurcu! - pomogla mi je Mare. - Čovik je skroz OK.

- Ma brale, ako ja ne mogu riješiti, niko ne može! - kurčio se Luka, ali ga je Sveto onda sjebo uletivši nam sa "Oćemo zapaliti?"

Svetu nisam nikako kopčao. Znao sam da je lokalni Srbin, da je masu stariji od nas, da je osamdesetih bio na horsu, da ga nije bilo desetak godina i da je sad iskrsnuo niotkud.

To je bilo dovoljno da ga ekipa hejta, ali opet, svi su prema njemu gajili nekakvo

strahopoštovanje, a srali mu samo iza leđa, što se nikako nije uklapalo u tu Srbin-dopaš-hejtaš-sliku.

Sjeli smo u Lukinog BMW-a i krenuli prema staroj tvornici na izlazu iz grada. Tamo je noću bio jebodrom, a danju pušodrom. Sveto je sjeo do Luke da može rolat. Otvorio je pretinac da uzme rizle, a onda se okrenuo prema Luki, provalio:

- Koji će ti ovo kurac?! - i izvukao gan iz pretinca.

- Nosin ga dok radin - rekao je Luka ponosno. - Iman doma i bratov kalaš - nastavio je iako ga za to nitko nije ni pitao.

- Brale, to mi je bija najbolji dan u životu - nastavio je Luka - kad mi se brat vratija doma posli Oluje. Cili grad stoji oko ceste, a oni u kamijonin prolaze između. Onda me bija diga na kamijon i da mi da pucan u zrak. Nisan ima ni petnest godina.

- Jeba mater, nikad neću prižalit šta nisan ima godina za u rat! - navezao se Grce.

- Ni ja - rekao je Luka s čežnjom u glasu.

Sveto je samo skulirano rolao džoju, a onda još skuliranije prosuo.

- Ne serite!

Ovi su se trznuli kao da im je opizdio plesku, ali ništa nisu rekli. Sveto je nastavio:

- Bija san ja prvu godinu. Nisan ima ni kalaš ni gan, samo staru emčetrsmicu. I bija mi je gušt za popizdit! Ovi te šibaju sa svin šta imaju, a ti in vraćaš metak po metak. Ma ludilo živo! - nastavio ih je podjebavat. Ovi su samo šutili.

- Onda san se skinija, posla sve u pičku materinu i spičija u Nizozemsku i baš mi je tamo bilo u kurcu bez rata, pušija san po cesti, pušta mjuzu u klubovin i baš mi je, ono, bilo u kurcu.

Tišina je vladala sve do tvornice. Onda smo izišli i nastavili duvati točno ispod dimnjaka koji se kao jedna velika kurčina nadvio iznad nas.

- Ja ću ga minirat jedan dan, oću Boga mi! - počeo je Sveto iz čista mira, gledajući u dimnjak. Taj obrat mi nikako nije bio bistar.

- Zašto? - pitao sam.

- Da ovi pederi iz gradske vlasti skuže u kojem im je kurcu grad.

- Ne kužin - nastavio sam.

- Ma brale, poslat in poruku neku, tipa "Počnite nešto radit s gradon!" Pa brale, kad završi lito, nemaš di izać, svi su ludi, sezona je u kurcu jer su nan sve plaže šporke, ni jedna firma ne radi, a oni svaki vilu gradi i niti jedan nije iz grada ovde, svi su došli iz neki sela okolo i otkad su na vlasti samo ceste po tin selin rade da mogu lakše doć vikendon doma...

Sveto je tako pizdio nekih desetak minuta buljeći u dimnjak od četrdesetak metara kao da sinjaje di bi bilo najzgodnije postaviti dinamit.

- Ma ić ću ja opet ća, sve mi se čini - rekao je i počeo rolati sljedeću džoju.

Nastavili smo s duvanjem. Sveto je kao Dalibor Brun buljio u pučinu, a Luka se cijelo vrijeme pokušavao užrehati s Maron, ali mu nikako nije išlo. Na kraju je puka i krenuo je fascinirati pubertet-metodom. "Iden se popet na dimnjak! Ko će s menon?"

Svi smo ga pogledali kao da nije normalan, a onda se javio Grce: "Baš bi bilo zakon zapaliti gori!"

- Oćete se stvarno penjati? - javio se Sveto.

- Oš nan dat za džoju?

- Ako ste toliko blesavi, nema frke.

Deset minuta kasnije, Grce i Luka su na vrhu četrdesetak metara visokog dimnjaka pušili džoju i derali se kao kreteni. Mi smo ih gledali i nismo znali da li se čudimo ili zavarimo od smija. Bili smo naduvani pa smo to drugo.

Prestali su nam biti zabavni nakon pet minuta pa je Mare počela s pitanjima.

- Biće ti bilo super u Nizozemskoj? - krenula je.

- Prva liga - rekao je. - Bilo mi je ispočetka malo u kurcu jer nisan nikoga zna pa san spava po parkovin i skvotovin, ali posli kad san počea raditi, bilo mi je zakon.

Iznajmija neku malu rupu, po danu se zajebava, a po noći pušta muziku u tin klubovin.

- I šta, oš se vraćati?

- Mislija san ovde ostat, ali di ću radit u pizdu materinu?! I ovo jedno disko će se zatvorit kad lito završi, a u Splitu moš samo narodnjake, Đibonija ili sirovu peglu puštat.

Neustrašivi dvojac se spustio s dimnjaka.

- Brale, zaaakon je gori! - urlali su. - Cili kanal ka na dlanu!

Sveto je srolao sljedećeg i baš kad ga je krenuo zapalit, na vidiku se pojavila plava stojka.

- Koji će kurac on ovde? - rekao je gledajući Duju kako parkira i izlazi iz stojke.

Duje je bio lokalni Wruss. Bio je jedini urednik, novinar i grafički dizajner lokalnih novina u vlasništvu jedne od faca iz gradske uprave.

- Jeste se vi penjali na dimnjak? - uletio je.

- A ne, ti si! - javio se Luka.

- Pa zašto? - nastavio je kao pravi novinar.

- Ono, iz zajebancije, išli džoju zapalit.

- Ma daj, ne može bit samo to. Triba mi jedna dobra slika za naslovnicu pa san mislija vas stavit, ali ne mogu napisat da ste se penjali iz zajebancije.

- Stavi da su se popeli u znak protesta protiv gradske uprave, da privuku pažnju na probleme - javio se Sveto.

- A i ti, boga ti, ka da ništa ne kužiš. Znaš ko drži novine, Gospe ti, ne mogu po njemu srat.

- Stavi da smo se popeli u znak potpore Gotovini - javio se Luka oduševljen vlastitim idejom.

- To će njemu puno značit! - replicirao je Sveto, ali povratka nije bilo, Duje trenutno okinuo.

Onda je iz auta dovukao nekakvu zastavu i aparat i mrtav-hladan uletio ovima da se ponovno popnu da ih slika. Naravno, bili su gore u roku munja.

Deset dana poslije, Grce i Luka postali su lokalne zvijezde. Slika njih dvojice kako na vrhu dimnjaka mašu zastavom prekrila je skoro cijelu naslovnicu lokalnih novina uz veliki naslov "Nema predaje!"

To im nije pomoglo mjesec dana kasnije kad su, zajedno s krajem ljeta i zatvaranjem diska,

ostali bez posla i vratili se dobroj staroj baušteli.

Sveto je taman nekako sa zatvaranjem diska napustio Lijepu našu i vratio se u Nizozemsku, a na Lukino iznenađenje, s njim je otišla i Mare.

Zemljište na kojem se nalazi dimnjak kupio je vlasnik lokalnih novina i planira tu graditi hotel s pripadajućom marinom, ali radovi nikako da počnu tako da se dimnjak, kao jedna velika kurčina, još uvijek nadvija nad svekolikom lokalnom mladeži koja u trenucima beskonačne zimske dosade ispod njega troši travu ili kondome.

SPORTSKA KARIJERA

Kad se danas sjetim tih dana, dođe mi toplo oko srca pa pomislim kako sam možda trebao zanemariti školu, voditi strejt život i potpuno se posvetiti sportskoj karijeri.

Imao bih brdo love, vozio sponzorskog BMW-a i ševio manekenke. Samo da sam nastavio.

Ali, eto, nisam. Odlučio sam prekinuti stvar baš u momentu u kojem sam trebao donijeti tu bitnu odluku – da li ću se potpuno posvetiti boćanju ili se život ipak sastoji od stvari bitnijih od boćanja.

Sve je počelo kad sam doselio u Split. Svi iz razreda su trenirali neki kurac – balun, karate, rukomet, veslanje, kurac-palac pa sam i ja trebao neki sport. Da se, je li, ne ističem.

Naravno, odlučio sam se za boćanje. Balote sam igrao od rođenja, čak i s ekipom osvojio dvije kokoši na jednom od lokalnih turnira za one ispod 18 i profesionalna karijera bila je logičan slijed.

Međutim, na boćanje se nisi mogao upisati kao na nogomet, nije uopće bilo juniorske konkurencije pa se cijela priča svela na osobni angažman.

Skupio sam od ujca boće i drito na Gripe. Uvalio sam se na vanjske terene i počeo sam. I tako sam par dana ko kreten nabacivao te balote kad me skužio jedan stariji tip i uveo me u dvoranu.

Ispostavilo se da je tip “skaut” najjačega prvoligaškog kluba u Splitu. Odmah mi je napravio klupsku iskaznicu, dao mi nove boće, ormarić u svlačionici i tako je počela moja profesionalna karijera.

Međutim, kako je klub bio pun sve samih zvijezda od kojih su neki igrali i za repku, ja kao najmlađi nisam imao ni najmanje šanse naći se u prvoj postavi pa sam završio na posudbi.

Novi klub bio je pravi mrak. Najmlađi poslije mene imao je pet i po banki, a najmlađi nakon njega sedam.

Međutim, čak i u takvoj konkurenciji, bio se zajeb uvaliti u prvu momčad.

A starci su bili ludi ko batine. Na svakom gostovanju bi se izopijali kao deve, pola utakmica

se ne bi odigralo jer bi ekipa prije dogovorila rezultat pa završila na janjetini, a pizdarija koje su izvodili po busu ne bi se posramili ni srednjoškolci na ekskurziji. Alkohola je bilo ko u priči.

I tako sam zujao s ekipom po Dalmaciji čekajući priliku, a onda se ona napokon pojavila. Kao u onim sportskim filmovima.

Bilo je to jedno od gostovanja u šestom mjesecu, a gostovali smo na jednom otoku.

I sad, prva postava se sastojala od osam igrača, a otišlo nas je deset. Onda se jedan od njih putem opio kao deva pa nije mogao stajati na nogama, a drugog je od vrućine stezalo u prsima pa nije mogao ni izići na teren, a kamoli igrati.

Onda je kapetan momčadi od osam banki izgovorio rečenicu kakva se samo u filmovima čuje: "Mali, oblači se. Igraš."

Mojoj sreći nije bilo kraja. Otišao sam iza grma (mjesto je funkcioniralo kao svlačionica), obukao štofane hlače i košulju (da, oprema izgleda kao da ideš na sprovod) i vratio se na teren.

Na drugoj strani se pojavio tip od nekih dvadesetak godina i baš kao na filmu, imao je ožiljak preko cijele desne strane lica.

Onda su uslijedili komentari publike. Tih pet staraca u publici komentirali su kako je tip najmlađi naš reprezentativac i kako me kapetan tipu namijenio kao žrtvicu. Kao, unaprijed se pozdravio s ta dva boda.

A onda je počelo. Na najvećoj žegi tog ljeta, na nekom kamenjaru, ja, tip s ožiljkom na faci i osam balota. Jedan na jedan.

Već nakon prvih par bacanja, postalo je jasno da stvar neće završiti tako glatko, tip je postajao nervozan, a sva publika (njih petoro) se prebacila na naš teren.

Bilo je napeto sve do 9:9, a onda je tip dvaput promašio moju boću, jednom bulina, a četvrtu dovaljao na pola metra. Uvalio sam mu tri lagana i došao do 12. Još punat i gotovo.

Ne moram vam ni opisivati kakva je atmosfera u publici tada zavládala. Svi starci iz moje ekipe nacalili su na ogradu i počeli s urlanjem: "To mali! Imaš ga!", ovih pet domaćih staraca su im onda počeli nešto dobacivati pa je umalo došlo i do fajta.

Ja sam za to vrijeme sto posto koncentrirano bacao bulina i spremao se da zadnjim puntom priredim iznenađenje kola, a možda i sezone. Tipa je nervoza skroz sjebala pa je prolija skoro sve četiri balote i moja prva profesionalna pobjeda dogodila se kao na filmu.

Pobijedio sam reprezentativca s ožiljkom pred njegovom publikom. Onda skinuo majicu i počeo ko kreten trčati po terenu. Starci su doživljavali delirij, čak i onaj kojeg je vrućina totalno sjebala, a pljeskala mi je čak i protivnička publika (njih pet).

Sve je završilo općim opijanjem mojih kolega iz kluba. Da, je li, proslave, a ja sam postao standardni dio momčadi i tokom sezone od 20 bodova koliko je moj klub kao zadnji na tablici imao, skupio ih osam.

Nakon te sezone došlo je do te bitne odluke s početka teksta. Da li se potpuno posvetiti boćanju i pokušati loviti mjesto u matičnome prvoligaškom klubu ili se posvetiti nečem drugom pa sam izabrao to drugo.

Ali, tu priča nije završila. Puno godina kasnije, živio sam na Šari i konstantno se nadimljavao s cimerom. Mislim, šta da vam kažem, život mi je bio totalna studentska dosada.

A onda sam tako naduvan jedne večeri na porti doma ugledao plakat koji poziva sve zainteresirane da se uključe u školu boćanja koju organizira Zrinjevac.

Cimer nije mogao vjerovat kad sam mu naduванom uletio s pričom da krećem trenirati boćanje. Samo je vrtio glavom i vario cijelo vrijeme. Kao, ja i balote, ne ide zajedno da ga jebeš.

To me, naravno, nije nimalo pokolebalo pa sam se nacrtao u Boćarskom domu. Tip koji je vodio cijelu priču malo se sjebo kad me vidio.

Mislim, bio sam ćelav, s par naušnica i plavim cvikama koje sam tad furao da mi se ne skuže zjenice. Definitivno nisam izgledao kao boćar.

A onda smo izišli na teren – on, neka dva tipa s DIF-a i ja. Uletio mi je nakon prvih par balota:

- Jes ti već igra di?

- Jesam.

- Di?

- U Splitu. Dvi sezone.

- Boga ti? Vidi se.

I tako smo nastavili nabacivat te balote kad je na terene do izišla prva momčad Zrinjevca. Tip je blenuo u njih kao Hajdukov pionir kad vidi igrače Juventusa. Onda je opet uletila scena iz filma.

Blenuo sam i ja, ali ne u ekipu nego u tipa s ožiljkom po desnoj strani face koji se sam zagrijavao sastrane.

- Ono ti je igračina, moj sinko! - počeo je tip. - Čovik je prvak svita u dvi discipline, Zrinjevac mu da stan i posa. Skoro živi od balota - govorio je oduševljeno.

Ja sam se onda nonšalantno počesao po jajima i provalio.

- Znam tipa. Dobija san ga dok je još igra u drugoj ligi.

- Sereš!

- Boga mi!

Prepričao sam tipu detalje, a ovaj nije mogao doć sebi.

Sutra je cijela priča dobila nastavak. Uredno sam upao na trening, a pored terena stajalo je dvoje staraca. Pazi, skauti. Umalo sam zavarao. Kad sam cijelu priču ispričao cimeru, ovaj se opet kidao od smijeha.

- Stvarno? - cerio se.

- Boga mi. Mogu birat oću u dobrostojeći klub u drugoj, ili klub u trećoj koji ulazi u drugu, a ima novog sponzora. Dobijem plaćen pokaz, novu opremu, nove balote i još zujim po zagrebačkoj okolini.

- I šta, oćeš igrat?

- Moš mislit.

I tako sam, kao i inače, srolao džoju i odjebao još jednu životnu šansu. Eto, šta ti je droga.

PORAZ ABORTUSA

Cijela ova priča počinje u jednom razredu jedne splitske srednje škole kojoj iz razloga koji će par redaka niže postati razumljivi nećemo navoditi ime.

Ne radi se o drogi, ne radi se o kriminalu, ne radi se čak toliko ni o abortusu iz naslova nego o jednoj od emisija jedne lokalne TV postaje.

Kako dotična ima za popizdit kreativan marketinški tim kojem na um padaju još kreativnije teme za emisije, to im je na um pala genijalna ideja da bi mogli kopirati megapopularni HTV-ov show za klince pod imenom *Parlaonica*.

Znate ono, nađu se dvije ekipe malo inteligentnijih klinaca, svaka zastupa svoju tezu i krenu se prepirati pred kamerama. Na kraju nekakav žiri donese konačnu presudu i odluči koja je ekipa bolje branila tezu.

Kod odabira teme, nije bilo puno mozganja. Prvo pa u glavu – daj klincima iz srednje da se pičkaraju na temu abortusa. Stvar je delikatna, pogotovo za taj megakatolički kraj. Ili jezikom tih marketinških stručnjaka – radi se o jako zanimljivoj i provokativnoj temi.

Sad je još samo trebalo naći klince i show je mogao početi. Ni tu nije bilo puno frke. Možeš otići u bilo koju srednju školu i uletiti bilo kojoj profesorici sociologije i ova će od ideje pasti na guzicu.

Mislim, čak i te, kao, sociološki potkovane tete okidaju na mas-medije i puše priču o TV-uspjehu. Jer, za kurac ti uspjesi na državnim natjecanjima, za kurac ti pohvale ministarstava, za kurac ti sto i jedna stvar ako tvoj premili razred ne zablista na televiziji pa se možeš okolo pizdečit kako si dogurao najdalje od svih kolega – sve do lokalne televizije.

Kad su sve te pripreme obavljene, kad je rečena profesorica okinula po podu od oduševljenja, počele su pripreme prema kojima je dril kojeg najavljuje Ćiro u Hajduku igra za malu djecu.

Najprije je trebalo podijeliti razred na dva tabora: jedan za abortus i jedan protiv. Podjela se dogodila po liniji staroj tisuće godina koja u Splitu nikako da se pobriše.

Za abortus su se opredijelili uglavnom klinci koji žive u Splitu, a protiv ovi koji u školu

dolaze autobusom iz prigradskih i inih mjesta oko Splita. Ne bih sad želio da ispadne da su jedni OK, a drugi nisu, samo prepričavam što se dogodilo.

Međutim, u cijeloj priči dogodio se jedan mali paradoks. Klinka X koja također u školu dolazi busom, iz nikom poznatih razloga, opredijelila se za ove koji su bili za. Kao, sve frendice su joj ZA pa da ne razjebe ekipu.

I tako su počele pripreme. Klinci su se nalazili po knjižnicama, kafićima, na Rivi, listali knjige, novine, pretraživali Internet. Općenito, poprilično ozbiljno su shvatili to gostovanje na lokalnoj televiziji, puno ozbiljnije od ostalih školskih zadataka, a stvar u ekipi ZA (barem u podekipi koju je tvorila klinka X i njene najbolje prije) doživjela je vrhunac kad se klinka X tokom jedne od njihovih rasprava rasplakala kao kišna godina.

Ispalo je da je klinka X prije godina dana abortirala i da starci, tipični predstavnici naše dične Zagore, o cijeloj stvari nemaju pojma. Da je svojim vezama i vezicama cijelu stvar diskretno odradila mama od nesuđenog tate.

Nakon toga stvari su, barem u ekipi ZA, poprimile malo ozbiljnije dimenzije, ali, u principu, cijela priča se nastavila kao da se ništa nije dogodilo. Barem do ključnog momenta u cijeloj ovoj priči, a to je onaj u kojoj njen stari upada u školu i krene profesorici jebavat Boga, Gospu, Isusa, rodbinu, domaće životinje i kućne ljubimce.

Jer, Bog ga jeba, ne šalje on ćer u školu da je uči kako je abortus dobra stvar. I, jeba mu Iss mater, da mala sve to tako na televiziji govori. Će cilo misto mislit da je kurbetina?!

Profa se dobrano usrala pa je predložila da klinka uopće ne nastupi, da ostane izvan cijele priče, ali stari je tu još više puka.

Nije ona mulica da ne more sve ka i druga dica, pizda mu materina, a i šćeta je da ne bude na televiziji kad jon se već pružila prilika, samo koju pičku materinu ne more bit s ovon normalnon dicon koja nisu za abortus nega kontra, jeba mu Iss mater, da je jeba!

I tako je klinka X, ni kriva ni dužna, kao svojedobno Niko Kranjčar, doživjela transfer stoljeća. Iz grupe ZA, prebacili su je u grupu PROTIV.

A to je bio zajeb kojeg grupa ZA nikako nije mogla podnijeti. Iz razloga sasvim prozaičnog – klinka X znala je sve njihove argumente i mogla ih je dotući kako je god htjela.

Sve se to možda i ne bi dogodilo upravo tako da je stari nije uredno, na dan snimanja, doveo do studija i ušao unutra zajedno s cijelom ekipom. Jer, jebiga, interesira ga kako se to snima ono šta bude na televiziji.

I tip je cijeli jebeni show proveo u studiju držeći stražu i neprekidno bleseći u klinku X kao cenzor spreman da uleti i prekine cijelo to sranje ako mala, ne daj Bože i sveti Ante, krene govorit štogod šta bi se u mistu, je li, moglo krivo protumačit.

Kako je cijela priča završila, pretpostavljam da znate. Klinka X, skoro sama, rasturila je ekipu ZA, znala je sve karte s kojima ovi igraju, čak i malo predobro.

I sve je, na sveopće zadovoljstvo starog, sela, urednika, a vjerojatno i svekolikog gledateljstva lokalne televizije završilo apsolutnim porazom abortusa kao ideje.

A klinka X sljedeće je nedjelje u svom mistu dobila pohvalu kakva se doživljava samo jednom u životu. Pop je njeno medijsko djelovanje pohvalio s oltara, a starom je na to, svi su to vidjeli, krenula suza niz obraz mada se on, uz smiješak, kune da to nije istina.

SUMRAK NA PEŠČENICI

Komunistička arhitektura u sumrak poprimi takav sjaj da ti džoja uopće ne treba. Dobije tako oštre obrise i postane kristalno jasna kao da si gutnuo dva bombona ili ušmrkao lajnu spida.

Peščenica u ljetni sumrak ima toliko boja da ti ne smeta ni to što se smrad iz zahoda osjeti čak i u bašti tog kafića-zalogajnice pa čak ni to što te cjenik na lošem njemačkom uvjerava da jedeš tschewape iako si normalno, kao i svaki put, naručio ćevape.

Ma zapravo, taj smrad, koliko god to paradoksalno zvučalo, djeluje smirujuće. Kao sidro koje koči da ti misli, u toj sumrak idili, ne odlutaju predaleko.

Za stolom do, sjede dva Cigića od nekih sedamnaest-osamnaest. Njima su me plašili, mahom Zagrepčani, kad sam tek doselio ovamo. Ne ovim klincima nego Ciganima općenito.

A meni su skroz kul. Čak i oni musavi klinci što žicaju po raskršću – cijelo vrijeme se smiju, dao im kunu ili ne. Isijavaju pozitivu kao partijaneri.

Ova dvojica nisu od tih. S njima je cura sličnih godina. Djevojka od jednog. Nije Ciganka, regularna Zagrepčanka. Bila je u posjeti njegovim starcima i sad se svi troje sprdaju na račun ciganske tradicije. Ona pita "Koliko će me tvoj stari platiti? Kaj misliš, na kolko me procijenio?" Smiju se.

Oni dvojica su obučeni kao reperi. Sve je tu – marame, NBA majice, Reebok patike, lanci. Tipični zagrebački klinci samo malo tamnije kože. Dogovaraju se da li da odu do Piranhe ili Aquariusu.

Sunce lagano zalazi. Klinci odlaze. Još jedno Ožujsko. Jako rashlađeno. Čekam povjetarac. Uvijek puhne u ovo doba dana. Onaj lagani kojeg skoro ni ne osjećaš osim ako si u kratkim hlačama i širokim boksama pa kužiš kako ti lagano pirka oko jaja. A jesam u kratkim hlačama i širokim boksama. I pijem jaaaako rashlađeno Ožujsko. Nakon ćevapa. Lagano naduvan.

Boje su sve zagasitije, a nebo postaje sve tamnije. Čekam uličnu rasvjetu i prva svjetla po prozorima. Tad je pogled s balkona ili iz kafića genijalan. Redovi stabala, redovi svjetiljki, hrpa prozora s druge strane pale se i gase i... mir. Takav mir da čuješ i vlastite misli.

Plaćam pive i ćevape. Cijena, prava pešćenička, sve skupa trideset kuna.

Ljeto u Zagrebu dio je godine koji najviše volim. Gužva se preseli u južne krajeve, a ovdje zavlada totalna tišina koju tu i tamo razbije pokoji auto u prolazu, čisto da ti sjebe briju da si u gradu duhova.

Ljudi isto postanu nekako drukčiji pa je svima drago što te vide, a kad u takvom poretku stvari sretnoš nekog poznatog, ovaj samo što te ne počne grliti i ljubiti. Vidiš mu na faci da mu je drago što te vidi, iako već par godina nemate niti jednu zajedničku temu.

Onda odete na pivo. Rashlađeno. Pa se zapijete, pa pričate jedan drugom stvari za koje niste ni slutili da su vam se, svo to vrijeme dok se niste vidjeli, dogodile. Kao mala rekapitulacija prošlih par godina. Samo, eto, treba malo usporiti. Dok povjetarac lagano pirka, a pivo je rashlađeno.

I teti iz trafike drago je što me vidi. Iako je već pogasila svjetla i s torbicom stoji na izlazu. Vidim to po izrazu lica. Ispred su dva stalna gosta, od nekih šest banki. U potkošuljama, svaki sa svojom rashlađenom limenkom.

- Bok, sused! - pozdravljaju sa zidića.

Teta se vraća, pali svjetla. Zna da mi triba duvan. Dok vadi ispod pulta švercani ronhill, gledam novine - Bijelo dugme na skoro svim naslovnicama.

- Jeste bili na koncertu? - pita.

- Ne.

- Ja sam bila i bilo je odlično. Pravi spektakl - nastavlja priču kao da joj se nigdje ne žuri. - Istina, bila sam na suprotnoj tribini pa su mi djelovali kao mravi, ali na onom velikom monitoru se sve dobro vidjelo.

- Vratilo vas malo u mladost? - kažem i nasmijem se.

- Ma daaa! Osjećala sam se kao da mi je dvadeset.

- Tako triba! - zaključujem. Ona se smije.

- Nego, sused - nastavlja - zatvorit ćemo sljedeća tri dana, idemo na more, pa ak vam treba cigereta, da se pripremite.

- Ne triba, fala lipa, snać ću se.

- A rizle? - smije se.

- Ne, fala, ima dosta - sad se ja cerim - nego, dajte mi četiri Ožujkska da počastim ekipu.

Stavljam jedno u kesu, dva dijelim stalnim mušterijama, četvrto otvaram i sjedam pored njih. Teta zatvara kiosk, pozdravlja nas i odlazi.

- Evo kaj je pravi Dalmoš! - kaže jedan od njih kad je vidio pive.

Smijem se.

- A ne kao onaj... kicoš Sanader. On premijer, a roditelji mu se u Caritasu hrane - nastavlja drugi.

- Kaj, sad su i u Splitu na vlasti? - pita prvi.

- A jesu - kažem - zato se ja držin Pešče.

Cerimo se sva trojica. Oni lagano pijani. Ja lagano naduvan. Povjetarac i dalje pirka, a noć nastavlja padati. Pivo je i dalje hladno. Pozdravljam ih nakon desetak minuta i pive.

Na ulazu u zgradu, dvije susede. Obje me pozdravljaju. Iskreno. Sa smiješkom. Kad sam doselio u tu zgradu, bila me frka svih tih penzića. Bio sam definitivno najmlađi stanar u ulazu.

Nakon deset dana, počeli su me zvat sused, pozdravljat me kao da se znamo godinama, a nakon dvadeset dana sam svakoj susedi nosio vrećice iz Konzuma, ili namještaj, ili nešto treće, već po potrebi.

Nije bilo frke ni za prvi tulum. Ni za drugi. Ni za treći. Samo bi me sutra pitali je li boli glava. I jesam li napokon našao curu. Da ne hodam tako zgužvan okolo, govore bi.

Pogled s balkona na Pešči, u ljetni sumrak, religijsko je iskustvo. Pogotovo kad pokraj sebe imaš jaaaako hladno Ožujsko i tek smotanu džoku, a u pozadini svira Moby dok ti peščenički povjetarac lagano pirka oko jaja.

Svjetla već gore na suprotnoj zgradi, gori ulična rasvjeta, cesta je potpuno prazna, a u cijeli kvart se uselila takva tišina da ti se i Moby čini prebučnim.

A onda – mobitel.

- Di si više, rođak, pička mu materina, proć će lito bez tebe! – u pozadini totalni lom i ršum. Basovi ubijaju kao američki bombarderi.

- Evo, sidin na balkonu, pušin džoju i pijen pivu.

- Ovde je totalno ludilo! Sad smo se sašili spidon pa idemo do Makarske! Pizda ka salate, stari! I to uvozne! A sve golo u pizdu materinu!

- Zakon! – kažem skulirano dok mi povjetarac pirka oko jaja.

- Kad dolaziš? – ovaj ne pušta.

Gledam Pešču u sumrak, slušam tišinu, pušim džoju, pijem jaaako hladno Ožujsko, Moby iz pozadine polutiho “I never ment to hurt you. I never ment to die. So, this is goodbye.”, pa kažem:

- Ne znan, rođak. Moga bi cilo lito ostat u Zagrebu.

DOBA NEVINOSTI

Duga putovanja su genijalna. Tad je čovjek prisiljen novine čitati detaljno, a na kraju putovanja uhvati sam sebe kako čita čak i osmrtnice i horoskop.

Tako dobije cijelu priču. Pročita, recimo, Sanaderov horoskop, a onda to polinka sa zadnjim zasjedanjem Europske komisije i stvar postane puno jasnija. Kad Ivi Saturn uđe u Lava, i mi ćemo u EU.

S osmrtnicama je stvar malo bizarnija, ali funkcionira slično. U crnoj kronici obično pročita samo šture podatke o prometnoj nesreći i par mrtvih mladih inicijala. Kad nakon toga naiđe na osmrtnice, tamo nađe puno ime i prezime, godine, sliku, ožalošćene starce, braću i sestre i tek tu skuži o kolikoj tragediji se zapravo radi.

Tragedija poprimi gigantske razmjere kad se u tom detaljnom iščitavanju novina, počnu čitati čak i one stranice koje se inače zaobilaze u luku dužine autoputa – sa zvijezdama, zvijezdicama, kurčićima i palčićima.

Tu počinje naša priča. U tom selebriti dijelu naših novina u kojem sam prije par dana opet vidio – Nju. Sad je uspješan foto-model s dugogodišnjom karijerom iza sebe. I dalje je bombica, i u vezi s jednim našim nogometašem – zvijezdom.

To me trenutačno lansiralo u doba djetinjstva kad je Ona imala nekih šesnaest godina i bila prvi pićon svih seoskih manifestacija u krugu od deset kilometara.

Konkretnije, svi mi mlađi smo drkali na nju, a od starijih se svaki nadao da će upravo on biti taj kojemu će prvomu dat.

Manifestacija godine u tim mojim selima bio je turnir u balotama koji se održavao nekako paralelno s Roland Garossom i Wimbledonom, a lokalnoj ekipa i nama klincima značio je, naravno, puno više.

Taj turnir nastao je kad je prošao onaj HDZ-ov pokolj volova po Zagori, u kojem je svako selo s više od pedeset stanovnika okrenulo vola da proslavi HDZ-ovu pobjedu.

Kad je ta spika završila, ekipa je trebala novi razlog da vrti volove pa su se dosjetili turnira i za prvu nagradu, naravno, stavili vola.

Interes je bio nenormalan. U njegovim najboljim danima na turniru je sudjelovalo toliko ekipa da se moralo igrati jedno pretkolo i pet kola do osmine finala.

Svi mi klinci bili smo temeljito napaljeni na taj turnir. Skoro kao i na Nju. I jedva smo čekali da napokon napunimo osamnaest pa da se možemo prijaviti jer su ovi imali poprilično rigorozna pravila o seniorskim i juniorskim kategorijama.

Jedina šema da nastupiš maloljetan bila je da su ti suigrači punoljetni. Tako je na turnir upao i Roko, zajedno sa stricem, ćaćom i didom.

Prvi dio prve partije prosjedio je na klupi, a onda je dida steglo u križima pa je Roko dočeka svojih pet minuta slave. Skoro sam rasturio je protivničke balotaše, a kad su napokon prošli pretkolo nije se znalo tko je sretniji – Roko ili dida istog imena.

Naravno, u roku munja, Roko je prerastao u lokalnu legendu. Do tada se još nije dogodilo da mulac od 17 skoro sam dobije partiju. Tako da se sljedećih dana po svim selima pričalo samo o podvigu maloga Roka, o tomu kako se tradicija u porodici nastavlja jer su njegovi uvijek bili dobri balotaši, a po kafićima je dolazilo i do fajtova kad bi neko iz drugog sela posumnjao u Rokove kvalitete.

Sve to urodilo je time da se na sljedećoj Rokovoj partiji okupilo sve iz okolice što je moglo hodati. Da, je li, vlastitim očima vide to čudo od djeteta.

Tako se pojavila i Ona. Cijelo vrijeme se vrtila oko zoga za balote, vrtila bokovima, pozirala, ponašala se kao i inače, samo ovog puta ništa joj nije polazilo za rukom. Svi su kao hipnotizirani buljili u teren i čekali sljedeći Rokov potez. Oni nabrijaniji čak su na papir pisali statistike i komentirali mu stil igre. Ispalo je na kraju da je kod izbijanja pogodija 90% balota, a da ih je 85% od valjanja doveja bliže od po metra.

I tako se turnir nastavio. Malo pomalo, Roko & family dogurali su do finala, a na svakom od njihovih mečeva bilo je po par tisuća ljudi. Među njima i Ona. Svaki put.

Samo se više nije kočoperila okolo nego bi se instalirala na jednu poziciju i cijelo vrijeme fiksirala Roka kojeg su, još od četvrtfinala, fiksirali i skauti Nade, najjačega boćarskog prvoligaša u regiji.

Roko je kužio sve to, ali ga nije previše zanimalo. On je proživljavao mjesec života i bio koncentriran samo na balote. Ulazio je skulirano u taj zog koji bi od svih tih ljudi izgledao kao bučno grotlo i jednu po jednu balotu, koncentrirano kao Sampras, bacao prema svom cilju.

Tako je bilo i u finalu. Roko se već od početka nametnuo kao lider familije i polako i sigurno, osigurao im vola.

Deliriju nije bilo kraja. Dida ga je, nakon pobjede, unatoč išijasu, diga na ramena, a gomila ga je onda preuzela, pa je s ruke na ruku došao i do vola koji je fiksiran s dva lanca stajao u blizini bine.

Sjedio je na volu s bocom šampanjca u ruci i prskao gomilu, a onda se do vola probila i Ona i došlo je do romantične slike koja će, ako je itko ikad bude napisao, biti na naslovnici povijesti ovoga kraja. Roko i Ona na volu, a on šampanjcem tušira unezvjerenu gomilu. Slika je čak završila i u Slobodnoj. U rubrici Magazin.

Dvije, tri godine poslije, Roko je završio u okolini Dubrovnika. Bomba je roknula na par metara od njega i da nije bilo helikoptera, vjerojatno bi poginuo. Devet gelera su izvadili iz njega.

Kod prve vizite, mogao je micati samo lijevom rukom, ali i to je bilo dovoljno da nokautira doktora kad mu je rekao da vjerojatno više neće hodati.

Ipak, životinja je to iz mog sela i nakon prve godine terapije, Roko je prohodao i još uvijek hoda. Samo ga malo bura jebe pa kad pune, obično ne izlazi iz kafića.

Balote više ne igra. Probao je, ali kako nije baš stabilan i kako mu se ruke tresu, ne može uvaljat ni na metar i po. Onda samo gleda ili cuga u tom kafiću do igrališta.

U kafiću, jedna do druge, stoji slika Roka i Nje na volu i jedna o Njenih prvih duplerica.

A Roko – obično šuti. Samo ponekad, kad se napije ka letva pa počne padat, onomu koji ga podiže, tiho šapne cereći se prema Njenoj slici: "Ja san to prvi uzora".

K(R)UŽENJE STVARI U SVEMIRU

Život se nekad stvarno čini lijepim. Recimo sad, u momentu dok ovo pišem. Sjedim na balkonu hotela s četiri zvjezdice i gledam rijeku kako se ulijeva u more.

Noć je vruća, ali hotel je na brdašcu iznad grada pa pirka povjetarac i hladi tako da se ni led u čaši ne stigne pošteno otopiti.

A cuga u njoj je besplatna kao i novi HP-ov strojčić od firme na kojem tipkam sve ovo. Hotel se otvara za tjedan dana tako da je u njemu sve tip-top, a ja sam ga kao rođak dobio na testiranje. S neograničenim pristupom šanku koji mi se dok ovo tipkam nalazi iza leđa.

I tako, sjedim tu na balkonu s hladnom štok-kolom i friško smotanom džojom i gledam Gradić u ljetnoj noći. Jedan stari mag, kako mi je to zgodno sročio jedan od frendova, bacio je prokletstvo na ovaj grad. Tko u njem živi, nek je vječno nesretan, a tko ga jednom posjeti nek sreću nigdje drugo ne pronađe.

Prokletstvo je to koje je nad ovim gradom službeno bilo do prije par godina i kad danas vidim kako su se stvari razvile, učini mi se da u cijeloj toj priči ipak ima istine. Barem malo.

Prije desetak godina sjedio sam na ovom istom balkonu i duvao džoju. Samo u čaši nije bilo štok-kole nego smo cugali vino iz plastične dvolitrenke.

Nije bilo ni HP-ovog strojčića od firme nego sam na neke papire pisao katastrofalnu ljubavnu poeziju namijenjenu "samo njoj" i turao je na čitanje Beki, jedinom pankeru u ovom gradu.

Tad je ovo što je danas hotel s četiri zvjezdice bila ruševinu koju smo Beka, ja i nama slična ekipa koristili za duvanje, opijanje i slične stvari koje se u tim godinama rade.

Mislim da smo bili jedini "alternativci" u ovom gradu. Kao, mi kužimo stvari u svemiru, mi smo jedinstveni i neponovljivi, mi smo totalno drukčiji od drugih. I naravno, sjebani smo, depresivni i sve nam je u kurcu.

U praksi se to manifestiralo Bečinim pokidanim rebama, pank kožnjakom i irokezom svezanom u dredove, a kod mene apsolutno crnom odjećom (čak i boksama), dugim crnim mantilom, martama i vojničkim ruksakom u kojem su vječno bili neki papiri ispisani kemijskom. Poezija samo za nju.

Izlasci su nam se svodili na rješavanje trave, pokušaje samoubojstva i vječito konstatiranje kako je sve oko nas u kurcu.

Travu smo sređivali kod jednog opasnog lika koji bi nam svaki put priprijetio da će nam jednog dana slomit pičku klošarsku. Mi bi poslije konstatirali kako je totalna seljačina.

Pokušaji samoubojstva izgledali su tako da bismo Bekinim spačekom spičili do pet kilometara udaljene plaže, tamo se naduvali kao kreteni, a onda se vraćali magistralom s ugašenim svjetlima u suprotnoj traci. Jebiga, sreća prati pijane i glupe.

Konstatiranje kako je sve u kurcu išlo je uz sve to, a vrhunac je doživjelo kad je nekakav party brod s nekakvim hostesicama pristao u luku.

Mi smo sjedili naduvani preko puta s plastičnom bocom vina, a Beka je brijao kako bi bilo zgodno zaroniti i nekakvu bombu montirati ispod da sve skupa ode u pičku materinu.

Nema tu nikakve supstance, brijali smo kao jedini koji, je li, kuže stvari. Sve je to samo meso, bez emocije, bez ljubavi. Ma na te žene-objekte ne bi nam se ni diga, konstatirali bi buljeći u sise i guzice tih žena-objekata, a ja bi nakon svega napisao – pjesmu. Samo za nju.

Ja sam u međuvremenu postao ovo što jesam, ruševina na kojoj smo duvali prve džoje hotel s četiri zvjezdice, a Beka je diplomirao građevinu, ostavio se bubnjeva i sad projektira stanove na obali za obitelji s tri ili više članova.

Kosu je izblajhao, jedno vrijeme opako zabrijao na techno, a kad se skulirao postao je DJ. Pa kad ne projektira stanove, pušta elektro laganice.

Tu počinje naša priča. Naime, jučer je u Gradić dopilio jedan od ovih milijun i nešto party brodova koji nam krstare obalom. S hostesama, koktelicima i svim popratnim pizdarijama.

Zove me Beka i kaže da pušta mjuzu pa da se nacrtam na brodu. Uredno dopilim do broda, a na ulazu me dočekuje onaj opaki tip od kojeg smo sređivali travu.

On mi je na kraju ispao prvi rođak pa mi je samo kimnuo glavom. Postao je nekakav šef gradskih redara, a usput i nadzire kolanje droge po gradu pa mi je pola sata kasnije uvalio paketić koke.

Upadam na brod, a oko mene hrpa žena-objekata. Samo ih više ne gledam tako. Sad imaju imena, a pogotovo one dvije zadužene za turbo podizanje atmosfere čipo do stola s DJ

Bekom.

Gledam Beku, svako malo se češka po nosu, razvaljen ka pička. Izgleda da mi je rođaku u međuvremenu oprostio ono jedno prebijanje kad sam ja već bio u Zagrebu. Sad su prike pa je Beka svako malo u komi.

Koka počinje djelovati, visim s rođakom, a svako malo, u pauzama, do nas dolipi i Beka. Glavne su čunke na tom brodu, i na koki su, i imaju koke za dat, a to za sobom povlači niz privilegija. Recimo, red klinki kod stola koje ih očajnički žele upoznat.

Ja se ušprehavam s jednom od hostesa. Onako skoksan brijem totalne pizdarije, ali opet, cijelo mi vrijeme, na neku čudnu foru, neugodno. Kao da neki jebeni dio onog klošara od prije desetak godine ne želi umrijeti.

Kao, trebao bih baciti neku šprehu, ali kad ona stoji na deset centimetara od tebe, samo u grudnjaku, svaka špreha je preočito sranje. Šta bi rekao stari Beka, sve je to samo meso, nema tu supstance.

Ipak, koka pomaže pa špreha nekako kreće. Ispalo da je žena diplomirala prije koju godinu, da je inteligentna, da je zabavna, a da si ovako samo popunjava budžet. Totalno mi sjebala žena-objekt koncepciju.

Party završava oko tri. Beka se opako žvače s jednom od hostesa, rođak istjeruje zadnju ekipu, a ja i ova skoksani izbrijavamo neke šprehe i plaćemo od smijeha. Kad smo sišli sa seksa i prebacili se na život obični domaći, spika je postala puno zabavnija.

Uglavnom, dogovaramo da gibamo negdje dalje. Do mog hotela i šanka s neograničenim pristupom.

Ali, treba pitati voditelja putovanja i konzultirat se s rođakom jer mu u opisu zanimanja stoji i to da pazi na hostese.

Sve završava rečenicom "Uzmite ih, ali ih vratite do pet". Kao da namještaj posuđujemo.

Njima dvjema je to bilo sasvim normalno, Beki isto, a onda sam ga krenuo podjebavat.

- Beka, sićaš se spike sa zidića tamo od prije desetak godina? Znaš ono, ne može ti se dignit na ženu-objekt.

Ovaj se samo nacerio i prosuo "Nema frke, ima još koke", a onda se usput okrenuo prema

zidiću i blokao od smijeha.

- Skuži ih, jebate!

Na ziduću su sjedila dva metalca od nekih šesnaest-sedamnaest godina i gledala nas pogledom punim mržnje. Sjedili su tu s džojom i, kao, kužili stvari.

PREGOVORI S EU

Jebote, je upeklo! Vani je plus milijun stupnjeva i baš mi žao svih tih ljudi koje gledam kroz prozor ovog mog hotela s četiri zvjezdice dok se gotovo smrzavam.

Prije par dana su instalirali klimatizacijski sustav pa sad i njega testiram. Pičim ga na minus petnaest i razmišljam da navučem džemper do kraja teksta.

Je, dobro je, znam da nije zdravo, ali nije ni pucanje spidom pa se opet pucam. Zato što je, rekli bi Zagrepčani, jako fino.

No vratimo se naslovu. U zadnjih par dana prisustvovao sam cijelu nizu pregovora s članovima Europske Unije, u nekima sam čak i sam sudjelovao. A ovdje ćemo navesti samo najbolje momente. Idemo redom.

MAĐARSKA

- IZGRAĐIVANJE DOBROSUSJEDSKIH ODNOSA

Za početak, upozorenje. Nikad se ne pucat bombonima prije Hajdukovih utakmica da ne bi došlo do kontraefekta. Znae ono, taman kad vas triba špicat, dogodi se totalni fijasko pa se na njega nalipi depresija i ode sve skupa u pizdu materinu.

To nam se dogodilo protiv Debrecena u sridu. Sidili smo u tomu kafiću cilo jebeno popodne, pili i čekali da utakmica napokon počne. Konobar, rođak i ja.

A onda se rođak uru prije utakmice izgubija i vratija se s poznatim sredijasan-smajlom. Onda smo se tempirali – bombon po ure prije da zašpicamo taman na prvi gol.

Kad ono – totalna kurčina! Zabili ga oni nama. Ajde, dobro je, kontamo, brijemo bombon-pozitivu, ka, u gostima smo. A onda rokne drugi.

Preko poluvrimena nas je taman pustilo, a onda su nas s trećim uništili. Totalna depresija, tupilo, crnjak! Sjebali se sva trojica temeljito.

A onda vrhunac. U birc upada neki postariji Mađar i kad je skužija u kakvom smo stanju, počea se čovik izvinjavat. Ka, nismo tribali baš tako, mogli smo stat i na dva. Onda rođak.

- Ma tribali ste nan ji pet zabit kad su pizde vake. Daj čoviku, šta će popit.

I tako smo staromu platili piće, lozu domaću, a mi smo još u nju cidili limun da ispišamo MDMA.

Onda stari nama turu. Opet, ka, sori, ovo ono. Uglavnom, izgrađivali smo dobrosusjedske odnose do kasno u noć, a na kraju večeri se više, doslovno, nije znalo ko pije, a ko plaća.

Uglavnom, stari je platija sve na kraju i obeća da će doć i drugo lito.

NJEMAČKA

- NEISPUNJENI UVJETI ZA ULAZAK

- Stari moj, galeb ti je vrsta prid izumiranjen! - ozbiljno mi je objašnjava konobar Mate u tri ujutro dok je gleda mlađeg brata kako se muči s jednom Njemicom. - Vidiš ti njega, je glup malo, to je s matrine strane pokupija, ali ovu moš opalit i da si retardiran.

I stvarno, žena ga gleda jebime-pogledom, pokazuje bedra, prsi se, a ovi melje li ga melje.

Do mene sjedi frendica od te. Ima ludilo tijelo, kovrčavu kosu i možda bi i ona. Ma vjerojatno bi, samo nije toliko očito. Zato šta je starija malo.

A dogovor je da mali upire mlađu, ja tu stariju, a Mate večeras kulira jer ga proliv jebe već tri dana pa da ne bi bilo...

Mate nastavlja.

- Ma vidi ga jadnika šta se muči! Ka naš pregovarački tim u Briselu, srca ti Isusova! Uša bi, a ne zna na koja vrata. A samo je poljubiti triba, ne mlit s ovin engleskin na rupice - otpija pivu. - Znaš di ti je problem, Dena?

- Di?

- To ti se uči na našin ženskin. A tu tribaš lomit i jezik i koplja dok skuvaš. A ove starije strankinje volile su prošetati po plaži, gledati misec i te pizdarije. Ali ove nove - to je Sodoma i Gomora, stari moj. Moš je pitati "Daj pizde, znan da imaš!" i dala bi ti. Nu je šta radi.

Žena puca, ali mali i dalje mlije.

- Ma ne mogu ga od jada gledat! - Mate odlazi dozahoda.

Ja se prebacujem na kovrčavu. Uhodana spika, koliko dugo si tu, kako ti se sviđa, u kojem gradu živiš i tako dalje. Onda ona isto to.

- Ajm from van viliđ nivr d siti?

- Vot viliđ? - pita ona.

Kažem joj ime.

- Maj madr iz from det viliđ.

- Rili? - kažem ja. - En voc her nejn?

- Marija Lalić.

- E jebeš me!

- Vot? - kaže ona.

- Vi ar kazns!

Žena zavarila. Ispalo da joj se ista stvar dogodila i jučer. Ne može se pristojno ni puknut dok je na ljetovanju jer su joj svi tipovi u gradu rođaci.

Mate se vraća, a mali još uvijek pregovora. Gledamo ga i ne znamo da li da plaćemo ili smijemo se. Mate pizdi jer je zabrija da mali sramoti i familiju i državu.

Odjednom, žena se diže i, ka, ide se kupat pa nek dođe ko oće. A gleda u malog. I stvarno, žena sama ode u mrak. Mi se gledamo.

- Diži se! - uleće Mate malom.

- Šta je? - ovi se čudi.

- Ajde za njon, bog te jeba betežna! Vidiš da ti se otvorila skroz, samo tribaš uć. Jedini uvjet je da digneš guzicu sa stolice i kalaš se do plaže!

Mali se skroz sjeba. I peder, stvarno neće. I tako smo ostali tu sve dok se žena nije vratila. Mate je pizdija na brata, mali se skroz sjeba, a ja sam plakao od smijeha.

Žena se, naravno, temeljito razočarala. Bila je više nego spremna na pregovore, ali smo mi, naravno, temeljito zajebali stvar.

SLOVENIJA

- BESPOVRATNI KREDITI

Tri popodne je vrijeme kad u Gradiću nema ni pasa. Ekipa ili spava ili je na plaži, a vani je plus milijun.

I tako rođak i ja gluvarimo po kalama kad iz jednog birca totalni ršum. Gledamo unutra, a tamo ekipa od pet Slovenaca skače po prostoru i dere po redbull-votki. I šta je još jače, okreću piće svakom tko uleti u birc. Bespovratna sredstva.

Ludilo! Ulećemo među njih, lupamo po redbull-votkama, pričamo o skijanju i tome kako su oni oduševljeni Dalmacijom. I tako pregovaramo, pregovaramo, oni nas kreditiraju. I široke su ruke.

A onda rođak kreće raditi na trgovinskoj razmjeni. Izvozi spid. Da ga je bilo, moga in ga je kilo prodat i to po duploj cijeni.

A onda prvo sranje. Postariji euroskeptik upada u kafić i krene jebavat Boga, Gospu i ostalu ekipu jer da je buka, a život mu je pa, a ne može ubit oko po ure.

Ignoriramo ga ka Sanader medije. Nastavljamo brijat, puknuti spidom do bola, a onda dolazi do radikalnog euroskepticizma. Upada sin od starog s namjerom da nam, domaći rečeno, slomi pičku.

Slovenci su se malo usrali, a onda na scenu stupa rođak. Lovi tipa u klinč i izvodi ga vani. Tamo ga praktičnim metodama uvjerava kako mu euroskepticizam danas neće proći.

Po podu ima krvi. Tip se previja po podu. A iz zvučnika dere Seve.

Ki bi da bi, ki bi da bi
Ki bi da bi, ki bi da bi
Ki bi da bi, ki bi da bi
Ki bi da bi, ki bi da bi

OĆEMO PALIT MIG-a? (copyright by S.K.)

Ne znam za vas, ali meni je *West Wing* s Martinom Sheenom u ulozi prezidenta zakon.

A najzakon mi je kad neko sranje izbije negdje na planetu pa Leo uhvati Martina pod ruku pa se obojica spuste u Vor čejmbrs.

To ga dođe ka neka konoba od White Housa u kojoj danonoćno borave glavne face avijacije, mornarice, pržinara, a bome i špijuni i na ogromnim monitorima prate što se po vojnim pitanjima zbiva u svijetu.

Oni su, što bi se reklo, zaduženi za nešnl sikjurititi, ali kako često temeljito zaseru stvar, ili se zbune, ili su skloni agresiji to se Martin svako malo mora spustit do konobe, donijeti bitne odluke, stat na balun, promislit malo o svemu i onda reć: "Kil d madrfakrs!" ili "Hu faks dem!"

West Wing mi je zakon zbog još jedne stvari. Zato što se s vremena na vrijeme i u određenim uvjetima pretvori u genijalnu komediju. To s vremena na vrijeme odnosi se na ona vremena kad se u Hrvatskoj dogodi kakvo sranje, a određeni uvjeti odnose se na jako dobar, pače odličan komad šita fino izmravljen, pomiješan s duhanom i zamotan u bijeli papirić kodnog imena rizla.

Onda gledaš Martina u Vor čejmbersu i zamišljaš kako to kod nas izgleda. Idemo redom s mogućim scenarijima.

Ljetna je subota. Vrijeme je negdje iza ponoći, a u konobi Banskih dvora petorica živopisnih likova na ogromnom plazma ekranu gledaju reklame za vruće linije po njemačkim satelitskim programima.

Oko jedan prebacuju na DSF i komentiraju striptizete koje se bacakaju okolo i skidaju na temu jednog od sportova. Javlja se prvi lik:

- Morat ćemo iz proračuna nekako užicat triest kuna misečno da uplatimo i Gold. Ovo je kurac, samo se skidaju.

- A šta, tamo je prava pornjava? - uključuje se drugi.

- Da pornjava! Sve se vidi.

I tako oni uživaju u striptizu na DSF kad jednom zvoní mobitel. Zovu iz zračne kontrole.

- Pa koji kurac radite vi tamo, zoven vas ima po ure!

Ovaj s mobitelom se okreće.

- Marko, jeben ti boga, skidaj se s hotlajna, imamo situaciju! I pribaci program na ono naše s onin crtán i točkican.

Ovaj poklapa slušalicu i prebacuje na radar. Dijalog s mobitelom se nastavlja.

- Je li vidite? - nastavlja glas iz slušalice.

- Je, vidi se nešto. Neki osan crveni točkica. Šta je to?

- Osan aviona nan ušlo iz Mađarske, šta ćemo?

- Dogovorít ćemo se mi ovde pa ćemo ti javit.

Svih petoro sjeda oko stola i počinje briefing.

- Vaka je situacija - počinje ovaj. - Ušlo nan je osan aviona iz Mađarske.

- Boga ti? - čude se ovi - a koji su?

Ekspert za avijaciju gleda u monitor.

- Male mi se ove točke pare, nisu vojni sto posto.

- Ali bez obzira, mogu bit teroristi! - zaključuje ovaj prvi - mađarska Al Kaida.

- Pa šta ćemo? - nastavlja avijatičar. - Oćemo palit MIG-a?

Svi su zamišljeni.

- Nema nam druge. Zovi Ivu! I javi u bazu da ga pale, neka se zagrije malo.

Nakon pola sata, u sobu još mamuran od sna ulazi markantni sijedi muškarac.

- Šta se zbiva? - pita s vrata.

- Ušlo nan osan avijona iz Mađarske pa ne znamo šta ćemo. Oćemo palit MIG-a?

Ivo se češka po glavi.

- To triba Stipu pitat – i dalje se češka. – Ko će ga dobit sad, u pičku materinu. Na Hvaru je, jeba ga Hvar da ga jeba.

Okreće se prema avijatičaru.

- U kakvomu je stanju MIG?

- Sad san zva bazu. Neće da upali.

- Pa koji mu je kurac? – svi uglas.

- Palili smo ga nema dva miseca, za autoput. Znaš da mu triba po godine da dođe sebi.

Razmišljaju.

- A jebeš mu mater! Iden ja Stipu probudit.

Uzima mobitel.

- Alo... Alo... Milka, jesi ti?

- Da, ja sam. Kaži.

- Imamo situaciju! Je li Stipe blizu?

- Otišao je na noćno kupanje. Da mu kažem da te nazove?

Iz pozadine se čuje.

- Nu! Sad ih je sedam.

Svi gledaju u monitor.

- Nu! Sad pet.

Ivo se vraća mobitelu.

- Milka, hvala. Ne treba. Sve smo riješili.

Nastavljaju odbrojavati.

- Četri, tri, dva, jedan... Gotovo.

- A fala kurcu, država je opet sigurna – zaključuje Ivo i vraća se u krevet.

Ovih petoro ga ispraća aplauzom.

SLOVENSKE TERITORIJALNE PRETENZIJE

Kraj je ljeta i slovenske pretenzije na hrvatsko more dosežu svoj vrhunac. Ivo saziva radni sastanak na temu, ovih petoro se uredno slažu oko stola, Ivo ulazi i sastanak može početi.

- Kako nan je topovnjača? – pita čim je sjeo i gleda u tipa iz ratne mornarice. – Ako je ka MIG, smijenit ću te odma sad. Oću, Gospe mi!

Ovaj se lagano preznojava pa počinje.

- Pa... ovi... topovi... topovi su OK. Je da dva ne rade, ali oni i nisu toliko bitni. Ali radar... ovi... slabo vata.

- Za Sloveniju nan i ne treba radar – umiješa se ovaj iz obavještajne zajednice – sve se okon vidi.

- Je. Dobro govoriš – zaključuje Ivo.

Ovaj iz mornarice nastavlja.

- A... ni motor...

- Šta je s motoron?! – Ivo, ljutito.

- Radi pet minuti pa se ugasi. Probali smo to riješit, ali star je to brod, jebiga, pa ne mož djelove nigdi nabavit.

- I šta sad?

Razmišljaju.

- Možemo ga remorkerin dovuć do granice pa ga užgat ti pet minuti. To ti je dosta za cilu

slovensku obalu proć.

- E, dobro si se sitija! - svi oduševljeni.

Ivo nastavlja.

- Znaći, brod nam je u operativnom stanju. Kakvo je stanje u njihovoj mornarici?

- Nemaju ništa. Par patrolni čamaca i jedan, ka, brod, malo veći - uključuje se ovaj iz obavještajne zajednice.

- Jesu to podaci naših operativaca? - pita Ivo.

- Ma... ovi... nisu. Nego ja kad san s jahton malo krstarija, slučajno in upa u teritorijalne vode. Jebiga, vrtili se po Istri gori, žena skuvala kavu i dok san popija kavu već smo u Italiji završili. Prošli in cilu obalu.

- I jesi vidija ti njihov brod? - nastavlja Ivo.

- Jesan. Kad smo se vraćali.

- I koliki je?

- Naš je veći! - ovaj će slavodobitno.

- Odlično! - zaključuje Ivo. - Znaći, imamo nadmoć na moru.

- Normalno da imamo, nije ti triba sastanak za to.

Ivo se diže od stola i odlazi do vruće linije prema Sloveniji. Zove Drnovšeka.

- Drnovšek! Oćete se vi maknit iz naše vode?! A?!

- To je naša voda - kaže ovaj.

- Kurac moj je vaš! Slušaj, ne maknete li se otale, poslat ćemo van brod, oćemo boga mi moga!

- Samo ga vi pošaljite! Imamo ga mi s čim doćekat!

- A s čime, jado jadni! Imate dva torpedna i jedan, ka, brod šta je manji od ovoga našega. Sve mi moji obavještajci rekli. A sad se maknite iz naše vode, jes me ćuo?

- Nećemo! - ovaj će rezolutno.
- Nećete? E jebeš mi mater, popodne ću van brod poslat pa ćete vidit!
- Ae pošalji! Ae, samo pošalji, da te vidin!
- Misliš da neću!
- Ae kad si faca!

Ivo se okreće prema stolu.

- Pali brod, jeba in ja mater! Sad će me vidit!
- Čekaj, upalili ste ga? - čudi se Drnovšek.
- Jesmo!
- Znaš šta!
- Šta?
- Sad ću zvat Brisel i reć ću te Europskoj uniji.
- Šta ćeš?
- Reć ću te Europskoj uniji!
- A koja si ti pičkica!

Opet se okreće prema stolu.

- Gasi brod, jebala ga Unija, da ga jebala!

JAMATVA

Jučer sam kupovao cipele i opet proživljavao klasične traume. Kad ti je broj noge 46 i po, kupnja cipela predstavlja cijelu avanturu. Jer ako su šuže baš kul i seksi i, najbitnije, trendi, onda nema broja. Ako ima broja, onda su najčešće baš ono nekako u kurcu.

Ali nije mi to jedina jučerašnja trauma. Puno jebenija je ona uzrokovana najavom reforme zdravstva. Pazi, sad će pušači i osobe prekomjerne tjelesne težine plaćati veće zdravstveno osiguranje jer spadaju u rizične skupine.

A spadam i u jednu i drugu kategoriju. Dakle, osoba prekomjerne tjelesne težine koja puši. Narodski rečeno, debeli pušač.

Sad se vi pitate kakve veze to ima s jamatvom, riječju koja označava proces od branja grožđa do Butkovićeve kolumne u Globusu. Itekako da ima. Dobro, pušenje nema, ali ove dvije ostale stvari definitivno imaju. Pogotovo ako ćemo poštovati tradiciju, a naravno da hoćemo.

O čemu se radi? Svaka kuća koja imalo drži do sebe pravi svoje vino, a jedna od najvažnijih faza tog procesa svakako je mećenje. To je ono kad se grožđe pretvara u drop koji će nakon vrenja postati vino.

Da se to izvesti raznim prešama, mlinovima i sličnim modernim kerefekama, ali ako ćemo se držati tradicije, a hoćemo, onda se grožđe uvaljuje u kacu i prekomjerno težak član domaćinstva s, po mogućnošću, brojem noge 46, skida cipele i kreće gazit po njemu.

Upravo je to razlog što ovu Pušionu pišem u busu koji se jebeno trese pa radim pet tipfelera po rečenici.

Gazitelj grožđa iliti mečlija (ne pada mi napamet ni jedan inteligentniji naziv) institucija je po važnosti vrlo bliska koljaču prilikom klanja svinja iliti kolinja i nema te obaveze i udaljenosti koja te može spriječiti u obavljanju te svete dužnosti. (Zašto je tome tako, postat će jasno pri kraju teksta.) Može te spasiti samo koji mlađi član obitelji u pubertetu koji je na najboljem putu da ga priroda obdari divovskom nogom i prekomjernom težinom.

Tako nekako se dogodilo i moje instaliranje na funkciju obiteljskog mečlije. Imao sam oko petnaest i bio je kraj devetog mjeseca i, normalno, kupovao sam cipele iz kolekcije jesen-zima.

Kad sam se doma vratio s cipeletinama broja 46, dida ih je samo malo okrenuo po rukama, a onda provalio.

- A žnjuta, bog te vidi! Koliko kila imaš?

- Oko devest i pet - odgovorio sam.

- Ne ureka se! Sutra se pripremi za mečenje.

Ne moram valjda pisati kolikim ponosom me to ispunilo. Slično kao kad mi je drugarica učiteljica u prvom razredu rekla: "Sutra ćeš pratit štafetu". I pop u četvrtom kad je rekao: "Sutra ćeš na misi čitat poslanicu".

A status mečlije imao je još jednu prednost. Ako se znalo da ćeš navečer mečiti grožđe, to je značilo da si pošteđen svih ostalih aktivnosti oko njega tipa branje, prenošenje, vaganje i slično. Bio si cijeli dan u poštediti. Nešto kao jedinica za posebne namjene.

Sad bi vrijedilo malo opisati cijeli taj jamatveni dan. Sve, naravno, počinje u rane jutarnje sate kad nahrupi rodbina iz grada, iz obližnjih sela i sva ostala. Onda se nešto nabrzinu marenda, skupljaju se sići i nožice i kreće se put vinograda.

Tamo se procedura zna - ženski dio rodbine bere, a muški nosi to do traktora ili, prije traktora, konja ili magareta i transportira sve to skupa do konobe.

Kad se sve obere i dopremi do konobe, počinje prava akcija. Mečlija, u ovom slučaju ja, stupa na scenu, a sve skupa, naravno, nadgleda dida ako je živ. Ako nije, zna se redosljed - najstarije muško u kući. Sve počne rečenicom:

- Ajde, operi nogu pa s pomoću božjon!

Kako jedna noga stoji u kaci, a druga vani, to je dovoljno oprat ovu jednu, a druga može ostati i u cipeli. I pranje, naravno, nadgleda šef.

- Najprije sapunon... tako... sad je dobro izbruškinaj... jesi li... sad opet ruku sapuna... dobar... sad ražentaj... dobar... sad odstriži notke i dolazi u konobu.

Nakon cijele te zavrzlake s pranjem, mečlija na jednoj nozi odskakuta do konobe di ga čeka kaca u kojoj je već jedna vrića grožđa. I počinjemo.

Opis samog gaženja po grožđu podsjeća na seks s nevinašcem. Treba najprije probit. To se

radi polako i nježno. Svu težinu prebaciš na nogu koja je u kaci i lagano upireš prema dolje dok cijela noga ne propadne do dna kace. "Dobar!" Tu se već da nazrijeti tekućina koja se iscijedi iz zrna pa nakon toga sve ide lakše.

I tako upireš i upireš dok ne počne šljapkat i štrcat okolo i dok grožđe ne prestane pružati i najmanji otpor.

- Amen! - urla dida. - Izlazi!

Onda opet odskakutaš do banka i cijelo vrijeme nogu držiš u zraku da se ne bi slučajno šporkala.

Dida onda u visoku čašu uzima onaj iscijeđeni sok i uvaljuje unutra gradar da mu izmjeri slador i procijeni koliko šećera da uvali unutra.

- Sedamnest! - prikrsti se. - Misusovo!

To znači da je gradacija probila sva očekivanja pa dida bude sritan ka malo dite.

Onda se zgnječeno grožđe i sok pribacuje u veliku bačvu, otvorenu gore, gdje će vriti sljedećih par dana i prelazimo na novu vriću.

I tako dok ne smećimo svo grožđe.

Onda se prelazi na suptilni dio. Dida nas sve istira vanka iz konobe, a ostavi samo najstarijega sina ili unuka. Onda oni dodaju cukar i ostale mirodije po potrebi, a sve skupa je u sferi vojne tajne koja se prenosi s koljena na koljeno.

Onda vino vrije, i vrije, i vrije... A kad se ta tekućina dobijena mečenjem napokon pretvori u vino, na scenu stupa susid Stipan.

Stipan ga dođe kao seoski Butković. Glavni degustator vina u selu i okolici koji je, priča se, i neke knjige na tomu pročita, a ima nos za koji se govori da mu ga je Bog blagoslovija kad mu je zajeba uši. Čovik, naime, malo slabije čuje.

Tako dolazimo do legendarne scene. Dida i Stipan su u konobi, vrte se oko mladoga vina, ja sve sniman s banka, dida grabi u čašu i daje Stipanu da pije.

Ovaj mučka vino po ustima, dida ga sve ispitivački gleda, napetost je u zraku...

- Dobro je, boga mi – kaže Stipan.

Olakšanje.

- Ovo ti je s one meje od sunca, je li tako? Bit će bila gradacija priko petnest pa nisi puno šećera meća.

Dida ga gleda.

- Đava ti jezik odnija, sve ka po Svetomu pismu govoriš! – urla da ga se čuje u najdaljem dijelu sela.

Stipan okida od ponosa pa nastavlja.

- Ali ima mi nikako drukčiji buket nego prošle godine.

- Šta ima?! – dida i dalje urla jer ovaj kurca ne čuje.

- Buket, bog ga ne jeba!

- Koji buket, srca ti Isusova?! Pa nisu to krizantene!

- A i ti ništa ne znaš, boga ti! Buket ti dođe, ka, okus od vina – deru se ka da su na balotama.

- Pa koji to okus ima? – čudi se dida.

- Ma dobar mu je buket, samo govorin ti, nije ka prošle godine, ništo si drukčije radija.

- Ma sve je isto, boga mi, samo šta ga je mali Denis mečija.

- E, pa to ti je! Ćutin ja da je drukčije nešto.

Dida ga gleda i ne može vjerovat.

- Pa nemoj me zajebavat, opra je noge u dvi vode, ja ga nadgleda, još ji je i izbruškina! – dere se.

- Ma moga ji je i u kvasini držat, ćutin ja da je ništo drukčije. Ali dobro ti je to, malo zaprominu. Evo, Jozino vino, sad san ga prova, ne valja mu buket nikako, a sve šta mu je mali slomija nogu na balunu pa je sam mečija.

- Boga ti?

- Ma živa istina. Nego, čuvaj maloga i dok ti je njega, neka meči. Dobar mu je buket, je Isusa mi! - otpija do kraja.

Nakon te legendarne scene, postao sam obiteljski mečlija broj jedan i nema te stvari koja se može ispriječiti između mene i jamatve. Ne zbog toga što se meni nešto previše da, niti što sam veliki ljubitelj vina nego što, jebiga, vino koje je posljedica mog mečenja ima prejeben buket.

I tako dolazimo do reforme zdravstva koja će pošteno oderati rizične skupine poput nas debelih pušača. Dobro, za pušenje nema frke, ali nemojte me jebat s prekomjernom težinom. Pa probajte vi s pedeset kila žive vage smećit tonu grožđa. Neće vas spasiti najskuplji doktori u državi.

A tu je, naravno, i tradicija. Zar nam nije cilj čuvati tradicionalne vrijednosti sad kad ulazimo u tu jebenu EU? A institucija mečlije definitivno je jedna od stvari koje treba sačuvati ili barem mečlijama prekomjerne težine dati neki popust kod zdravstvenog osiguranja.

Pogotovo ako im je dobar buket. A to se da utvrditi jako jednostavno - Butkovića u komisiju pa neka njuši i ocjenjuje.

INTERNET NA OVIM PROSTORIMA (remake za scenarij)

Otkako je završio u penziji, Žacov stari nije bio normalan. Do jučer mali šaraf u velikom stroju društva, sada se osjećao kao odbačeni čavao. Zapravo, više kao totalna čavlina.

Usljedio je, naravno, nemilosrdno teroriziranje kućanskih aparata. Stari bi na svakom našao neki kvar koji bi trebalo popraviti, a za sve te kvarove, krivio je, naravno, četnike. Naime, na većini tih aparata pisalo je "Made in Yugoslavia".

Doručak. Za stolom sjede Žac i Stara, on si maže paštetu po kruhu, na stolu je u papirima parizer, sir i kruh, ali nema kave i čaja. Stara je sva iskomirana, neispavana, zgužvana.

Iz dnevnog boravka se svako malo čuje zujanje pa se ugasi, pa se čuje, pa se ugasi, iritantno do bola. Stari popravlja usisivač.

- Stara, ovo fakat nije normalno - počinje Žac. - Pa jebote, nemamo vode jer je stari sinoć sjebo vodokotlić. A sad popravlja usisivač. Ako sjebe struju, najebali smo.

- Znam - Stara bespomoćno. - A šta da radimo?

- Šta on nema neko društvo, neku birtiju, šta ja znam... Kako penzići inače provode vrijeme?

- Ima. Dolje kod Jože, ali kad ode tamo, vrati se još gori. Uvijek ta politika...

- Kakva politika?

- Pa uvijek počnu pričati o politici, a znaš svog Starog... Uvijek se posvađa s nekim oko Srba, Hrvata, Gotovine, šta ti ga ja znam... Dođe kući još gori. Prošli put kad se vratio, rastavio mikser. Sad moramo kupiti novi.

- Politika, kažeš?

Na Žacovom licu tračak nade. Traje kratko. Iz dnevnog boravka se čuje usisivač. Zuji, zuji, a onda nestane struje.

- Maaamicu ti četničku jebem! - urla Stari.

Dan, dva poslije. Stari sjedi na fotelji, cvike su mu na vrhu nosa, a u ruci kacavida iliti

šarafciger. Popravlja nekakvu lampu. Žac prolazi i nosi monitor i stavlja ga na šivaću mašinu od Stare. Stari i dalje popravlja lampu, Žac i dalje donosi – kućište, pa tastaturu, pa spaja žice... Stari cijelo vrijeme gleda, ali, kao, nije njegov posao.

Žac pali komp, spaja se na net, ulazi na forum Politika, sve kao slučajno, a kad dođe do dijela raspad Juge ili Srbi-Hrvati, nalazi lika s nickom Dr. Radovan. Traži najradikalnij post... a onda se okreće Starom.

- Stari, vidi ovo.

Stari se okreće.

- Jesam ti rekao sto puta da me ne zanimaju te tvoje zajebancije?!

- Dobro, OK... nego Srbin nešto pljuje po Tuđmanu pa sam mislio da bi te moglo zanimati.

- Koji Srbin!? - ustaje se ko uboden i dolazi do kompa, nabija cvike na nos i čita. - Mamicu mu četničku jebem! Šta je to? Neki novinar srpski?

- Nije novinar nego forumaš?

- Šta?

- Pa čovjek ko ti il ja, piše sa svog kompa šta misli. Možeš i ti to.

- Ozbiljno? - stari totalno šokiran.

- Da, oćeš mu odgovorit?

- Piši ovako!

- Piši mu sam, ja moram na faks.

Stari sjeda za komp.

- Daj mi pokaži, kak ću to?

- Najprije te moramo ulogirati. Koji ćeš nick?

- Kaj je to?

- Kako ćeš se zvati na Forumu?

Stari razmišlja.

- Stavi... stavi... Kristijan Horvat, nek se zna!

- OK - Žac klikće mišem - evo, sad mu ovdje ukucaj odgovor i klikni na ovo "Sejv".

- I šta onda?

- Onda će ti on odgovoriti za koji sat. To možeš isto ovdje vidjeti, samo se spojiš prije. Onda opet ti njemu. Ovdje, vidiš.

- Ček da si zapišem sve to.

Sad ide ubrzano zapisivanje od Starog i Žacova objašnjenja. Uglavnom, stranica bilježnice se puni. Na kraju Stari se okreće monitoru i počinje nabadati slovo po slovo.

- Jebat ću ti mamicu četničku! - mrmlja.

OSAM SATI KASNIJE. Žac upada u dnevni boravak, baca torbu na kauč i nabacuje lagani smajl. Stari sjedi ispred kompa i dalje nabada po tastaturi i mrmlja "Mamicu ti...", a Stara sjedi za stolom i bulji u Starog.

Iz dnevnog boravka.

- Žaac!

- Šta je, Stari!?

- Ovamo dođi!

Obojica su za kompom.

- Šta je ovo chat? - Stari pokazuje poruku od nicka "Dr. Radovan".

"...ako bre stvarno hoćeš da se biješ, dođi u deset na chat pa će da se pobijemo na privateu..."

- Pusti mene - Žac tipka s nogu, ulazi na chat, logira Kristijana Horvata. - Ovo je kao razgovor. Kao da telefoniraš s hrpom ljudi samo što moraš kucati odgovore. A taj private znači da ćete samo vas dvojica razgovarati.

- Što se i to može?! - Stari totalno oduševljen.

- Naravno da se može. Kad se ovdje - pokazuje mišem - pokaže "Dr. Radovan", klikni dvaput na njega i pričajte do mile volje.

Stari se okreće kompu.

- Jebat ću mu mamicu četničku!

Tri su sata ujutro, Žac spava, otvaraju se vrata i upada Stari sav nabrijan.

- Šta je to web-stranica?

- Šta je sad?

- Dođi ovamo!

Dnevni boravak je u totalnom mraku, gori samo monitor.

- Vidi šta mi je četnik napisao.

- K. H. - Mamamicu i je bem četčku!

- Dr. R. - Ujo, nisi bre normalan! Odi na www.bustybabe.com pa se leči!

- K. H. - Gd e da oem?

- Dr. R. - Ujo, mnogo si glup! Pa na ovu web stranicu gore, bre!

Žac se suzdržava da ne pukne od smijeha. Zadržava mirnu facu, otvara friški eksplorer.

- Ukucaš to www.bustybabe.com u ovo polje (pokazuje mišem) i udariš enter. Dalje ide samo.

- Daj mi ti to!

- Ma možeš sam, uči se - okreće glavu i nabacuje smajl.

Stari ostaje sam u mraku, nabada po tastaturi slova, provjerava kad je ukucao i onda lupi enter. Na monitoru - sise. Počinje totalno paranoizirati, vrti se, sruši vazu, na kraju brzim pokretom gasi monitor.

Okreće se, snima situaciju, diže se pa odlazi provjeriti kuhinju i hodnik, nema nikog, zatvara vrata od dnevnog boravka, još jednom se okreće i ponovno pali monitor.

Oduševljena faca s raširenim očima i otvorenim ustima.

Sljedeći dan. Doručak. Žac sjedi za stolom i jede, a Stara sva usplahirena doslovno lebdi oko njega i pjevuši tipa "Fina salamica, fini sir, fina kavica... lalalala", pa pleše oko špahera, oko sudopera.

U kuhinju upada stari u pidžami, rasteže se s ogromnim smajlom na faci.

- Dobro jutro! - sav razgaljen.

Upada ženi, guguče joj nešto, Žac se i dalje smijulji. Stari sjeda za stol, i on počinje pjevušiti nešto, a žena titra oko njega, donosi kavu, nudi ga hranom...

- Žac, ovaj vikend ti je stan slobodan. Mama i ja idemo na selo pokositi travu oko vikendice.

- Super!

- Nego, moraš mi pokazati ove žice kako se spoje. Nosim kompjuter na selo.

- Pa ne možeš ni vikend provesti bez politike? - Žac ga podjebava.

- Koje politike? - Stari zbunjeno.

- Pa šta će ti komp ako nije zbog politike?

- A da... zbog politike, naravno, naravno, zbog politike! Mislim, šta bi drugo bilo! Zbog politike!

Žacova faca s velikim samozadovoljnim smajlom.

- Ma politika je zakon!

LEUKEMIČAR

Naslonjen na zid stare kamene kuće, u hladu stare murve mladi Pastir Jakiša promatrao je svoje ovčice i pušio Džoint.

- Još par mjeseci - govorio je svojim ovčicama - i mene neće više biti. Kako ćete vi bez mene onda, ovčice moje?

- Beee! - odgovorile su ovčice.

- Nemojte me tješiti, ovčice moje - rekao je Dobri Pastir Jakiša. - Meni nema pomoći.

- Beee! - odgovorile su one na to.

Baš kad je Dobri Pastir Jakiša krenuo ovčicama objašnjavati o čemu se radi, u daljini je vidio nepoznatu siluetu kako mu se približava. Bio je to Dobri Starac.

- Dobar ti dan, Dobri Pastiru - rekao je Dobri Starac. - Vidim, Travu pušiš. Zlo je to, Dijete Moje.

- Ne pušim je što mi je Gušt, Dobri Starče, nego što mi je doktor preporučio da mi olakša bolove. Bolujem od Leukemije, Dobri Starče.

Dobri Starac pogledao je najprije Jakišu, a onda Džoint.

- A bi li ti, Dobri Pastiru, dao Starcu dva, tri Dima?

- Naravno, Dobri Starče! - rekao je Jakiša i pružio Starcu Džoint.

Jakiša nije znao da ga Starac cima. Kad je povukao dva dima, Dobri Starac je sjeo do Jakiše, izvukao veliku tablu Šita i počeo Rolati. Jakiša se iznenadio.

- Vidim, iznenadio si se, Dobro Dijete, ali ne smiješ ljude po godinama, odijelu, bradi, cipelama, frizuri, naočalama, Rizlama, džemperu, lančiću i satu procjenjivati. Ljudi su ljudi zbog onoga ljudskog, a ne zbog onoga neljudskog. Kao što je Vjetar to što je zbog onog vjetrovitog, a ne onog nevjetrovitog.

Jakiši su ove mudre riječi Dobrog Starca doprle do najdubljih dijelova Duše. Zajedno s Dimom Starčevog Šita.

- Dobar si ti čovjek – nastavio je Dobri Starac – kad od vlastite terapije Starcu Dima daješ. Zato ću ti se odužiti.

Dobri Starac izvadio je novine, okrenuo zadnju stranicu i dao Jakiši da čita.

Monumentalna piramida otkrivena u Bosni

Bosansko-hercegovački istraživač Semir Osmanagić, koji već duže vrijeme živi i radi u SAD-u, objavio je jučer da se na području Visokog nalazi kamena piramida monumentalnih dimenzija.

Osmanagić, koji je u proteklih petnaest godina intenzivno istraživao piramide u Americi, Aziji i Africi, te o tome napisao veći broj knjiga, kaže kako je već nakon prvih istraživanja na lokalitetu Visočice siguran da je otkrio prvu evropsku piramidu, koja je vrlo slična piramidama otkrivenim u Južnoj Americi.

Na vrhu "Bosanske piramide sunca" bio je hram koji su, kao i piramidu, sagradili Prailiri, narod čiju starost Osmanagić procjenjuje na oko 27.000 godina.

- Ispod te Piramide, Dobri Pastiru – nastavio je Dobri Starac – zakopano je Blago. Trebaš ga otkopati i s njim otići u Međugorje. Tako ćeš izliječiti svoju Leukemiju.

- Ali...

- Znam, Dobri Pastiru, da ti se sada mnoga pitanja po glavi vrte, ali Put će te voditi. Kao što svakog Putnika Put vodi tamo kud je krenuo, a ne tamo kud nije krenuo.

Izrekavši ovo, Starac ode. Jakiša je ostao zbunjen. Cijelu tu noć nije oka sklopio.

Sljedeće jutro se dugo opraštao od svojih ovčica, a onda ih sve odveo do lokalnog mesara, prodao ih i krenuo na Put.

- Beee! – rekle su ovčice na to.

Dugo je Jakiša putovao drumovima Zagore i Hercegovine. Gledajući Mjesec, Zvijezde i

Sunce koji kao da su izgovarali riječi Mudrog Starca: "Put će te voditi tamo kud si krenuo, a ne tamo kud nisi krenuo."

Nakon dugog putovanja, Jakiša se našao u jednom hercegovačkom selu tik do hrvatske granice kojemu iz razloga koji će uskoro postati razumljivi nećemo navoditi ime.

Ispred dućana mješovite robe sjedili su Starac i Starica i duvali Džoint. To mu se učini čudnim, ali se sjeti riječi Mudrog Starca: "Ljudi su ljudi po onom ljudskom, a ne po onom neljudskom." pa ih upita:

- Može Dim?

- Naravno da može! - odgovoriše Starci i pružiše mu Džoj.

- Kud te Put vodi, Čovječe Dobri? - upitaše na to Starci.

Jakiša im ispriča svoju Priču. Gledali su ga kako priča, a kad im je spomenuo da je Leukemičar, Starci se sažališe.

- Daleko je Visoko - rekoše oni na to - i rado bismo ti pomogli, ali ni auta ni helikoptera nemamo. No, možeš ostati s nama. Mi smo stari, a svi mladi su otišli iz ovoga mjesta. Oni koji su ostali bave se uglavnom uzgojem Trave i Dilanjem na veliko. Tako da nemamo nikoga tko bi u dućanu mješovite robe radio. Ako želiš, posao je tvoj, a mi ti to u Travi platimo. Nje, hvala Budi Bogu, ima, a i čuli smo da je dobra za Leukemiju.

Jakiša se zamisli nad ovom ponudom. Gledao je okolo i iz razloga koji su samo Vjetru, Suncu, Zvijezdama i Hašomanima razumljivi, učini mu se da je ovo mjesto tražio cijeli Život. A i sažali se nad Starcima i njihovim dućanom mješovite robe. Ukratko, pristane.

Dobri Pastir Jakiša uskoro postade omiljeni lik u selu. Kad god bi rezao Parizer, održao bi dek, dva više, često je častio Pivom ili Travom koju je primao umjesto plaće i seljani ga zavoliše. Od proizvođača i Dileru Trave na veliko do Staraca. Svima postane drag.

Kako je vrijeme prolazilo uz Domaću Travu, tako su i oni i on zaboravili kako je njega Put nanio u ovo selo. Samo bi ponekad, kad bi se pridimio i zagledao se u Zvijezde, osjetio nešto poput šapata. Poput pitanja koje kao da je Vjetar donosio od Zvijezda: "Pa koja je tebi pička materina, jesi ti krenuo do Piramide ili koji kurac?!"

Trajaše ta idila sve dok se jednog dana ispred dućana mješovite robe ne parkira crni BMW

X5. Često je viđao to auto u selu, ispred kuća proizvođača i Dileru Trave na veliko, ali Čovjeka za volanom nikad upoznao nije.

- Dobar dan, Trgovče Dobri - pozdravi ga Čovjek. - Daj mi deset deka Parizera i kvarat kruha. I razreži ga da mogu sendvič složiti.

Jakiši se učini čudnim da vlasnik BMW-a X5 jede sendvič od Parizera, ali ne reče ništa. Čovjek nastavi.

- Vidim, Trgovče Dobri, čudiš se mom sendviču od Parizera, ali ne smiješ ljude po deset deka Parizera ili Mortadele procjenjivati. Ljudi su ljudi po onom ljudskom, a ne onom neljudskom. Sve nas naš Put nekud vodi. Negdje kud smo krenuli, a ne negdje kud nismo krenuli.

Rekavši to, Čovjek uzme sendvič i ode. Jakiši se ove riječi učine nekako poznatima. Prisjeti se svoje Leukemije i Piramide u Visokom i osjeti se baš ono nekako sjebanom. A kad je navečer zapalio i zagledao se u Zvijezde, njegova depresija postane velika kao Piramida u Visokom.

Sutra se pozdravi sa Starcima i ostalim seljanima te krene dalje put Piramide.

- Jebaji ga, ode i on - rekoše Starci na to.

Dugo je Jakiša putovao drumovima Bosne i Hercegovine. Gledajući Mjesec, Zvijezde i Sunce koji kao da su izgovarali riječi Mudrog Starca: "Put će te voditi tamo kud si krenuo, a ne tamo kud nisi krenuo."

Jedne vrlo mračne noći, na rubu snaga i bez prebijene konvertibilne marke, Jakiša se nađe u Ljubuškom. Dugo je hodao ulicama kroz noć, a onda zastao pored neonske reklame jedinog otvorenog ugostiteljskog objekta čije ime mu se učini kao Znak na njegovom Putu. Motel "Dođi da vidiš, dođi da se diviš".

Unutrašnjost motela više je sličila na neku čudnu kombinaciju disco-bara i noćnog kluba. Za jednim separeom sjedila su dva čovjeka mračna izgleda ispred kojih je na stolu plesala striptizeta, a za šankom su sjedile dvije oskudno odjevene mlade žene i pričale na nekom, Jakiši nerazumljivom jeziku.

Sjede za šank.

- Odakle te Put vodi, Putniče Namjerniče Dobri? Šta š popit? - upita ga čovjek s druge strane Šanka.

- Duga je to priča, Šankeru Dobri - reče Jakiša - i baš bih popio jednu Duplu Lozu, ali prebijene konvertibilne marke uza se nemam.

- Primamo mi i Eure - reče Dobri Šanker.

- Ni Eura nemam - reče Jakiša.

Dobri Šanker ga pogleda.

- A možeš onda čaše oprati, ali samo ako mi tu dugu Priču ispričaš.

Jakiša stane iza Šanka i dok je prao čaše, Dobrom Šankeru ispriča svoju Priču.

- Tužna je to Priča - reče Šanker - i ne znam kako da ti pomognem, ali možeš ostati u Lokalu i prati čaše koliko ti Duša želi. A ja ti sve to u Naturi platim - pokaže prstom na jednu od oskudno odjevenih mladih žena.

Jakiša se zamisli nad ovom ponudom. Pogleda oskudno odjevenu mladu ženu i iz razloga koji su samo Vjetru, Suncu, Zvijezdama i Nedojebanim Ljudima razumljivi, učini mu se da je ovo mjesto tražio cijeli Život pa prihvati ponudu Dobrog Šankera.

Dani su prolazili, Jakiša je prao čaše, a kad bi mu Tatjana nakon radnog vremena plaćala u Naturi, činilo mu se da se i Mjesec i Zvijezde i Sunce smiju. Nekim dražesnim smješkom kojeg je kroz otvoreni prozor sobe unosio Vjetar mrseći Tatjaninu dugu plavu kosu.

A kad bi Ga na kraju Tatjana uzela u usta, činilo mu se da postaje Jedno s cijelim Svijetom. Činilo mu se da se i Sunce i Mjesec i Zvijezde stapaju u jednu točku koju Vjetar kroz otvoreni prozor unosi u njegov želudac. Da u njegovom želucu ta točka jednine eksplodira i da se rasipa u milijune malih komadića koji plutaju Svemirom tvoreći od Svemira Dobrog Pastira Jakišu, a od Dobrog Pastira Jakiše Svemir.

Onda bi usnuo snom pravednika, a kroz san, kao kroz maglu, do njega bi dolazile slike Piramide koja kao da je nestajala u svemirskoj izmaglici.

Trajalo je to sve dok se ispred Lokala jednog dana nije parkirao Mercedes ML iz kojeg su izašli četiri oskudno odjevene mlade žene i jedan Čovjek.

Najprije je Čovjek Dobrom Šankeru rekao: – Evo ih, pet iljada Eura komad – a onda se okrenuo prema Jakiši i naručio Pago od jagode.

Jakiši se učini čudno da Čovjek koji sa sobom vodi četiri oskudno odjevene mlade žene pije Pago od jagode, ali ne reče ništa.

– Vidim, Čovječe Dobri, čudiš se mom Pagu od jagode, ali ne smiješ ljude po Pagu i Ukrajinkama procjenjivati. Ljudi su ljudi po onom ljudskom, a ne onom neljudskom. Sve nas naš Put nekud vodi. Negdje kud smo krenuli, a ne negdje kud nismo krenuli.

Rekavši to, Čovjek uzme Eure i ode. Jakiši se ove riječi učine nekako poznatima. Prisjeti se svoje Leukemije i Piramide u Visokom i osjeti se baš ono nekako sjebano. Toliko sjebano da ga ni Tatjanino uzimanje u usta ne uspije oraspoložiti.

– Svi mi imamo neki svoj Put – reče joj dok je brisala usta – a moj vodi do Visokog, moram stići do Piramide.

– Dobro – reče Tatjana.

– Ne radi se o tebi, s tobom bih proveo ostatak Života, ali jednostavno moram doći do Piramide.

– Dobro je, čula sam – reče ona.

– Znaš, ja tebe stvarno volim – nastavi Jakiša – i znam da ne smijem tražiti to od tebe, ali obećajem ti, ako ćeš me čekati, ja ću se vratiti po tebe.

– A kud da odem? Uzeli su mi pasoš – reče ona.

– Znači, čekat ćeš me? – zaključio Jakiša.

– Mrmgšš... – reče Tatjana s četkicom za zube u ustima.

Dugo je Jakiša putovao drumovima Bosne i Hercegovine. Gledajući Mjesec, Zvijezde i Sunce koji kao da su izgovarali riječi Mudrog Starca: “Put će te voditi tamo kud si krenuo, a ne tamo kud nisi krenuo.”

A onda, napokon, jedne noći stiže do Visokog i ugleda Piramidu. Ni u snu mu se nije činila ovako velika, a ono što je u tom momentu osjetio bilo je tisuću puta veće i razornije od momenata kad bi Ga Tatjana uzela u usta.

- Jo, Gud Man! - ču s jednog Zidića. Tamo su sjedila dva Probisvijeta s Dredovima i majicama na Boba Marleyja.

- Imaš šta za Pušit, nama nestalo?

Jakiša izvadi iz džepa Travu još iz onog sela i podijeli s Probisvijetima.

- Dobri su vam Dredovi - počne Jakiša kad su Srolali.

- Ma zakon su, Stari! U Međugorju smo ih napravili. Imaš salon, zove se "Trajna vjere". Genijalne Dredove rade.

Nastave Pušiti u tišini zagledani u Piramidu.

- Vi ste iz Visokog? - Jakiša nastavi.

- Jok! Mi smo s Hvara, ali evo, već dva miseca čuvamo Piramidu.

- Zašto? - upita Jakiša.

- Pa... - počne jedan, a onda se zbuni. - E jebote, šta mi radimo ovde? - upita drugog.

- Mi smo Ratnici Svjetlosti, a gori je Sunčev Hram - reče ovaj skulirano i pokaže na vrh Piramide.

- E, da... Čuvamo Hram. A ti?

- Ja sam došao po Blago. Je li znate možda gdje je?

- Tamo ti je iza onog bunara - reče jedan od njih.

Jakiša se zbuni.

- Ali... zašto ga niste uzeli kad znate gdje je?

- Pa... - počne jedan. - Stvarno jebote, zašto ne uzmemo ono blago?

- Zato šta smo mi Ratnici Svjetlosti, Pička mu materina! Čuvamo Piramidu! Uostalom, nije Blago ni srebro ni zlato već je Blago što je srcu drago - odgovori pokazujući Džoju.

Jakiše se ovaj mudri odgovor toliko dojmio da mu je došlo da zaboravi Međugorje i pridruži se Ratnicima Svjetlosti, ali ipak se pribere. Uzme Blago, pozdravi se i krene put Međugorja.

Od Visokog do Međugorja, Put je dalek, Zemlja tvrda. Ali praćen Zvijezdama, Suncem i Mjesecom, Dobri Pastir Jakiša nije odustajao. Putovao je i danju i noću noseći Blago do Međugorja gdje ga je čekao lijek za njegovu Leukemiju.

Jedno jutro, s prvim zrakama Sunca, Jakiša uđe u Međugorje. Dugo se vrtio ulicama Međugorja i gledao svece po izlozima čekajući neki Znak koji bi mu sugerirao kud da krene. A onda ga je ugledao – Isusa s Dredovima u izlogu frizerskog salona “Trajna vjere”.

– Što te vodi k nama, Putniče Namjerniče? – upita Jakišu Dobra Frizerka.

Kad joj je ispričao svoju Priču, Dobra Frizerka je trenutno promijenila raspoloženje. Odmah je pozvala pomoćnicu da preuzme mušteriju, a ona se bacila na Jakišu.

– Vaka ti je procedura – počela je. – Vidiš tamo priko puta Štedionicu Srca Isusova d.d., tamo uplatiš vrednost svega zemaljskoga Dobra šta imaš. Onda se s uplatnicom vrati do mene pa ću te ja do naše Gospe odvest da te ozdravi.

Kad je svo Blago pretvorio u Eure i uplatio na žiro-račun koji mu je Dobra Frizerka dala, vratio se do salona. Frizerka ga je onda uzela za ruku i pavela do crkve, do jedne prostorije iza crkvenog oltara.

Klekli su i počeli moliti. Dobrog Pastira Jakišu obuzeug je neki čudni mir i baš kad je mir počeo dosezati vrhunac, ugledao je ispred sebe jako, zasljepljujuće Svjetlo, a onda se iz Svjetla začuo glas koji kao da je objedinjavao sve najljepše melodije koje je Jakiša u životu čuo – od “Dalmacije u mom oku” do “Mog galeba”.

– Sine moj! – rekao je Glas.

– Molim? – rekao je Jakiša.

– Jesi donio Uplatnicu?

– Jesam – odgovorio je Jakiša i pokazao papir.

– Tebe ono Leukemija muči? – pitao je glas.

– Da – rekao je Jakiša ne skidajući pogled sa Svjetla.

– Leukemija se liječi onim neleukemijskim – nastavio je glas – baš kao što se Vatra gasi onim nezapaljivim, tako se i Leukemija liječi onim neleukemijskim. Jesi shvatio, Sine moj?

Baš kad je Jakiša krenuo odgovoriti – Jesam! – ugleda procijep u zidu iza Svjetla koji je izgledao kao otškrinuta vrata. Ustane, dođe do njih i otvori ih.

Iza vrata, u prostoriji opremljenoj monitorima, kompjuterima, mikserima i mikrofonom, ugleda Čovjeka koji mu se odnekud učini poznat.

– Ivanka, jeba mu bog mater, koliko puta ti treba reć da zatvoriš vrata! – urlao je Čovjek bijesno.

Jakiša je kao zbunjeno tele gledao u sve to.

– Šta gledaš ka zbunjeno tele? – upita ga Čovjek.

– Ja... ja vas znam – mucao je Jakiša. – Vi ste onaj Dobri Starac... i onaj Čovjek s Parizerom i...

– Aleluja! – reče Čovjek – a ja sam mislio da si totalni idiot, kad ono, samo si retardiran.

– Znači... znači... ništa od mog lijeka za Leukemiju.

– Ništa, kume! Pa kad si čuja da se neko u tvomu stadiju izlićija od toga?

Jakiša je bio na rubu suza.

– Ali... ali... Čemu sve ovo? Čemu cijeli ovaj Put kad sam mogao tako i ispod murve umrijeti?

– Stvarno ništa ne razumiš? Zbog ovoga! – poviče sretno Čovjek upirući prstom u Uplatnicu.

– Zbog Para? – reče tužno Jakiša.

– A da za šta, boga ti draga?

– Ali... zašto sam ja morao cijeli taj Put prevaliti, zašto niste sami mogli Blago uzeti? – govorio je Jakiša sa suzama u očima.

– Da zašto? Trč pribaci Travu priko granice, trč po Ukrajinke, trč liči ljude u Međugorje... Ne moš stić sve sam, boga ti.

– Ali zašto baš ja? Od svih ljudi na planeti, zašto baš ja? – Jakiša je bio uporan.

– A Kume, jesi i ti pun upitnika? Zato šta si glup ka kurac, kad već voliš znat.

Jakiša je zabio ruke u dlanove i počeo plakati kao kišna godina. Jecaji koje je ispuštao bili su toliko puni bola da su omekšali tvrdo srce ovog nemilosrdnog Čovjeka.

- Ajde... ajde... nemoj plakat, bog ga jeba. Nisan ni ja tolika pizda. Misec dana si pušija najbolju Travu u Hercegovini, izjeba si Tatjanu, to ti je najbolja kurba ovoga dila Hercegovine, a vidiš si i svjetsko čudo - bosansku Piramidu. Vidiš šta sve ima Zemlja ta...

Jakiša je bio neutješan.

- Ajde lipo prikini, ajde... - nastavio je Čovjek - doživlja si Sriću kakvu malo svita doživi. Nije ti Srića uvatit boga za bradu, šta ja znan kako se to reče, ispunit sebe, nač smisal života i... i to, boga ti. Smisal Života ti je u malin bočican, razumiš, to ti je Zapalit Dobru Džoju, Pojebat Dobru Žensku, Izist Kilo Pečenoga, to ti je Smisal i Srića. A to šta te tokala Leukemija, jebeš jon mater, neš se sad ubit zbog toga. Ajde, smiri se. Ajde, idemo u moga Strica na Dva Kila Janjetine... Ajde, iz matere ga je izvadila, a to ti je slatko za prste lizat... Ajde, i Tatjana ti je tamo.

Dobrog Pastira Jakišu malo oraspolože ove Čovjekove Riječi i učini mu se da sve ipak nije bilo uzalud. Na koncu konca, ipak je vidio bosansku Piramidu, a tim se ne može svatko pohvaliti.

No ipak, ne ode na Dva Kila Janjetine nego se pozdravi s Čovjekom i zaputi se na početak svog Putovanja - do stare kuće i murve. Ispod murve čekala ga je jedna zalutala ovčica koja je nekako uspjela eskivirati pokolj onog jutra kad je krenuo. Kad ju je vidio, Dobrom Pastru Jakiši došlo je da zaplače.

Legao je ispod murve, zagrlio ovčicu i umro od Leukemije.

- Beee! - rekla je ovčica na to.

Denis Lalić

Dijete Dalmatinske zagore, obožavatelj Miše Kovača i narkofil, koji se početkom stoljeća nekim čudom prometnuo u jednog od najčitanijih blogera hrvatskog dijela interneta. Njegovu dramatično odrastanje, put od motike do interneta, ukoričeno je u romanu *Putovanje u srce hrvatskog sna* mladog pisca Vlade Bulića.

Nakon uzbudljivog djetinjstva u ratnom i poratnom Splitu, Lalić dolazi u Zagreb na studij. Studentske dane krati po raznim studentskim domovima, pišući blog *Pušiona* koji se na index.hr-u objavljivao četiri godine bez većih padova u popularnosti.

Poginuo je 2006. godine u prometnoj nesreći kad se pod nerazjašnjenim okolnostima njegov automobil zabio u srce hrvatskog sna i još uvijek nije uskrsnuo.

Biblioteka Online

knjiga 222

Denis Lalić

PUŠIONA

© 2022 Denis Lalić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2022

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

devjeff / Pixabay.com

Objavljeno

9. listopada 2022.

ISBN 978-953-374-041-6 (HTML)

ISBN 978-953-374-042-3 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-043-0 (PDF)

ISBN 978-953-374-044-7 (MOBI)

Prvo izdanje

AGM, Zagreb, 2006.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**